

မိမိတို့အတွက်

မမ့ပါနဲ့မောင်တင်တယ်

ဟာသ - လုံးချင်း

ကြော်ငြာရေး

တတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန်ဆောင်ခင်းဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချွန်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့ဆန္ဒအတိုင်း

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသောဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး၊
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေး နှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
- ငွေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော် နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး၊
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မပစ်ပါနဲ့မောင်ရင်ရယ်

ဟာသ-လုံးချင်း

ကြပ်ကလေး

တတိယအကြိမ်

မပစ်ပျံ့မောင်ချင်ရယ်

ကြပ်ကလေး

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်သူ

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

ကွန်ပျူတာဝလင်

လက်ခွဲဝလင်

ဦးစန်ဦး

ဒေါ်ဝင်းမာ

အမ်အက်စ်ဒီ

အီဂဲလ်

အေဂက်

၉၂၀

ကြပ်ကလေး

မပစ်ပျံ့မောင်ချင်ရယ် /

ကြပ်ကလေး၊ ချန်ကုန်၊

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၂၊

စာမျက်နှာ ၂၃၉ မျက်နှာ၊ ၁၂.၅ ဝင်စီ x ၁၈.၅ ဝင်စီ

(၁) မပစ်ပျံ့မောင်ချင်ရယ်

၂၀၁၂ အောက်တိုဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
ရောင်းစု ၁၅၀၀ ကျပ်

အခန်းစဉ်

၁။ ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်း	၁
၂။ ဆေးတန်ခိုး	၁၃
၃။ အလို . . . သီသီဝင်း	၂၈
၄။ ငါးခြောက် (သို့မဟုတ်) သီသီဝင်း	၄၉
၅။ မောင်ရင်လာတော့ ကြိုးရှုပ်ရှုပ်	၇၄
၆။ ကံကောင်း၍ ကားတိုက်ခံရ၏	၁၀၁
၇။ မောင်ရင်လာတံခါးပိတ် . . . ကျိတ်	၁၂၈
၈။ လူဆိုးတွေနဲ့ မောင်ရင်ဆင်	၁၅၂
၉။ မပစ်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်	၁၉၇

(၅)

ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်း

ကိုသာခွန်းသည် ကွပ်ပျစ်၏ တစ်ဖက်စွန်းတွင် အသာဝင်၍ ထိုင်လိုက်
သည်တွင် စောစောက ခြေဆင်း၍ ထိုင်နေသော ကိုပုသည် ခြေကို
ရုတ်လိုက်၏။

“ဆိုစမ်း ဖိုးသာခွန်း ... အကြောင်းထူးသေးသလား”

ကိုသာခွန်းသည် နံဘေးနံဘီသို့ လှည့်လည်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ
အရေးတကြီး မျက်နှာနှင့် ကိုပုကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာဘဲ ကိုပုရဲ့။ အဘွားကြီးက ကြက်ဟင်း
ခါးသီးဟင်းကို သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုပုမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိတော့သည်။

“ဘယ်က အဘွားကြီးက ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်း ကြိုက်တာနဲ့
မင်းက ကံကောင်းနေရပြန်တာလဲကွ။ ရေရေလည်လည်များလဲ
ပြောစမ်းပါဦး ... ငါ့မှာ ငွေပြတ်လို့ စိတ်ရှုပ်နေရတဲ့အထဲ မင်းက

ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လာမလုပ်စမ်းပါနဲ့ဦး

“ဒေါ်သိန်းမြလေဗျာ သူက ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်း သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုဘဲ”

“မင်း ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းကြီးကို ခဏ ဖယ်ထားစမ်းပါဦး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းကို ငါသိပါတယ်။ ငါ မသိတာက ဒေါ်သိန်းမြ ကွ ... ဘယ်က ဒေါ်သိန်းမြကို ပြောနေတာလဲ”

“ဒေါ်သိန်းလှရဲ့ အစ်မလေဗျာ”

ကိုသာဒွန်း၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုပုက စိတ်တိုလာဟန်နှင့် ငေါ့တော့တော့ ပြောတော့၏။

“ဪ ... ငါသိပြီ ... သူ့အမေရဲ့ သမီးမဟုတ်လား သူ့ မတ်ရဲ့ မရီးလေ သူ့သားမက်ရဲ့ ယောက္ခမပေါ့ သူ့ ဦးလေးရဲ့ တူမလေ ... ငါ သိပြီ ... သူ့ အဖွားရဲ့ မြေးကိုး”

ကိုသာဒွန်းသည် ကိုပု ငေါ့နေသည်ကို ရိပ်မိသွားကာ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးမှ

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ ရှင်းပြပါမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် အလုပ်ရှင်က ဒေါ်သိန်းလှလေဗျာ ...။ သူ့အစ်မက ဒေါ်သိန်းမြပေါ့...”

“ဪ ... သိန်းလှ ... သိန်းမြ ယိမ်းသမနန္ဒယောက် ဘိန်းချ နေတုန်း ရောက်လာကြတယ် ဆိုပါတော့ ...”

“အို ... ကျွန်တော်ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦးလေ။ ဒေါ်သိန်းမြဆိုတာ အင်းလျားလမ်းမှာနေတဲ့ သူ့ဌေးဗျာ ...။ ခင်ဗျား အိမ်တစ်အိမ် လွယ်လွယ်နဲ့ ဖောက်ချင်တယ်ဆို”

ကိုပုသည် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြန်သည်။ လူပုပု၊ ဂင်တိုတို၊ ခေါင်းတုံးဆံတောက်နဲ့ အသားမဲမဲ၊ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်ဖြစ် ရာ သူ့မျက်နှာမှာ ဦးခေါင်းနှင့် မြေပေါ်အကျတွင် ဆောင့်မိသည့် ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်နှင့် တူနေတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဖိုးသားခွန်းရဲ့ သူဌေးအိမ်ဆိုတာက ဖောက်ရ မလွယ် ဘူးကွ။
ငါက လွယ်လွယ်နဲ့ ပစ္စည်းလိုချင်တာ ...”

“အဲဒါကြောင့် ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ဒေါ်သိန်း
မြက ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းကို ကြိုက်ပါတယ်လို့ ဆိုနေတာပေါ့ ...”

“လာပြန်ပြီ ... ဒီကြက်ဟင်းခါးသီး ဟင်းကြီးက၊ ငါက အိမ်ကို
ဖွင့်ပြီး ပစ္စည်းယူချင်တာ။ ခန့်တမာ လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
လည်း တဆိတ် သတိတော် ထားစမ်းပါဦး ဖိုးသားခွန်းရာ ...”

ဤတစ်ချိတွင်ကား ကိုသားခွန်းက ရင်ကို ကော့၍ အသံထွက်
အောင် ရယ်လိုက်ပြီးမှ”

“ခန့်တမာက ဒီကောင်လေး ... ကျွန်တော်က ဒေါ်သိန်းလှရဲ့
အိမ်မှာ ထမင်းချက် မဟုတ်လား ဒီတော့ ... ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်း
ကို ကောင်းကောင်း ချက်ပေးနိုင်တယ်”

“ဪ... မင်းချက်ပေးတဲ့ ဟင်းကို ငါက အဘွားကြီးဆီ သွားပို့
ပြီး နောက်ဖိုးရမယ် ဆိုပါတော့ ... ဒီလိုနည်းနဲ့ ပစ္စည်းယူရတာ
ဝေးလွန်းပါတယ် ဖိုးသားခွန်းရယ် ...”

“အို ... ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲဗျ ... ဒေါ်သိန်းမြရဲ့ အိမ်က
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ ထမင်းချက်နေကျ ကောင်မလေးက
တော့ကို ခဏပြန်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဒေါ်သိန်းလှက သူ့အစ်မဆီကို
လူနှစ်ယောက်စာ ထမင်းပို့၊ ပို့ပေးရတယ်။ ခြံထဲမှာနေတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီး
ကတော့ သူ့ ညီမတွေအိမ်မှာ ထမင်းလခပေးစားနေတယ်လေ။ ဒီတော့
ဒေါ်သိန်းမြကလည်း ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းကို သိပ်ကြိုက်တယ်
ဆိုတော့ ... အဲဒီ ဟင်းထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်ရော၊ မနက်
စာမှာ ထည့်ပေးလိုက် ... နေ့လည်လောက်မှာ ဒရိုင်ဘာကြီးက ထမင်း
သွားစားနေတုန်း ခင်ဗျား သွားပေးရော။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဒိုင်နိုင်းနဲ့
ခွဲဝင်ရင်တောင် ရပြီ”

ကိုပုသည် ကိုသာဒွန်းက ကရားရေလွတ်သည့်နယ် ဗလောက် ဗလောက်နှင့် ပြောသွားသည်များကို တစ်လုံးစီစဉ်းစားနေဟန်နှင့် ခဏ ကြာ ငြိမ်သက်သွားပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မေးစေမှ မုတ်ဆိတ်မွေး ထိုးထောင်ထောင်ကလေးများကို စူးစူးရှရှ ပွတ်နေသည်။

“အင်း ဖြစ်နိုင်တယ် မင်းပြောတဲ့ ဒေါ်သိန်းလှက အိပ်ဆေးပါတဲ့ ဟင်း စားမိတော့”

“ဒေါ်သိန်းမြပါဗျ ... ဒေါ်သိန်းလှက အိမ်က အဘွားကြီး၊ အင်းလျားလမ်းကဟာက ဒေါ်သိန်းမြ”

“အေး ... ဒေါ်သိန်းမြက အိပ်ဆေးစားမိတော့ ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ရော.... ငါက မှန်တံခါးကို ဖြောင်ခွဲဝင်။ စိမ်ပြေ နပြေ ပစ္စည်းရှာယူ။ မဆိုးဘူးကွ။ မင်း အကြံ မဆိုးဘူး။ ခုလို ငွေပြတ် တုန်း မင်းလာကြံစည်ပေးတဲ့အတွက်ကို ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ဖိုးသာဒွန်း ရယ် မတော်လို့ ငါ့ကို ရဲက မိသွားရင်တောင် မင်းနာမည်ကို မဖော် ပါဘူး”

“အို ... နမိတ်မရှိ နမာမရှိဗျာ။ ဒါထက် ဘကျော်ကို အဖော် ခေါ်သွားမှာလား ...”

“ဘကျော်က ဇော်သိန်းဆီ ရောက်နေတယ်လေ ...”

“ဘယ်က ဇော်သိန်းလဲ”

“မှောင်ခို ဇော်သိန်းလေ။ မင်း အသိသားဘဲ။ ဒီတော့ မြသိန်းကို ဘဲ ခေါ်သွားတော့မယ်။ အိပ်ပျော်နေမယ့် မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့အိမ်ထဲ ဝင်တာတော့ လူနှစ်ယောက်ဆိုရင်တောင် များလှပါပြီလေ။ လိုရ မယ်ရသာ ခေါ်ရတာပါ”

“ဒါထက် ... အိပ်ဆေးက ဘယ်မှာ ရမလဲ”

“ဒါက ငါ့တာဝန်ထားပါ။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ မနက်ဖြန် ပုဇွန်တောင် ဈေးမှာ ဆုံမယ်။ ဒီတော့ ... ငါ အိပ်ဆေးကို ပေးလိုက်မယ်လေ....”

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် ...”

ကိုယ့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် ခပ်ယိုယိုကလေး ထွက်သွားသော ဂျပန်ခေတ်က တပည့်ဟောင်း ကိုသာခွန်းကို နောက်ဖက်မှ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးစေ့ကို ဆက်လက်ပွတ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“သီသီဝင်းရေ ခဏ”

စက်ချုပ်နေရာမှ သီသီဝင်းသည် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဖေးအပေါက်ဝခေါ်မှ ဒေါ်သိန်းလှက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညိတ်ပြီး ထပ်ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

သီသီဝင်းသည် ချုပ်လက်စ ဘော်လီကို တန်းလန်းထားခဲ့ကာ ထ၍ လာခဲ့သည်။ နောက်ဖေးခန်းဆီသို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်သိန်းလှက သုံးဆင့်ချိုင့်ကလေးကို မ,၍

“တူမရယ် ဒါလေးကို အင်းလျားလမ်းက အိမ်ကို ပို့ပေးပါလားဟင်”ဟု ပြောလိုက်ရာ သီသီဝင်းသည် မျက်လုံးလေးတစ်ဖက်ကို ချိ၍ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဘယ်အိမ်လဲ ... ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မတစ်ခါက ဘော်လီသွားပို့ပေးရတဲ့ အိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ.... သူတို့အိမ်က ယောက်ျားက နည်းတူသူစိမ်းဆိုရင် တော်တော် လူအဝင်မခံဘူး။ ငါ့တူမကိုတော့ ယုံကြည်ပြီး သားမို့ ဒေါ်ဒေါ်က ရွေးခိုင်းရတာပါ။ ဝန်မလေးဘူးဆိုရင် လုပ်ပေးပါတူမရယ်။ နောက်နေ့တွေဆိုရင် ကားမောင်းတဲ့လူ လာယူမိလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့တော့ ကားကို ဝပ်ရှော့ပို့ပေးရမယ်ဆိုလို့ပါ”

“ညနေကို တစ်ခေါက် ပို့ပေးရဦးမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ညနေကျတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် သွားမယ်လေ”

သီသီဝင်းသည် ရိုးသား၏။ သဘောကောင်း၏။ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်၏။ အဆုံးစကားပြောရလျှင် ငွေကြေးမချမ်းသာသည်က လွဲ၍ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းအနေဖြင့် အကောင်းတွေချည်း ဖုနေ၏။ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် ချောမွေ့ပြီး စိတ်ထားကောင်းသည်။ ဆုံစောင့်ဆုံခဲ အရည်အချင်းနှစ်ရပ်ပေါင်းစပ်စုဝေးရာ မိန်းကလေး ဖြစ်လေသည်။

“သွားပေးပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်”

သူ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ ချိုသာသော အသံကလေးထွက်ပေါ်လာပြီး သည်၏နောက်၌ မကြာမြင့်မီပင် လမ်းမကြီးတစ်ခု၏ ဘေးသစ်ပင်ရိပ်တွင် သုံးဘီးကား စောင့်နေသော သီသီဝင်းကို မြင်နိုင်လေသည်။

ထန်းတစ်ဖျားမရှိတရှိ နေပင်လျှင် ပူသောအခါ တော်တော် ပူတတ်၏။ နေပူရှိန်ကြောင့် သီသီဝင်းသည် မျက်မှောင်ကလေး ကုတ်ကာ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။ ဤသို့ မျှော်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာကလေး ဝင်းကြည်သွား၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထမင်းချိုင့်ကလေးကို ဆွဲ၍ သူ့ဘက်သို့ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် လာနေသော အသက်အစိတ်အရွယ် ယောက်ျားပျို တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသားသည် သူ့နားသို့ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် သူ့ကို သတိမပြုမိ။ “ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် မတော်တဆဘေးဖြင့် ပြိုကွဲပျောက်ပျက်သွားနိုင်သည်” ဟူ၍ တွေးနေမိသည့်အလား၊ မြေကသိုဏ်းရှုကာ ခေါင်းကြီးစိုက်၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသည်။

“အောင်မယ် ... ဆရာကြီး ခေါင်းမော့လို့ မရတော့ဘူးလား....”

လူငယ်သည် အတွေးနယ်ထဲသို့ တော်တော်ရောက်နေဟန် တူ၏။ သီသီဝင်းက သူ့ဘယ်ဘက်မှနေ၍ ပြောလိုက်သည်ကို

ဆတ်ကနဲ ညာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တုံးလေစွ။

“ကိုမောင်မောင်ရင် ကျွန်မက ဒီဘက်မှာပါ”

ဤတွင်မှ မောင်မောင်ရင်သည် ဘယ်ဘက်နားရွက်ဖျားကို ပျား
တုပ်ခဲလိုက်ရသည်သို့ ဆတ်ခနဲ ဘယ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
သီသီဝင်းကို သူ မြင်သည်။ မြင်သည်နှင့်အမျှပင် ပါးစပ်ကြီး ပြသွား၏။

“ဟာ သီသီ ဘာလုပ် ဘာ ဘာလာလုပ်နေတာ
လဲဟင်”

“အံ့အားသင့်မနေပါနဲ့လေ။ ဒီနေ့ ကျွန်မ အလုပ်ဆင်းပါတယ်။
ဒေါ်ဒေါ်က ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“ဪ ဒေါ်ဒေါ်က ခိုင်းလိုက်သလား”

“အို မဟုတ်ဘူးလေ ဒေါ်ဒေါ်က ခိုင်းတာတော့ မဟုတ်
ဘူး”

“နို့ ခုတင်က ပြောတော့ ဒေါ်ဒေါ်က ခိုင်းတာဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ အို မဟုတ်သေးပါဘူး
လေ”

မောင်မောင်ရင်သည် သီသီဝင်း မြေပေါ် ချထားသည့်ချိုင့်နှင့်
ယှဉ်၍ သူ့ ချိုင့်ကို ချလိုက်ရင်းက မျက်လုံးပြူးပြီး သီသီဝင်းကို
ကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ သီသီရဲ့။ ဘယ်နှာတွေ လျှောက်ပြော
နေတာလဲ”

“ဒီလိုလေ ကိုမောင်မောင်ရင်။ အိမ်က ကျွန်မရဲ့ အဒေါ်က
ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘော်လီရုံက ဒေါ်သိန်းလှက ခိုင်းလိုက်တာကို
ပြောတာ”

ဤတွင် မောင်မောင်ရင်က ပြုံးသွားကာ “ဒီလိုကိုး ဟုတ်
တယ်လေ စောစောက ပြောတုန်းက ကိုယ်ကလဲည်း မင့်ဒေါ်ဒေါ်က

ခိုင်းတယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်တာကိုး”ဟု ပြန်ပြော၏။

“ဒါထက် ကိုယ်တော်က ဘာတွေများ ဒါလောက် နက်နက် နဲ့နဲ့တွေ တွေးလာရတာတုံး လမ်းလျှောက်လာတာ ဇက်ကြီးကို ကျိုးကျတော့မတတ်ဘဲ”

မောင်မောင်ရင်က ‘အဟီး’ဟု တစ်ချက် အသံထွက်၍ ရယ်လိုက် သည်။

“ကိုယ်စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို စိတ်နဲ့ ပြန်တွက်နေတာပါ။ နောင်နှစ်ဆန်းလောက်မှာဆိုရင် ကိုယ်လေ မင်းကို လက်ထပ်ယူနိုင် ပြီ”

“သိပ်ကြီးလည်း လောမနေပါနဲ့ ကိုမောင်မောင်ရင်ရယ် ကျွန်မလည်း ပိုက်ဆံစုနေပါတယ် ကျွန်မကို နောက်လူတွေ သွား မှာ စိုးလို့ ဒါလောက် လောနေတာလား။ ဒီမှာ ကိုမောင်မောင်ရင် စိတ်ချ မျက်နှာများတဲ့ ကောင်မ မဟုတ်ဘူးရှင့်”

“အို မိန်းကလေးတိုင်း မျက်ခွက်တစ်ခုထဲချည်းပါဘဲလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စိတ်မချနိုင်ဘူး။ သတင်းစာထဲမှာ မတွေ့ဘူးလား။ ပြန်လာပါ ပြန်လာပါ အားလုံး အသံအသန် ဖြစ်နေပါတယ်။ သားသားလေး ခွင့်လွှတ်ပါ။ အဲလေ ဘယ်နှယ့် တဲလွဲတွေ ဖြစ်ကုန် ပါလိမ့် အားလုံးခွင့်လွှတ်ပါတယ် သားသားလေး အသံအသန် ဖြစ်လို့ ဘာညာနဲ့ ကြော်ငြာခေါ်ယူရတယ်”

သိသိဝင်းက ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့်အုပ်၍ ကိုယ် ကလေး တုန်ခါလာသည်ထိ တိတ်ဆိတ်စွာ ရယ်နေသည်။ မောင်မောင် ရင်ကမူ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောနေ၏။

“ဒီလို လက်ထဲကတောင် လွတ်ထွက်သွားနိုင်တာ မင်းကို ကိုယ် မပိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား ပြီးတော့လဲ အဒေါ် သောင်းတင်က မင်းကို ကိုယ်နဲ့ သိပ်သဘောတူတာ မဟုတ်ဘူး”

ဤနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သီသီဝင်း၏ မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေနှင့် ပြန်ဖြစ်သွားရုံမက ညှိုးလျလျ အသွင်သို့ပင် ဖြစ်လာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကိုတော့ မပြောနဲ့လေ။ ဒေါ်ဒေါ်က ရှေးလူကြီးပီပီ ငွေကြေးချမ်းသာတာကို မက်မောတယ် ဂုဏ်ကို မက်မောတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်က ငွေမရှိ၊ ဆံပင်ညှပ်သမားသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်မျက်စိက တူလောင်းရွေးတဲ့အခါ ဘားတန်းပေါ်ကချည်း ကျော်ကျော်သွားနေတာဘဲ။ ဒါက ဘောလုံးစကားနဲ့ ပြောရတာ ဘတ်စကက်ဘောစကားနဲ့ ပြောရရင်”

“အို တော်ပါတော့လေ ဒါတွေ ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး”

“ကိုယ်လည်း ဆိုင်က ဝယ်ထားတဲ့ တံခွန်ထဲမှာ ဖတ်ဖတ်ပြီး ပြောရတာပါ ဘောလုံးပွဲကို မရောက်ဖူးပါဘူး ဓာတ်ပုံထဲကြည့်ပြီး ညပွဲမှာ သူတို့ ကန်နေတာ ခြင်းလုံးကြီးလားလို့ မေးမိလို့ ဆိုင်က ငနဲတွေ့က ပိုင်းဟစားတာ ခံလိုက်ရသေးတယ်”

မောင်မောင်ရင်ကသာ အားရပါးရ ပြောနေသည်။ သီသီဝင်းက မှု သူ့စကားတွေကို စိတ်ဝင်စားပုံ မပြချေ။ မောင်မောင်ရင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် သူ ပြောချင်ရာ ပြောလိုက်၏။

“ကိုမောင်မောင်ရင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျတာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ ဆိုင်ကိုလာတာ နောက်ကျသွားတယ်၊ မေမေပေါ့ မနက်က လေနာနေတာနဲ့ ဆေးပေးခန်းကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးနေရသေးတယ်လေ”

“အခုကော ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“သက်သာသွားလို့ပေါ့ နို့မို့ရင် ကိုယ် အလုပ်ဆင်းလို့ ဘယ်ရမလဲ”

“ရပ်ပါဦး ရပ်ပါဦး”

“အို ကိုယ်က ဘယ်ထွက်ပြေးနေလို့လဲ”

သီသီဝင်းသည် မောင်မောင်ရင်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လမ်းမဆီ
သို့ ကျော်ကြည့်ကာ လက်မြှောက်၍ အော်လိုက်မှ မောင်မောင်ရင်
လည်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လေးဘီးကားလေးသည် ညင်သာစွာပင် လမ်းစောင်းသို့ ကပ်၍
ရပ်လိုက်၏။ ဤတွင်မှ မောင်မောင်ရင်သည် စောစောက သီသီဝင်း
ပြောသော ‘ရပ်ပါဦး’ဟူသည်မှာ မိမိနှင့်မဆိုင်ကြောင်း သိရ၏။

“ဟော ကားရပြီ သီသီ သွားတော့ ကိုယ်လည်း
အလုပ်ဆင်းတော့မယ်”

စပါးရော ဖွဲရောနှင့် မောင်မောင်ရင်က ပြောလိုက်ပြီး သူ
ထမင်းချိုင့်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ပျာယီးပျာယာနှင့်ပင် လေး
ဘီးကားပေါ်သို့ တက်သွားရာ ခဏအတွင်း၌ပင် ကားလေးသည် ရိပ်ခနဲ
ထွက်သွားတော့သည်။

ကားပေါ်မှ သီသီဝင်းသည် သမင်လည်ပြန်၍ မောင်မောင်ရင်ကို
ပြုံးပြသွားသည့်နည်းတူပင် ချိုင့်ကြီးဆွဲ၍ ရပ်ကျန်ခဲ့သော မောင်မောင်
ရင်ကလည်း ပြန်လည်ပြုံးပြရင်းမှ ကားဝေးသွားသောအခါ ချာခနဲ
လှည့်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆွဲချိုင့်မှား၍ ဆွဲသွားကြခြင်းကို
ကား သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မသိကြချေတကား။

“ဟ ဘယ်လိုလဲ မောင်မောင်ရင်ရ၊ လာတာလည်း နောက်
ကျသေးတယ်။ ခုမှ သုံးခေါင်းလား ညှပ်ရသေးတယ် ထမင်းစား
တော့မလားကွ ဟော”

ကိုပါသည် ဆံပင်ညှပ်နေရင်း တန်းလန်းမှ နောက်ဖက်တွင်
ထမင်းချိုင့်များ ဖြုတ်နေသော မောင်မောင်ရင်ကို လှမ်း၍ အော်ပြော
လိုက်သည်။ မောင်မောင်ရင်သည် ချိုင့်များဖြုတ်၍ ထမင်းစားရန်

ပြင်ဆင်ရင်းက

“လာတာသာ နောက်ကျတာ အမေ့ကို ဆေးပေးခန်းပို့ရ၊
အိမ်ပြန်ပို့ရနဲ့ လုပ်ရတာ ဗိုက်တော်တော်ချောင်သွားတယ်ဗျာ။ ဆာပြီ
အားတုန်း စားထားလိုက်မှ”

“ဒို့ကော မစားရဘူးလားကွ”

လှမိုးက ဆံပင်ညှပ်မယ့်သူ မရှိ၍ အားနေသဖြင့် မောင်မောင်ရင်
အနားသို့ ကပ်လာရင်း မေးလိုက်၏။

“စားရပါတယ်ဗျာ”

“ဘာဟင်းတွေလဲကွ”

“အမေ လေအောင့်လို့ ဘာမှ ပါမယ် မထင်ပါဘူး”

ချိုင့်ခွက်များကို ကြည့်ရင်း မောင်မောင်ရင်မှာ အံ့သြသွား၏။
လှမိုးက ချိုင့်ခွက်များကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“အောင်မယ် ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းနဲ့ ဝက်သား
ဘူးသီးဟင်းချို ငပိကြော် ဒါနဲ့များ ဘာမှ မပါဘူးတဲ့”

“အမေ ဘယ်တုန်းက ထချက်ထားသလဲ မသိလို့ပါဗျာ
လာပါ စားရပါတယ် ထမင်းတော့ မပါဘူးဗျို ဒုက္ခပဲ....”

“မစားပါဘူးကွာ အလကား ပြောတာပါ။ မင်း မလာခင်က
လေးတင်ကဘဲ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ထားတယ်ကွ....
မင်းအမေက သားစားဖို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ထည့်ပေးလိုက်တာ။ ဒို့က
ဝင်စားပစ်လို့ အဘွားကြီး ကျိန်ဆဲနေပါဦးမယ်ကွာ။ ငါ ထမင်းတွေ
ယူစားလိုက်လေ ငါ တော်ကြာမှ ထမင်း ဝယ်စားပါ့မယ်”

မောင်မောင်ရင်က ရယ်လိုက်စဉ် ကိုပါက လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟင်းကောင်းကောင်း မစားရရင် သူ့သား မိန်းမ မြန်မြန်ယူသွား
မှာစိုးလို့ အဘွားကြီးက ဂရုတစိုက် ချက်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွ အမှန်
တော့ သူ့သားမှာ အစွန်းအစ မရှိဘူးဆိုတာ သူ မသိလို့ဖြစ်မှာပါ ...”

လူပျိုကြီးကိုပါက ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ နောက်ပြောင်လိုက်သည်ကို
ပင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မောင်မောင်ရင်သည် ထမင်းကို ဆာဆာနှင့်
ကုန်း၍ လွေးတော့သည်။

(၂)

ဆေးတန်ခိုး

“ကြီးကြီး အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

ဒေါ်သိန်းမြသည် သီသီဝင်း ပို့ထားခဲ့သော ချိုင့်ကို ထမင်းစား
ပြီး ဖြုတ်မည်ပြုနေစဉ်၊ ရုတ်တရက် ဝင်လာ၍ ပြောလိုက်သော မယ်စိ၏
ကားကို ကြားရသောအခါ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား ဘာကိစ္စတဲ့တုန်း”

“ယောက်ျားပါ ဦးဘဇံတဲ့”

“ဪ မောင်ဘဇံကိုး အဲဒါ ငါ့မောင်ဝမ်းကွဲဘဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်သိန်းမြသည် ထွက်လာလေရာ မယ်စိ
သည် နောက်က ကပ်၍ ပြန်လိုက်လာ၏။

သံဆွဲတံခါး၏ အပြင်ဘက်လှေကားထစ်ထိပ် ဖိနပ်ချွတ်တွင်
ရပ်နေသော လူ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

“မောင်ဘဇံနယ် ... စာမပေး ဘာမပေးနဲ့ ရောက်လာတာကိုး...”

နံရံမှ သော့ကိုဖြုတ်၍ ဆွဲတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်းက ဒေါ်သိန်းမြက် ပြောလိုက်သည်။ တစ်ယောက်စာ ဝင်သာရုံ ပွင့်သွားသောအခါ ဦးဘဇံ သည် အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခု ခွင့်နဲ့ပါ။ ပင်စင်ယူရတော့ မယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ပင်စင်ကိစ္စလေးတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ ရန်ကုန် လာခဲ့တာဘဲ”

“အတော်ဘဲ ထမင်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်။ မစားရ သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ထမင်းတော့ မစားခဲ့ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟို ဟာစားလိုက် ဒီဟာ စားလိုက်နဲ့ သိပ်တော့ မဆာလှပါဘူး”

“အို မဆာပေမယ့် ဝင်စားလိုက်ပါလေ။ ပြီးသွားတာပေါ့။ အိမ်မှာလည်း မခင်ရွှေ တောပြန်သွားလို့ ထမင်းပဲ ချက်တယ်။ ဟင်းက သိန်းလှဆီက ပို့ထားတယ်”

ဦးဘဇံသည် အပေါ်အကျီချွတ်၍ ချိတ်လိုက်ပြီးမှ ဒေါ်သိန်းမြ က်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ မမလှက ဟင်းချက်ပို့တာကိုး။ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်မယ်လေ”

ဤသို့ဖြင့် မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် ထမင်းစားပွဲသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ဒေါ်သိန်းမြသည် စောစောကအတိုင်း ချိုင့်ကို ပြန်တိုင်လိုက်ရပြန်၏။ ဦးဘဇံက စားပွဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာက ထိုင်ရင်း။

“ဘာတွေများလဲ မသိဘူး”

“ဘာဟင်းရမလဲ မောင်ဘဇံရဲ့။ ငါ ကြိုက်တဲ့ ကြက်ဟင်းခါး သီးဟင်းပေါ့”

“ကျွန်တော်လည်း အသက်ကြီးလာတော့ ကြက်ဟင်းခါးသီး

ကြိုက်လာတယ်။ ကြက်ဟင်းခါးသီးဆိုတာနဲ့ ထမင်းတောင် ဆာလာ ပြီ”

မယ်စီက ထမင်းပန်းကန်များ ချပေးခြင်း၊ ထမင်းခူးပေးပြီး အုပ်နှင့် ထည့်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်နေ၏။ ဒေါ်သိန်းမြသည် ချိုင့်ဆင့်များ ဖြုတ်၍ ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟောတော့”

ဒေါ်သိန်းမြ၏ အာမေဍိတ်သံကြောင့် မယ်စီမှာ ထမင်းပန်းကန် ကြီးကိုင်ကာ မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သလို ဦးဘဇံမှာလည်း မျက်ခုံးများ ကြွတက်သွား၏။

“ဘာလဲ မမကြီး ချိုင့်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေ့နေလို့လဲ...”

“ပဲပြုတ်”

“ဟင် နောက်အဆင့်ကရော”

“ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ရေ”

“ဟယ် အောက်ဆုံးကရော”

“ထမင်းတွေတော့ ဒီကောင်မ ဘာစိတ်မွန်နေလဲ မသိဘူး။ ထမင်းကို အိမ်မှာ ချက်ပါမယ်ဆိုမှ ထမင်းတွေ ထည့်ပေးလိုက်ရ သေးတယ်။ ပြီးတော့ ကြက်ဟင်းခါးသီးနဲ့ စားတော်ပဲကိုလည်း မခွဲခြား တတ်ဖူး ထင်ပါရဲ့တော်”

ဒေါ်သိန်းမြက စိတ်တိုသလိုနှင့် ဆူပူတော့ရာ ဦးဘဇံက ဝင်၍ ဖြေပေးရတော့သည်။

“ဪ မမလှလည်း ကိစ္စများနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကဲ ထည့်ပါ မမကြီးရယ်၊ နောက်တွေ့မှ မေးကြည့်သေးတာပေါ့ ။ ထမင်းစားကြရအောင်”

ဤသို့ဖြင့် ထမင်းစားဖြစ်ကြတော့သည်။

“မင်း ပင်စင်ယူမှဘဲ ငါလည်း စိတ်အေးရတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီးရ”

“ဪ မင်းအလုပ်က ရဲမှူးဆိုတော့ လက်နက်နဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား ဒို့ကတော့ စိတ်ပူရတာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မမကြီးရယ် ကျွန်တော်ကတော့ ဝါသနာမို့ ထင်တယ်။ အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်ပျော်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရဲမှူးသာ ပင်စင်ယူတယ်လို့ ရှိပါတယ်။ လူဆိုးတွေကတော့ ပင်စင်ယူ တယ်လို့ မကြားရပါဘူးလေ”

ထိုအချိန်ဝယ် လမ်းထိပ်က သစ်ပင်အောက်တွင် ကိုပုနှင့် သူ၏ အဖော် မြသိန်းတို့ ထိုင်မိကြလေသည်။ နှစ်ယောက်သား သူတို့၏ အကြံအစည်အတွက် စည်းဝါးရိုက်ကြ၏။

လမ်းပေါ်က ကားတစ်စင်းသည် သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖြတ် မောင်းသွားသော်လည်း ကိုပုက ဂရုမစိုက်မိ၏။

“ဟေ့ မြသိန်း ဟိုမှာ သွားပြီ”

“ဗျာ လိုက်ဆွဲရမလား”

“မင်း ဘာကို ပြောနေတာလဲ”

“ဟို နွားနို့ ကုလားကြီးကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

“မင်း အဘ နွားနို့ကုလား လားကွ၊ မော်တော်ကားသွားတာကို ပြောတာ”

မြသိန်းက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း

“ကတ္တရာလမ်းဘဲ ဆရာ မော်တော်ကား သွားတော့မပေါ့

ဒါ ဆန်းသလား ဆရာရဲ့ ဟား ဟား”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆက်ရယ်ပြီး ကိုပု မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် ရာ ကိုပုက အရုပ်ဆိုးစွာ မျက်မှောင်ကြီးကုတ် ကြည့်နေသည်ဖြစ်သော ကြောင့် မြသိန်းခမြာမှာ အူရားဖားရား မျက်နှာပိုးသတ် လိုက်ရတော့ သည်။

“မင့် မယား လင်နောက်လိုက်လို့ ဒါလောက် အူမြူးနေတာ လား...။ ဒို့ အခုသွားမယ့်အိမ်က ကား ထွက်သွားပြီ။ ဒီတော့ သူတို့ အိမ်မှာ မိန်းမသားချည်းဘဲ ကျန်တော့တယ်လို့ ပြောချင်တာကွ။ လာ ဒို့လုပ်ငန်းစရတော့မယ်”

ကိုပုက ထ၍ ထွက်သွားလေရာ မြသိန်းမှာ မျက်နှာပိုးသတ်၍ ကုပ်ကုပ်ကလေး နောက်က ကပ်ပါသွားရရှာလေသည်။

အိမ်ထဲတွင် ဒေါ်သိန်းမြသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွခေါင်းအုံးကြီး ဘေး၌ ရက်စောင်ကလေးခြုံကာ အိပ်ပျော်နေသလို တစ်ဖက်ခန်း တွင် မယ်စီသည်လည်း ပျင်းပျင်းနှင့် အိပ်နေ၏။ ဒေါ်သိန်းမြကား သူ့မောင်ရောက်နေသဖြင့် စိတ်ချလက်ချ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေ သည်။ ဦးဘဇံကမူ သံဆွဲတံခါး တပ်ဆင်ထားသည့် ဝင်ပေါက်နားမှ ကပ်လျက်ရှိသော အခန်းတွင် ခေါက်ကုတင်ပေါ် လှဲ၍ စာဖတ်နေ၏။

ဤအချိန်တွင် ကိုပုနှင့် မြသိန်းတို့သည် ဆွဲတံခါးနားသို့ ရောက် လာကြလေသည်။

“ဟာ တံခါးပိတ်ထားတယ်ကွ ဒါတော့ ဖွင့်လို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒီတော့ ဝင်ပေါက်ကို လှေလာရအောင်”

ကိုပုက စိတ်ချလက်ချ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် ပြောကာ အိမ်ဘေး ဘက်ဆီသို့ ပတ်လျှောက်သွားသည်တွင် မြသိန်းမှာလည်း နောက်က ပါသွားလေ၏။

လူသံသူသံကြားသဖြင့် ဦးဘဇံသည်ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကလေး ကို ချပြီး စာကြည့်မျက်မှန်ကိုပါ ချွတ်ခဲ့ကာ သံဆွဲတံခါးခေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အပေါက်ဝသို့ ဦးဘဇံရောက်ချိန်တွင် ကိုပုတို့မှာ ဘေးဘက်သို့ လျှောက်သွားကြပြီဖြစ်၍၊ လူနှင့်တူသည်ကို အပထား တိုးနယားနှင့် တူသည်ကိုပင် မတွေ့သဖြင့် ဦးဘဇံသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ သံတံခါး

ကို ဖွင့်ထွက်လိုက်ပြီး၊ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်၏။ သို့တိုင်အောင် သစ်ပင်ရိပ်၊ ပန်းအိုးရိပ်၊ တိုင်ရိပ်၊ သံကြိုးတန်းရိပ်၊ ဓာတ်တိုင်ရိပ်များကို ကား တွေ၏။ လူရိပ်ကိုကား မတွေ့ရချေ။ ထို့ကြောင့် သံတံခါးကို ပြန်ဆွဲစေကာ ကိုပုတို့ ထွက်သွားသော အိမ်ဘေးဘက်ဆီသို့ ပတ်၍ လျှောက်လိုက်၏။

ကိုပုတို့ကား အိမ်တစ်ပတ်လည်၍ အိမ်ရှေ့သို့ပင် ပြန်ရောက်ခဲ့ လေပြီ။

“ပြတင်းပေါက်တွေကလဲကွာ သံတိုင်တွေနဲ့ချည်းဘဲ”
ကိုပုက ညည်းညူလိုက်စဉ် မြသိန်း၏ မျက်စိမှာ ခပ်ဟဟ ဖြစ်နေသော သံဆွဲတံခါးဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“ဟာ ... တံခါးက စေ့ထားတာဗျ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိလျှမ်း သွားလို့ သေသေချာချာ ပိတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို မြသိန်းသည် လှေကားထစ်များကို တက်ကာ သံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ပွင့်သွားသော တံခါးကို မြင်ရသော် ကိုပု လည်း ရွှင်လန်းသွားပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပင် မြသိန်းနှင့်အတူ အိမ်ထဲ သို့ ဝင်လိုက်၏။ သတိကောင်းသော မြသိန်းသည် သံတံခါးကို ပြန် ဆွဲစေထားလိုက်သည်။

“တွေ့လားကွ ဆေးတန်ခိုး အဘွားကြီး အိပ်နေလိုက်တာ သေနေသလား မှတ်ရတယ်၊ ကဲ မင်း ဒီအောက်မှာ လုပ်စရာ ရှိတာတွေ လုပ်ထား ငါ အပေါ်ထပ်ကို ထပ်ပြီး လေ့လာလိုက်ဦး မယ်”

ကိုပုသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။ မြသိန်းကား အခန်းဆီး ကို ပြန်ချလိုက်ကာ သူနှင့် မနီးမဝေးတွင် တွေ့ရသော ဘီရိုတစ်ခုကို ဖွင့်၍ အတွင်းရှိ အရာဝတ္ထုများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။

ဦးဘဇံကား အိမ်ဘေးတွင် ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း ဟိုကြည့်

သည်ကြည့်လုပ်ရင်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာသည်။ ဤအချိန်တွင် အိပ်ခန်းထဲမှ ဒေါ်သိန်းမြသည် နိုး၍ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ဘီရိုထဲက ပစ္စည်းများကို လေ့လာနေသော မြသိန်းသည် အိပ်ခန်းဆီမှ လူသံလိုလိုကြား၍ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ဘီရိုတံခါးကို ပြန်စေ့ကာ အိပ်ခန်းဆီသို့လာပြီး အခန်းဆီကို ပင့်ကြည့်လိုက်၏။

စောစောက ဒေါ်သိန်းမြ အိပ်နေသည့်နေရာတွင် ခေါင်းအုံး၊ စောင်နှင့် ခွခေါင်းအုံးကြီးသာ ရှိတော့သည်။

ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားကာ မြသိန်းသည် အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ပြေးတက်သွား၏။ အပေါ်ထပ်တွင် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်မည်ပြုနေစဉ် နောက်မှ မြသိန်းက “ဒုက္ခပဲဗျို့” ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ရာ၊ ရုတ်တရက်မို့ ကိုယ့်သည် ဆတ်ဆတ်တုန်သွား ၍ ဆတ်ခနဲ ခုန်၍ လှည့်လိုက်၏။

“မင်း အဘတဲ့ ငါ့ လန့်လိုက်တာကွာ၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ”

“အဘွားကြီး မရှိတော့ဘူး”

“ဪ ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားသတဲ့လဲ ... မင်း တော်တော် ရှော်တယ် ငါ့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လားကွ အိပ်ဆေးတွေ ပါတဲ့ဟင်းစားမိလို့ အိပ်ပျော်နေပါတယ်ဆို အဲဒါ အိပ်တာကွ သေနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အိပ်တာဆိုရင် လူကိုယ်ကြီး ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“နို့ အခုတော့ အဘွားကြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဘဲ ရှိတော့လို့ လား”

“မဟုတ်ဘူး ... ဆရာရေ ... ခေါင်းကအစ ခြေအထိ တစ်ကောင်လုံးပျောက်သွားတာ အိပ်ရာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူးဗျ”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကိုပုလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာရာ မြသိန်းမှာလည်း အရိပ်
 ပမာ ကပ်၍ ပါခဲ့လေသည်။ အခန်းဆီးကို ပြန်၍ မကြည့်ရာ
 ရက်စောင်ကလေးခြံ၍ ပြန်အိပ်နေသော ဒေါ်သိန်းမြကို မြင်ရသော
 အခါ ကိုပုသည် မီးထွက်တော့မည့် မျက်စိများဖြင့် မြသိန်းကို ကြည့်
 လိုက်လေသည်။ မြသိန်းသည် မိမိ၏ မျက်စိကို မယုံနိုင်သလိုနှင့် အခန်း
 တွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွားပြီး မနီးမဝေးမှ နေ၍ ဒေါ်သိန်းမြကို
 ကြည့်၏။ ဤတွင် စိတ်မြန်လှသော ကိုပုက “ငါ ပြမယ်....”ဟု ဆိုကာ
 ခပ်မြန်မြန်ပင် လှမ်းလာပြီး “ဒေါ်သိန်းမြနားကပ်၍ နှိုးတာတောင် နိုးမှာ
 မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုပုသည် ဒေါ်သိန်းမြ၏ တင်ပါး
 ကြီးကို ပုတ်ကာ “ထ ထ မြန်မြန်ထ”ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်သိန်းမြသည် မျက်လုံးများကို ဇတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ရာ ကိုပု
 တို့ကို တွေ့သော် လန့်သွားပြီး ကြက်သေ့သေသွား၏။ ကိုပုမှလည်း
 မပျော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကာ ဒေါ်သိန်းမြ
 ကို ချောက်ပြနေသလို ဖြစ်နေတော့သည်။ မြသိန်းလည်း မှင်တက်မိ
 နေ၏။

ဒေါ်သိန်းမြနှင့် ကိုပုတို့သည် မရှေးမနှောင်းပင် သတိပြန်ကပ်
 လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သိန်းမြက “အောင်မယ်လေး”ဟု အအော်
 လိုက်တွင် ကိုပုက ဇတ်ခနဲ စောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်သိန်းမြကို အုပ်၏။
 ဤတွင် မြသိန်းကလည်း ကိုပုကို ကူညီကာ ရုန်းကန်နေသော ဒေါ်သိန်း
 မြကို စောင်နှင့် ဝိုင်းအုပ်ပေး၏။ ကိုပုတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းရင်း
 ဘက်တွင် အလုပ်ရုပ်နေကြသည်။

ဦးဘဇံသည် အိမ်ရှေ့ပေါက်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ယောင်ပေပေ
 ဖြစ်နေရာက ဒေါ်သိန်းမြ၏ အော်သံလိုလို ကြားရသည်တွင် အိမ်ထဲ
 ပြန်ဝင်ခဲ့ကာ သူ့အိပ်ရာအောက်က သေနတ်ကို ထုတ်မည်ပြု၏။
 သို့သော် အလွယ်တကူ ရှာ၍ မရချေ။

ကိုပုတို့လည်း ခေါင်းရင်းတွင် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်
၍ စောင်ကြီးနှင့် ဒေါ်သိန်းမြကို အုပ်နေချိန်တွင် စင်စစ် ဒေါ်သိန်းမြမှာ
စောင်ခြုံအောက်က ဆတ်တွန့် ဆတ်တွန့်နှင့် လျှော့၍ ခြေရင်းဘက်
ဆီမှ လွတ်ထွက်သွားခဲ့၏။ ခေါင်းအုံးနှင့် ခွခေါင်းအုံးကြီးသာ စောင်
အောက်တွင် ရောက်နေသဖြင့် ကိုပုက ခုတင်ပေါ် ခုန်တက်၍ ခွစီး
လိုက်သောအခါ ခွခေါင်းအုံးကြီးပေါ် ထိုင်လျက်သား ဖြစ်နေသည်။

“မြသိန်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ကွ”

မြသိန်းသည် ကိုပု၏ အမိန့်ကြောင့် ဒေါ်သိန်းမြ၏ မျက်နှာရှိ
မည်ထင်သော နေရာဆီသို့ စောင်ပေါ်မှ လက်နှင့် အတင်းဖိ၏။
ခေါင်းအုံးကြီးကိုသာ ဖိမိသည်။

“ဟာ ချောလှချည်လား နှာခေါင်းလည်း မရှိဘူးဗျို့...”

ဤအချိန်တွင် ဒေါ်သိန်းမြသည် အခန်းထောင့်က ခုတင်တိုင်
ဟောင်းတစ်ချောင်းကို လက်ဝယ်ရရှိခဲ့လေပြီ။ အဖြစ်အပျက်များကား
လျင်မြန်လှချေ၏။ ဒေါ်သိန်းမြသည် လက်ထဲက တုတ်နှင့် ခပ်သွက်
သွက်ပင် ကိုပု၏ နောက်စေ့သို့ ရိုက်လိုက်လေရာ ကိုပုမှာ “အောင်မယ်
လေးဗျ” ဟု အော်၍ ခုတင်ပေါ်သို့ မှောက်လျက်သား ကျသွားလေ
၏။ ဒေါ်သိန်းမြသည် တုတ်ကြီးကို မြှောက်လျက်ကပင် ခုတင်ဘေး
တွင် ရပ်နေသော မြသိန်းကို ပြူးကြည့်လိုက်ရာ မြသိန်းခမြော ကြောက်
ရှာသဖြင့် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်အုပ်ပြီး “ပေးပါ
ချမ်းသာခင်ဗျာ ပေးပါ ချမ်းသာခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ခေါက်ခုတင်အောက်တွင် ခပ်ပျာပျာနှင့် ဟိုရှာ ဒီရှာလုပ်နေ
သော ဦးဘဇံသည် အခန်းတွင်းက ယောက်ျားတစ်ယောက် အော်သံ
ကြားရသည်နှင့် ဘာကိုမျှ မရှာတော့ဘဲ ခြေရင်းတွင် ခေါက်လျက်သား
ရှိသည့် စောင်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ဆိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ခန်း၌ အိပ်မောကျနေသော မယ်စိမှာ

ယခုမှ နိုးလာပြီး၊ ဒေါသိန်းမြ၏ အခန်းထဲမှ ယေကျားသံကြောင့် ထို အခန်းထဲ မဝင်ဝံ့ဘဲ ဦးဘဇံရှိရာ အခန်းသို့ ပြေးဝင်လေတော့သည်။ ဦးဘဇံကလည်း စောင့်ကြီးဆွဲ၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်မည်အပြုတွင် အခန်းဆီးကို တိုး၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့ထံသို့ စူးစူးဝါးဝါး ပြေးဝင်လာသောကြောင့် ဘာကိုမျှ တွေးမနေနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ စောင့်ကြီးနှင့် ဆီးအုပ်လိုက်ကာ ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော် သေသွားမယ်”

ပါးစပ်မှလည်း တင်းကြပ်စွာ အာဏာပေးလိုက်ရာ အတွင်းက မယ်စီခမြာ သူ့ကို လူဆိုးတစ်ဦးဦးက ဖမ်းထားပြီထင်၍ ကုပ်ကုပ် ကလေး နေလိုက်ရတော့သည်။ ဦးဘဇံသည် စောင့်မြဲကြီးနှင့် ရန်သူကို အတင်းချုပ်ကိုင်၍ ဒေါသိန်းမြ၏ အခန်းဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

“မမကြီး ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲ”

ဦးဘဇံ၏ အသံကိုကြားမှ ဒေါသိန်းမြသည် ရိုက်မည်တက်ကဲ လုပ်နေသော တုတ်ကို ချလိုက်၏။ ဤတွင်မှလည်း ခေါင်းပေါ်မှ မိုးကြိုးပစ်၊ ထန်းလက်ကာ နေသကဲ့သို့ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကာနေ သော မြသိန်းသည်လည်း လက်ကလေးများ ချကာ အသက်ရှူ မှန်သွား ၏။

“ဟဲ့ ဒါက ဘယ်သူတုန်း မောင်ဘဇံ”

“သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့”

မယ်စီသည် အတွင်းမှနေ၍ ဘော်လီတွင်ရှိသော ချိတ်ကို ဖြုတ် လိုက်၏။ အမှောင်ထုအတွင်းမှ သူ့နည်းဖြင့် သူ့ အလွတ်ရုန်းရန် ကြံလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်သူဟု ထင်သဖြင့် ဒေါသိန်းမြက စက်ဆုပ်သလို ကြည့်နေ သော်လည်း မြသိန်းကမူ အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေသည်။ ဦးဘဇံကမူ အောင်မြင်သော စစ်သူကြီးလေသံမျိုးဖြင့်

“မင်းတို့က သိပ် အကြံပိုင်တာပေါ့လေ ... အခန်းထဲမှာ ငါ့ အစ်မကို ဒုက္ခပေးဖို့လူက ဒုက္ခပေး၊ ဒီအချိန်မှာ ငါက အကူအညီ မလာနိုင်အောင် ငါ့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ကင်းပုန်းထား ဟား ဟား ဟား တယ်ပိုင်သကွ ဟား ဟား အောင်မယ်လေးဗျ စူးလှချည့်”

ရယ်မောနေသော မျက်နှာကြီး ရှုံ့သွားသလို လက်နှစ်ဖက်လည်း စောင်ခြုံကို ဖက်ထားရာမှ စုံလွတ်လိုက်ပြီး တင်ပါးကို ပွတ်ရတော့သည်။ စောင်ခြုံထဲမှ လက်ထုတ်၍ ချိတ်နှင့် ထိုးလိုက်သော မယ်စီသည်လည်း ငပုပ်ဖမ်းရာမှ လွတ်လာသော လမင်းပမာ စောင်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံချလိုက်ပြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေ၏။

“ဟဲ့ မယ်စီ နင်က ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ...”

“ဆူညံသံကြောင့် အိပ်ရာက လန့်နိုးတာ ကြီးကြီးရဲ့ ဒီတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဒီက ဘကြီးကို အကူအညီတောင်းမလို့ ပြေးသွားတာ ဘကြီးက စောင်နဲ့ ကြိုးဖက်တာဘဲ”

ဦးဘဇံသည် တင်ပါးပွတ်လျက်ကပင် ရှုံ့မဲ့သည့် အမူအရာ မပြသေးဘဲ

“ဘယ်က သိမ်းကြိုးဖက်ရမှာလဲ ရန်သူထင်လို့ ဖမ်းချုပ်တာဟဲ့၊ ရန်သူမဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး ပြောပေါ့ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ တင်ပါးကို ချိတ်နဲ့ ထိုးရတာလဲ”

“ဘကြီးက ငြိမ်ငြိမ်နေ သေသွားမယ် ဆိုတာကိုး”

“ဪ ချိတ်ကြီးနဲ့ တင်ပါးထိုးတာ နင် ငြိမ်ငြိမ်နေတာကိုး ဒါဖြင့် နင်ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ ဆော့မယ်ဆိုရင် ငယ်ထိပ်ကို ရဲဒင်းနဲ့ ခုတ်မယ် ထင်တာဘဲ”

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်သိန်းမြက မြသိန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မြသိန်းပါ”

“မင်းတို့ လူဆိုးတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နို့ အခု ငါ့အိမ်ကို ဘာလုပ်ဖို့ လာသလဲ”

ဒေါ်သိန်းမြ၏ မေးခွန်းကြောင့် မြသိန်းက ကြောင်၍ ဘာမျှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲရှိရာ ဦးဘဇံက ဝင်ထောက်၏။

“မမကြီးကို ပြုစုမလို့ လာကြတာပေါ့”

“တယ် မောင်ဘဇံကလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ လူဆိုးတွေဘဲဟာ ဘာလုပ်ဖို့ လာရမှာလဲ.. လူဖို့၊ ယက်ဖို့၊ ခိုးဖို့၊ ဝှက်ဖို့ လာကြတာပေါ့ မမကြီးရဲ့ ဒါကို မေးနေရသေးသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး နေ့လည်ကြောင်တောင်ကြီးမို့ မေးနေတာဟဲ့”

မြသိန်းသည် ဒေါ်သိန်းမြကို မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ကြည့်နေပြီးမှ စကားပြောလိုက်၏။

“အဒေါ်ကြီးတို့ သိပ်ပြီး အိပ်မောကျနေရမယ်လေ ... ဒါကြောင့်လာတာ။ ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်း မစားရဘူးလား”

“ဘယ်ကရလို့ စားရမှာလဲ ပဲပြုတ် ပဲပြုတ်ဟဲ့”

မြသိန်းမှာ မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားရတော့သည်။

“ဟင် ဒါဖြင့် ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်း ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

အကယ်၍သာ သူတို့၏ မျက်စိများသည် ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းနောက်သို့ လိုက်၍ ကြည့်နိုင်ကြမည်ဆိုလျှင်

မောင်မောင်ရင်သည် ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော သူကို ပိတ်ဖြူလွမ်းခြုံလိုက်၍ လည်ကုပ်နားတွင် ချည်နှောင်ပြီးသည်

နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်ခွံများ လေးလံလာတော့သည်။ အတင်းပင် အားထုတ်၍ မျက်ခွံများကို မ,တင်လိုက်၏။ ပြန်လေးကျလာပြန်သည်။ ဘစ်ဖန် အတင်းပြန်မ,၏။ အားထုတ်ရလွန်းသဖြင့် မျက်ခွံများပါ ကြွ ဘက်လာကြသည်။ ပြန်ကျပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၍ မျက်လုံးများ ကို အတင်းပြူးလိုက်၏။

“ဟေ့လူ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ”

ဆံပင်ညှပ်ခံမည့်သူသည် ရှေ့က မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မောင်မောင် ရင်၏ အိုက်တင်အမျိုးမျိုးကို ကြည့်ရင်းက အလန့်တကြား မေးလိုက် လေသည်။

“မျက်ခွံ မျက်ခွံ ကျ ကျ လာတယ် မူးချင် သလိုလို”

ဤမျှလောက်သာ မောင်မောင်ရင်က ပြန်ဖြေပြီး စက်ကတ်ကြေး ကို ယူလိုက်သည်။ ပြီးသော် ဘယ်ဘက်လက်က ဆုံလည်ကုလား သိုင် နောက်မှီကို အတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ညာလက်ဖြင့် နောက်စေ့ဆီကို ချေ ကတ်ကြေးထိုး၏။ စက်ကတ်ကြေးသွားရာလမ်းသည် မူးနေသော ကားမောင်းသမား၏ တောင်တက်ခရီးကဲ့သို့၊ ဇက်ခွက်ဆီမှသည် နောက်စေ့အပေါ်စွန်းထိ ကွေ့ကောက်၍ တက်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ သေတော့မှာဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်များများ ညှပ် ဝစ်ရတာလဲဗျ ဆံပင်တွေ ကုန်ရောပေါ့”

ထိုင်နေသူက ကန့်ကွက်၏။ မောင်မောင်ရင်က ဘာမှ ပြန်မပြော ဘဲ စက်ကတ်ကြေးကို ပြန်ထားလိုက်ကာ တစ်ဖန် မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဘရပ်ရှ်ကို ရေနှစ်ကာ ထိုသူ၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို လျှောက်သုတ် တော့သည်။

“ဟာ ဟာ ဘယ်လိုလဲဗျ မျက်ခုံးမွေးတွေပါ ရိတ်ပစ် မလို့လား”

“ဪ စိတ် မရှိပါနဲ့ဗျာ”

မောင်မောင်ရင်သည် အိပ်တစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေရာက ဘရပ်ရှ်ကို ပြန်ထားလိုက်ပြန်၏။ ပေါင်ဒါခွက်နှင့် တို့ဖတ်ကို ယူလိုက် ပြန်သည်။ ခပ်ဆိုးဆိုးကိုယ်ဟန်ဖြင့် ပေါင်ဒါများထဲသို့ ကြက်မွေး တို့ဖတ်ကို နှစ်လိုက်ကာ ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြန်လှည့်၍ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို တဖုန်းဖုန်း တို့ဖတ်ရိုက်လေတော့ရာ

“အဖွတ် ... ဟာ ဖူး ဘာလဲဗျာ ဖွတ် ... မနောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ဖွတ် ဖွတ် မကြိုက်ဘူး ဖွတ် ဖူး”

ဟု ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် အောက်ကလူက အော်လေ၏။

“ဟာ မှား ... လို့ ... ပါ ... ဗျာ ကတ်ကြေးရိုးရိုးနဲ့ ညှိပေးမလို့ဗျာ”

မောင်မောင်ရင်သည် မျက်လုံးများကို ကြိုးစားဖွင့်ရင်း ပြောရမည် ဖြစ်သောကြောင့် မျက်စတချိချိနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်ဒါခွက်ကို ပြန်ထား၍ ဘီးနှင့် ကတ်ကြေးကိုယူပြီး ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ ဒရီး ဒယိုင်ဖြစ်နေသော မောင်မောင်ရင်သည် လှမိုးညှပ်နေသော ဆုံလည်ခုံ နားသို့ ရောက်နေ၏။ သူ့မျက်စိထဲတွင် မိုးမှောင်ကြီး ကျနေသလို ဖြစ်ကာ အဝေးသို့ မမြင်ရချေ။ အနီးတွင်ပင်လျှင် ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ညီအစ်ကို မဆိုထားနှင့် ကိုယ့် ဇနီးကိုပင် မသိတသိအချိန်နှင့် တူနေလေတော့သည်။

လှမိုးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တံတွေးသွားထွေးနေ၏။ လှမိုး တာဝန်ကျရာ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင် ကလေးအမေတစ်ယောက် သည် ကလေးငယ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ လှမိုးအလာကို စောင့်နေ၏။ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော မောင်မောင်ရင်သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် လက်ထဲက ဘီးနှင့် ထိုမိန်းမ၏ ရှေ့ဦးစွန်းမှ ဆံဖွာဖွာ များတို တစ်ချက်ဖြီးလိုက်ကာ ကတ်ကြေးနှင့် ကျိချတ် ကျိချတ်နှင့်

ပစ်ညှပ်လိုက်၏။

“အမလေးတော် ကုန်ပါပြီ ဒါ ပိုက်ဆံပေးလုပ်ရတာ တော့.. ရှင် ဘယ်လို လုပ်တာလဲ”

မိန်းမ၏ ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံကြောင့် မောင်မောင်ရင်၏ မျက်စိများ ပြန်ကျယ်ချင်သယောင်ယောင် ဖြစ်လာ၏။ မနီးမဝေးမှ ကိုပါသည် လည်း မောင်မောင်ရင်နားသို့ သင်စုန်းဝေးကြီးကိုင်ရင်းက အမြန် ရောက်လာရတော့၏။

“ဟေ့ ... မောင်မောင်ရင် ဘာဖြစ်သလဲကွ ... အရက်မသောက်ဘဲ မူးနေရသလား”

လှမိုးကလည်း အနားရောက်လာပြီး မောင်မောင်ရင်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ရင်သည် လက်ထဲက ဘီးနှင့် ကတ်ကြေးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီသို့ လွှတ်ချလိုက်၏။ ကတ်ကြေးမှာ လှမိုး၏ ခြေဖမိုးဆီသို့ ဦးတည်၍ ကျသဖြင့် လှမိုးသည် ဆတ်ခနဲ ခြေကို ရုတ်လိုက်ရင်း “ဟာ သေတော့မှာဘဲ”ဟု ပြောလိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်သည် ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းမျှ ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထွက်သွားပြီး ... ပါးစပ်မှလည်း “မရ တော့ဘူး ဗျို့၊ ဟန်လို့ မရ တော့ဘူး ဒေါင်းပြီ ဒေါင်းပြီ”ဟု ရေရွတ်ကာ ကုလားထိုင်ဆီသို့ မရောက်မီပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လေးဘက်ထောက် ကျ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ဆံပင်မွှေးများ ပြန့်ကျဲနေသော ခြေနှင်းဖပ်တွင် ကသစ်ပင်ခြေရင်းမှ သိကြားမင်း၏ မြကမ္မလာကို ယခုမှ တွေ့ရဘိသည့်အလား အားရပါးရ ခွေခွေလေး လှဲချကာ ရှူးရှူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

“ကြက်ဟင်းခါးသီးက တက်ပြီ ထင်တယ်”ဟု ပြောလိုက်သော ကိုပါ၏ အသံကိုပင် သူလုံးဝ မကြားလိုက်ရတော့ပေ။

(၃)

အလို ... သိသိဝင်း

ဇော်သိန်းသည် လက်ျာဘက်လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်၍ စီးကရက်ကို လက်မနှင့် လက်ခလယ်ဖြင့် ညှပ်ကိုင်ကာ အပေါ်က လက်ညှိုးဖြင့် ပုတ်၍ ပုတ်၍ ပြာခွက်ထဲသို့ ပြာကို ခြွေချလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကိုသာခွန်းကို မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ရင်း

“ကိုပုတို့ကတော့ ခင်ဗျားပါတယ်လို့ မဖော်ဘူး မဟုတ်လား...”

ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုသာခွန်းက ခေါင်းကိုခါ၍ ပြန်ဖြေ၏။

“ကိုပုကတော့ ကတိတည်ပါတယ် ကိုဇော်သိန်းရယ် မဖော်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သိန်းမြတို့က ကြက်ဟန်းခါးသီးဟင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး သိသွားကြတယ်လေ။ သူတို့က ဒေါ်သိန်းလှကို ပြောတယ် ... ဒေါ်သိန်းလှက ရဲ့ကို တိုင်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုသာ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာဘဲ”

ဇော်သိန်းက စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ ဒရိုင်ဘာလိုင်စင်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ...”

“ရှိတယ်လေ ... ကားမောင်းရတော့ပေမယ့် လိုင်စင်တော့ မှန်မှန်လဲထားပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လဲ ကျွန်တော့်ကားကို မောင်းပေါ့ ...။ ဘကျော် တစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်နေတယ်လေ”

“ကြားတယ် ကိုယု ပြောတယ် ဘကျော်တစ်ယောက်လည်း မောင် ... အဲ မောင်ဇော်သိန်းဆီကို ရောက်နေတယ်တဲ့”

ဤသို့ဖြင့် ကိုသာဒွန်းသည် ဇော်သိန်း၏ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်သွားလေ တော့ရာ တစ်နေ့သ၌ ဇော်သိန်းကို လိုက်ပို့ရ၏။ ဇော်သိန်း တိုက်တစ်ခု ပေါ်သို့ တက်သွားစဉ် ကိုသာဒွန်းသည် မော်တော်ကားကို အဝတ်နှင့် ပွတ်တိုက်နေ၏။

ဤသို့ မော်တော်ကားကို ပွတ်တိုက်ခြင်းနေခြင်းသည် အချစ် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပဏာမပျိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မည်သို့သော နည်းလမ်းဖြင့် ကိုသာဒွန်း သိရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ ဆိုင်လည်း မဆိုင် ဘဲပေကိုး။

ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်က သီသီဝင်းသည် အလုပ်သိမ်း၍ အိမ်သို့ပြန်ရန် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာနေသည်။ ကိုသာဒွန်းပွတ်တိုက်နေသော မော်တော်ကား နားမှပင် ဖြတ်သွား၏။ သို့သော် သီသီဝင်းသည် လမ်းလျှောက်လျှင် ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ ကြည့်တတ်ပြီး လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားသော မော်တော်ကားများကို စုံစေ့အောင် လိုက်လံကြည့်ရှုတတ်သော ဝါသနာ မရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုသာဒွန်းကို မမြင်မိချေ။ ကိုသာဒွန်းကလည်း ပလက်ဖောင်းကို ကျောပေး၍ ကားကို ပွတ်တိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ၊ ဇနားကနေတွင်လည်း မျက်လုံးမရှိ၊ စုံထောက်ဦးစံရှား မဟုတ်၍လည်း ကားနံရံတွင် ထင်လာသော ရောင်ပြန်အရိပ်များကို မျက်စိမစူးရှတတ်

သည်ဖြစ်သောကြောင့် နောက်က ဖြတ်သွားသော သီသီဝင်းကို သတိ မပြုမိချေ။

သို့ရာတွင် ဖြစ်ရပ်တို့၏ ဆုံစည်းမှုသည် ကြံကြံဖန်ဖန် တိုက်ဆိုင် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိပေရာ ကိုသာဒွန်းသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၍ လက်ထဲမှ အဝတ်ကိုခါရင်း ခေါင်းကိုမော့၍ ရည်ရွယ်ချက်အထူးမရှိသော ကြည့် ခြင်းဖြင့် လမ်းသွားနေကြသူများကို ကြည့်လိုက်မိသောအခါ မလှမ်း မကမ်းတွင် သီသီဝင်းကို ကျောဘက်က တွေ့ရတော့သည်။ သီသီဝင်း ကို တွေ့ဖူးကြုံဖူးသူတိုင်း (စာရေးသူ အပါအဝင်) ခင်မင်ရသည် ဖြစ်ပေ ရာ၊ ကိုသာဒွန်းလည်း သီဟောင်းကျွမ်းဟောင်း တွေ့ရသလို ဝမ်းမြောက် သွား၏။ သို့သော် အသက်ကလေး ထောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သီသီဝင်း၏ အမည်ကို ရုတ်တရက် လျှာက ရှာ၍ မတွေ့ ဖြစ်ရချေ တော့သည်။

“အာ ဒီမှာ ဟဝာ ခဏ ခဏ ဟဝာရေ ဒီမှာ”

အဝေးကြီးရောက်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်၊ နာမည်ကလည်း ရှာ၍ မရဖြစ်နေရာက ခေါ်မိခေါ်ရာ ခေါ်လိုက်မိ၏။

သီသီဝင်း၏ နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လျှောက်သွားသော တရုတ်တစ်ဦးသည် ကိုသာဒွန်းကို ချာကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လက် ကြီးတစ်ဖက် မြောက်နေသော ကိုသာဒွန်းသည် စင်စစ်၌ သီသီဝင်းဆီ သို့သာ တိုက်ရိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူကြည့်ရာတစ်လျှောက် မျဉ်းဖြောင့်ကျသောနေရာမှ တရုတ်လူငယ်သည် သူ့ကိုကြည့်၍ ခေါ် သည်ထင်မှတ်သွားကာ ပြန်ကွေ့လာလေ၏။

“ဘာကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သလဲ ...”

“ကိစ္စလည်း မရှိဘူး ခေါ်လည်း မခေါ်ပါဘူး ...”

“ခေါ်ပါတယ်လေ အခုနက ခေါ်တယ် ...”

“အဟိန်လေ”

“အဟိန်နဲ့ ဟတ္တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ... ငါခေါ်တာ ဟိုက ကောင်မလေးကိုကွ မင်း ပြောနေရတာနဲ့ ကောင်မလေးတောင် တော်တော်လေး ဝေးသွားပြီကွာ၊ ဒုက္ခပါဘဲ”

သဘောကောင်းသော တရုတ်လူငယ်ကလေးက အားနာ သယောင်ဖြစ်သွားကာ “ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ခပ်မြန်မြန်ကလေး လှမ်းလိုက်သွား၏။

ကိုသာဒွန်းလည်း ကားကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထောက်၍ လှမ်း မျှော်ကြည့်နေရာမှ မျက်လုံးမျက်ဆန်များ ပြူးသွားတော့သည်။

သဘောကောင်းသော်လည်း ဝှက်ပေသော အဟိန် ... သီသီဝင်း ဆီ ရောက်အောင်မသွားဘဲ သီသီဝင်း၏ နောက်နားဆီမှ အခြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နားသို့ ပြေးကပ်ပြီး၊ ကိုသာဒွန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးကြီးညွှန်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေသည်။ ကလေးမလည်း စုံရပ် ၍ ကိုသာဒွန်းကို တစ်လှည့်၊ အဟိန်၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းခါနေ၏။

ဤတွင် ကိုသာဒွန်းသည် ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကားကိုမှီ၍ ရပ်နေခြင်းကို မြင်၍ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး လက်ကိုထောင်၊ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ပြကာ ဘေးတိုက်ခါရမ်းပြ၏။ “မလုပ်နဲ့ ... သူ မဟုတ်ဘူး”ဟု ဆိုလို၏။ အဟိန်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ကောင်မ လေးကို စွတ်၍သာ ပြောနေသည်။ ကိုသာဒွန်းသည် ပို၍ ရွရွ ရွရွ ဖြစ်လာ၏။ ဘယ်လက်ဝါးပေါ်ကို ညှာလက်သီးဆုပ်၍ ငရုပ်သီး ထောင်းသလို ထောင်းလိုက်၏။ “ဝှတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ”ဟူ၍ ပြော လိုခြင်းတည်း။ ဤတွင် အဟိန်က သူ့ဘက် ကြည့်လိုက်၏။ ကိုသာဒွန်း က ခေါင်းခါပြပြီး၊ ကောင်မလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ လက်ခါလိုက် ၏။ “သူ မဟုတ်ဘူး”ဟု ဆိုလိုသည်။ အဟိန် နားလည်သွားပေသည်။

ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ကာ ... ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ကိုသာဒွန်းသည် အဟိန်ကို လိုက်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။ လောကတွင် သူရယ် ... အဟိန်ရယ် ... သီသီဝင်းရယ် ... သုံးယောက်တည်း ရှိသည်ဟု ထင်နေသည်။ မဟုတ်လိုက်ပါချေ။ ဆယ်ကိုက်လောက်ရှိ လှေကားရင်းတွင် ထိုင်နေသော အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် ကိုသာဒွန်းလုပ်ပြနေသမျှကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာသို့ ပြောင်းကာ ဗြန်းခနဲ ထ၍ လျှောက်လာ၏။

ကိုသာဒွန်းသည် အနီးသို့ အတင်းချဉ်းကပ်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ရတော့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပြုံးရွှင်စွာနှင့်ပင် ကိုသာဒွန်း၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးကလေးနှင့် ထောက်လိုက်၏။ တစ်ဖန် သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်ညှိုးကလေးနှင့် ပြန်ထောက်ပြန်၏။ ထိုနောက် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို ရှေ့သို့ ထုတ်၍ ပူးယှဉ်ပြပြီး ပါးစပ်မှ “အာပူးဝါး ဝါး ”ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဆိုလိုသည်ကား “ဪ ... ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်လို စကားမပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုး”ဟု အဖော်ညှိခြင်းတည်း။

“ဟာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ခင်ဗျား အသာနေစမ်းပါဦး၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဟ အဟိန်ရ သူ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ”

အဟိန်သည် ကိုသာဒွန်းကို လှည့်ကြည့်ရာ ရှေ့ကို ပြန်ကြည့်ရနှင့် လျှောက်သွားရာက ကြားက ဖြတ်ဝင်လာသော ကလေးမတစ်ယောက် နား၌ ရပ်လိုက်ပြန်သောကြောင့် ဤနေရာမှ ကိုသာဒွန်းကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တွင်မှကား၊ အဟိန် လိမ္မာသွားပေပြီ။ ကိုသာဒွန်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။

ဤတွင် ကိုသာဒွန်းက “ဟို အဝေးကြီးရောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောတာက” ဟု ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသော သီသီဝင်းကို ကြားမှလူတွေကို ကျော်၍ ပြချင်သဖြင့် လက်ညှိုးကို တောင်ကုန်း သဏ္ဍာန် နိမ့်မြင့်နိမ့်မြင့်နှင့် ခုန်ကျော်၍ ထိုးပြ၏။ တစ်ဖန် နောက်ဆုံး အနိမ့်တွင် ဇတ်ဇတ်ဇတ်ဇတ်နှင့် ဆင့်၍ ထိုးပြ၏။ အဟိန်ကတော့ ရိပ်မိသွားလေပြီ။ ဤအချိတွင် သူ မလွဲတော့ပါ။ သီသီဝင်း၏ နောက် သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လိုက်သွားတော့သည်။

သို့သော် အဟိန်နှင့် မနီးမဝေးက သစ်ပင်ပေါ်တက်နေသော သူတစ်ဦးသည် ကိုသာဒွန်းကို လှမ်းမြင်မိလိုက်သည်ဖြစ်ရကား၊ ကိုသာ ဒွန်းနောက်ဆုံးပြလိုက်သော ဟန်အမူအရာသည် သူ့ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းစမ်း ဆင်းစမ်း ဟု ပြောနေသယောင် ဖြစ်သွားလေရာ အူရားဖားရား ဆင်း၍ ကိုသာဒွန်းဆီ လျှောက်ခဲ့၏။ ကိုသာဒွန်းကား ဘာကိုမျှ ဂရုမထားမိပါချေ။

“ကျုပ် ဘာသာ ကျုပ်တက်တာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်တုန်းဗျ”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ဘက်ရုံမကဘူး ဝက်ရူးပြန်နေနေ ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ...”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရန်ငြိုးမရှိပါဘူးဗျ ဘာဖြစ်လို့ သက် သက်လားအော်ကားရတာလဲ”

ကိုသာဒွန်းသည် ပြောရင်းပြောရင်းကပင် အဟိန်ကိုလည်း လှမ်း သုမ်းကြည့်ရ၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူသည် ဒေါသပို၍ သွက်လာပုံရသည်။

“ဘာလဲဗျ ဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ ဘာရှိတယ် မှတ်လို့လဲ”

“ရကွစိုးရှိမှာပေါ့”

“ထက်တေရီး စွန်ဗျ စွန်”

“ဟာ ဒီမှာ စွန်တွေ့ရခဲ့ပါတယ် လင်းတတွေ ဖြစ်မှာပါ

လေ”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ကျုပ်သားရဲ့ စွန့်ဗျ။ အဲဒါကို တက်ဖြုတ်ပေးမလို့ ဥစ္စာ ခင်ဗျားက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဆင်းခိုင်းတယ်ပေါ့လေ”

ခပ်ဝေးဝေးမှ အဟိန်က သီသီဝင်းကို နောက်ကျော်နားသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ ကိုသာဒွန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုသာဒွန်းသည် ခေါင်းကြီးကို ကျေကျေနပ်နပ် ညိတ်လိုက်ပြီး၊ နှုတ်မှလည်း “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လွတ်ကနဲ ပြောလိုက်သည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်နေရာထဲတွင် စွေ့စွေ့ခုန်တော့သည်။

“ဘာလဲဗျ သေချင်လို့ ရန်စသလား”

ဤတွင်မှ ဒေါသကြီးနေသူကို ကိုသာဒွန်းက သတိပြုမိရတော့သည်။

“မသေချင်ပါဘူးဗျာ ရန်လည်း မစပါဘူး ကျုပ်က ဟို.... ရှေ့က ကောင်မလေးကို ခေါ်ဖို့ တရုတ်ကလေးကို လက်ဟန်နဲ့ ပြောနေတာဗျ အခု ဟုတ်တယ်ဆိုတာကလည်း ခင်ဗျားကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဟို အဝေးက တရုတ်ကလေးကို ပြောတာ ဗျ”

ဤကဲ့သို့ ရှင်းပြလိုက်ရာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူသည် အဟိန်တို့ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်သွားကာ။

“နို့ ... အစကတော့ ဒီလို မပြောဘဲကိုဗျ” ဟု ပြန်၍ ပြန်လှည့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

အဟိန်သည် သီသီဝင်းနားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဒီမှာ”

သီသီဝင်းသည် ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမသိ
သော လူငယ်တစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ မသိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို မသိပါဘူးလေ...”

“ဒါဖြင့် လူမှားတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သီသီဝင်းက လှည့်ထွက်သွားမည်ပြုလေရာ
အဟိန်မှာ သီသီဝင်းထွက်သွားမည်စိုး၍ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ချင်၏။
သို့သော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းဆွဲခြင်းမှာ မလုပ်သင့် မလုပ်
ထိုက်သော အပြုအမူဖြစ်၍ ဘရိတ်ဖမ်းထားပေရာ လက်ကားယား
ခြေကားယားနှင့် ဖြစ်သွားပြီးမှ

“အို မဟုတ်သေးပါဘူးလေ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ သီသီဝင်းလည်း ‘မဟုတ်သေးပါဘူး’ဟု ပြော
သံကြောင့် တစ်ဖန် ရပ်ကာ ပြန်လှည့်ကြည့်ရပြန်၏။

“ခင်ဗျား မဟာဝှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင် သေချာပါပြီ.... လူမှားတာပါ ကျွန်မ ...
မဟာဝှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

“နေပါဦးဗျာ ဟိုလူကြီးက ခင်ဗျား မဟာဝှာပါတဲ့”

အဟိန်သည် အဝေးဆီမှ ကိုသာဒွန်းကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြော
လိုက်သဖြင့် သီသီဝင်းသည် သီသီဝင်းသည် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။
ဆော်တော်ကလေးဝေးသဖြင့် ပို၍ သဲကွဲစွာ မြင်ရအောင် မျက်မှောင်
ထလေး ကုတ်ကြည့်သည်။ သို့သော် ကိုသာဒွန်းကို သူသည် ရုတ်
တရက် မမှတ်မိချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် အဟိန်ကို မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီ လူကြီးက ဘယ်သူတုန်း”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“အို ဒါဖြင့် ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လူမှားကြတာပါ”

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် သီသီဝင်းသည် လှည့်ထွက်သွားမည်ပြု
ပြန်၏။ ချက်ချင်းပင် အဟိန်က “သေသေချာချာ သွားကြည့်ပါဦးဗျာ၊
ဟိုမှာ လက်ယပ်ခေါ်နေတယ် ကျွန်တော်က လမ်းသွားရင်း ကြိုလို့
ပြောတာပါ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သီသီဝင်းသည် နောက်ကြောင်းပြန်
လျှောက်ခဲ့ရသည်။ မနီးမဝေးသို့ ရောက်သောအခါမှ သူ မှတ်မိသွား၏။

“အလို ကိုသာဒွန်းကြီးပါလား ကျွန်မ မမှတ်မိလို့ပါ”

အဝေးမှ လှမ်းမျှော်နေသော အဟိန်သည်လည်း စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်
နှင့် သွားလိုရာ သွားနိုင်လေတော့သည်။

“မပြောတတ်ပါဘူး တူမရယ် တူမတို့ကလည်း ဒေါ်သိန်းလှ
ဘက်ကနေပြီး ဦးလေးကို ပစ်ပယ်လိုက်ပြီလားလို့”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဦးလေးရယ် ခင်မင်ပြီးသားကို ရုတ်တရက်
မဖျက်ပစ်တတ်ပါဘူး။ အပြစ်ကို နောင်တရပြီး ကောင်းရောင်းကောင်း
ဝယ်လုပ်စားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဝမ်းသာတာပေါ့”

“ခုတော့ ကောင်းကောင်းပဲ နေပါတော့မယ့်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
ပြီ တူမရယ်၊ ဒါ အခု အိမ်အပြန်ဘဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘတ်စ်ကားသွားစီးမလို့၊ ဦးလေး အခု ဘာလုပ်
နေလဲ”

“မတ်တတ်ရပ်နေတယ်လေ”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်နေသလဲလို့
မေးတာပါ”

“ဪ ဒီကားကို မောင်းတယ်လေ”

“ဦးလေးက ကားလဲ မောင်းတတ်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ် အရင်က အတွင်းဝန်တစ်ယောက်ဆိုမှာ
မောင်းဖူးတယ် ဟော ဦးလေးရဲ့ သူဌေးပြန်လာပြီ”

သီသီဝင်းသည် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကားဆီသို့

လျှောက်လာသော အသက် သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိ တောက်ပြောင်သော မှောင်ခိုအဝတ်အစားများနှင့် ဇော်သိန်းကို မြင်ရလေသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်မ သွားတော့မယ် ...”

“အေး ... နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွယ်”

သီသီဝင်းသည် ကိုသာဒွန်းကို နှုတ်ဆက်၍ ထမင်းချိုင့်ပါသော လွယ်အိတ်ကို ဆွဲပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ဇော်သိန်းသည် ကားနားသို့ ရောက်လာသော်လည်း ကားထဲသို့မဝင်သေးဘဲ ကားခေါင်မိုးကို တံတောင်ဆစ်နှင့် ထောက်ကာ လက်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ထဲတွင် ခဲထားသော စီးကရက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး သီသီဝင်းကို နောက်ပိုင်းမှ နေ၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ကိုသာဒွန်း”

“ဟိုဟာလေ အဲ ဟိုဟာ သူ့နာမည် ရှိပါတယ် ...”

“အို နာမည်တော့ ရှိရမှာပေါ့ဗျ နာမည်မရှိတဲ့ လူရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ”

“ဘာဆိုလဲလေ”

“ကဲ ... ထားပါတော့”

“ဗျာ ဘာကို ဘယ်မှာထားပေးရမလဲ”

“ဟာ နာမည်မေ့နေရင်လည်း ရှိပါစေတော့လို့ ပြောတာဗျ။ သူနဲ့ တော်တော်ခင်သလား”

ကိုသာဒွန်းသည် ဇော်သိန်းစိတ်ဝင်စားမှုကို အကဲခတ်မိသဖြင့် ဗြည့်ပြည့်စုံစုံပင် ပြန်ပြောလိုက်တော့သည်။

“သူက ဒေါ်သိန်းလှတို့ ဘော်လီရုံမှာ ဘော်လီချုပ်တယ်။ နေတော့ တောင်ဥက္ကလာမှာလေ”

“ဟင် ဒါဖြင့် သူ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပြန်ရမှာပေါ့။ သနားပါ တယ်ဗျာ ကားတွေက သိပ်ကြပ်တာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရအောင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့်လဲ ကားပေါ်တက်လေ”

ကိုသာဒွန်းက ပြုံး၍ပြောလိုက်ပြီး ဇော်သိန်းက ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်နည်းတူ သူလည်း ကားမောင်းသည့်နေရာသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ကားမှတ်တိုင်တွင် ရပ်နေသော သီသီဝင်းကို တွေ့၍ လူအုပ်ရှေ့ကို ကျော်မောင်းပြီး ရပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကိုသာဒွန်းသည် သီသီဝင်းဆီသို့ ဆင်း၍ လျှောက်ခဲ့သည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် သူမှတ်မိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သီသီဝင်းသည် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ လမ်းခုလတ်တွင်ပင် ကိုသာဒွန်းနှင့် ဆုံလိုက်၏။

“ကဲ ငါ့တူမ ဦးလေးရဲ့ သူဌေးက ငါ့တူမ ကားဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ လိုက်ပို့လိုက်ပါတဲ့”

“ဟာ ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပေါ့ ကျေးဇူးပါဘဲ ဦးလေးရယ်...”

ကိုသာဒွန်းသည် သီသီဝင်းကို ကားနားဆီသို့ ပြန်ခေါ်လာ၏။ ကားနားသို့ရောက်သောအခါ နောက်ဖက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သီသီဝင်းသည် ကားတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ရန် ငုံ့လိုက်သောအခါ ကားနောက်ဖက် ထောင့်နားဆီတွင် အခန့်သားထိုင်၍ သူ့ကို လှည့်ကြည့်နေသော လူငယ်ကို တွေ့သည်တွင် တုံ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး မဝင်သေးဘဲ ခါးကို ပြန်ဆန့်လိုက်၏။

“ဝင်လေ”

ကိုသာဒွန်းက တိုက်တွန်းလိုက်ရာ သီသီဝင်းသည် ကိုသာဒွန်းကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

“နေပါစေလေ ကျွန်မ ရှေ့ကပဲ ထိုင်မယ်”

ဤတွင် ဇော်သိန်းက ကိုယ်ကို ကိုင်း၍ သီသီဝင်းမျက်နှာကို မြင်ရအောင် ကြည့်လိုက်ပြီး

“လာပါ ... နောက်ကပဲ ထိုင်ပါ ကိုစွမရှိပါဘူး”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ ရှေ့ကပဲ ထိုင်ချင်ပါတယ်”

“အို ... ရှေ့က မကောင်းပါဘူး ဂုဏ်ငယ်ပါတယ်လေ ...

နောက်ကပဲ ထိုင်ပါ ...”

သီသီဝင်းသည် တွေ့သွား၏။ ဂုဏ်ငယ်မှာကို သူ မကြောက်ပါ။ တစ်သက်လုံးလည်း ဂုဏ်ကြီးလာသူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် လူငယ်က အတင်းခေါ်နေသဖြင့် အားနာသွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အားနာမှုသည် မိန်းကလေးများအတွက် ကောင်းသောအရာ ဖြစ်မလာတတ်သည်ကို သူ မသိရှုပါ။ ဤအထဲတွင် ကိုသာဒွန်းကြီးက အတင်းပင် ဝင်ရောက် တိုက်တွန်းပြန်၏။

“ကဲ ဝင်ပါလေ တူမရယ် ... နောက်ကပဲ ခန့်ခန့်ညားညား ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဝင်ခဲ့ပါ ညီမလေးရဲ့”

ချိုသာဆုံးသော လေသံဖြင့် ဇော်သိန်းကလည်း ဖိတ်ခေါ်နေပြန်ရာ သီသီဝင်းသည် အသာကလေး ဝင်ရောက်၍ ဤမှာဘက် ထောင့်တွင် ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ တံခါးပိတ်မယ်။ ခြေထောက် နည်းနည်း သတိထား...”

ကိုသာဒွန်းက တံခါးပိတ်ပေးခဲ့၍ ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ ဆမ်းတွင် ဇော်သိန်းသည် ကြာကြာတိတ်တိတ် မနေပါ။

“နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲ ပြန်ရသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ ဒုက္ခပါပဲနော် ကားသိပ်ကြပ်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုပဲ တိုးတက်ရတာပေါ့ရှင် ...”

“မိန်းကလေးအတွက် ရင်လေးစရာပဲလေ ကျွန်တော့် ကား

ဒီရင် ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါရစေလား”

“နေပါစေရင် ကျွန်မ ဒီလိုပဲ ပြန်နေတာ သုံးနှစ်ကျော်ပါပြီ”
 ဇော်သိန်းသည် ငြိမ်သွား၍ လမ်းဘက်သို့ ငေးနေသည်။ သီသီ
 ဝင်းကလည်း လမ်းဘက်သို့ ငေးနေရာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်
 ယောက်တစ်ဖက်စီ လှည့်နေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်၏
 ဝဲဘက်နားရွက်သည်သာလျှင် ကျန်တစ်ယောက်၏ ယာဘက်နားရွက်
 နှင့် နီးစပ်မှုရှိသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် သီသီဝင်း၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

“ရောက်ပြီ ... ဦးလေးသာဒွန်း ဟိုရှေ့က အိမ်ပဲ”

သီသီဝင်း၏ အဒေါ်ဒေါ်သောင်းတင်သည် အိမ်ရှေ့တွင်
 ကားလာဆိုက်သဖြင့် အံ့ဩစွာနှင့်ပင် ဖိနပ်ချွတ်အထိ ဆင်း၍ မျှော်
 ကြည့်၏။ ကားပေါ်မှ သီသီဝင်းဆင်းလာကာ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
 ရှင်” ဟုပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“ဟဲ့ မိသီ ဘယ်သူလဲ”

“ဪ ဦးလေးသာဒွန်းပါ။ ကျွန်မကို လိုက်ပို့တယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သီသီဝင်းသည် နောက်ဖေးဘက်သို့ တန်းဝင်
 သွားလေ၏။ ဒေါ်သောင်းတင်ကား မော်တော်ကားကို မြင်ကတည်းက
 မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ကြည့်လိုက်ပြီး ဖြစ်ရာ ...။

“ဪ ... နှုတ်နည်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးနယ်၊ အပေါ်တောင်
 မခေါ်ဘူး” ဟု ပြောပြီး သုံးလေးထစ်မျှသော သစ်သားလှေကားလေး
 ကို ဆင်းလိုက်ကာ။

“အိမ်ပေါ် တက်ကြပါဦးလား လာပါ” ဟု ပျာပျာသလဲ
 ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ကိုသာဒွန်းသည် လက်ကိုင်ဘီးကို ကိုင်ထားရင်းက ဇော်သိန်း
 ထံမှ မည်သို့အသံထွက်လာမည်ကို နားစွင့်လိုက်၏။

“ဟော သူ့အမေလား ... ဘာလား မသိဘူး။ ခေါ်နေတယ်

အားနာစရာကြီးဗျာ ... အပေါ်တက်ဦးမှ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒါ သူ့အဒေါ်ပါ။ ကိုဇော်သိန်း တက်လိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်တော့ ကားထဲကတဲ စောင့်နေပါမယ်လေ”

ဇော်သိန်းသည် ဆင်း၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ဒေါ်သောင်းဘင်ကလည်း နောက်မှ ဝင်လိုက်လာကာ ...

“ထိုင်ပါဦး”

ဟုပြော၍ ဇော်သိန်းလည်း အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်သာဒွန်းရယ်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်နာမည် မောင်သာဒွန်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့ မိသီ သူ့နာမည်က မောင်သာဒွန်း မဟုတ်ဘူးဆို”

နောက်ဖေးဘက်တွင် လွယ်အိတ်ထဲမှ ချိုင့်ကို ထုတ်ပြီး နေရာဘကျထားနေသော သီသီဝင်းက ပြန်အော်ပြော၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ သူ့နာမည်က ဦးသာဒွန်းပါ”

“ဟော မောင်ရင့်နာမည်က မောင်သာဒွန်းဆို”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ကျွန်တော့်နာမည် မောင်သာဒွန်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ့ မိသီ သူ့နာမည် မောင်သာဒွန်း မဟုတ်ဘူးတဲ့ဟဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ဦးသာဒွန်းပါ”

“ဒီမှာ မောင်ရင် ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် သေသေချာချာ မှတ်မိရဲ့

သား ...”

ဇော်သိန်းက ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

“သေသေချာချာ မှတ်မိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ... ကျွန်တော်နာမည်

က မောင်သာခွန်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဤအချိန်တွင် သီသီဝင်းသည် နောက်ဖေးမှ ထွက်လာပြီး “ဦးလေး သာခွန်းကလည်း ကြောင်နေပြန်ပါပြီ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အခန်းဆီးကို ပင့်၍ ထွက်လိုက်ရာ ဇော်သိန်းကို မြင်သဖြင့် ပါးစပ်ကလေး ဟသွားလေ၏။

“ဟင် သူဌေးပဲ”

ဤတွင်မှ ဒေါ်သောင်းတင်လည်း အားနာပါးနာဟန်နှင့် ...။

ဪ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ... ဒီလိုဆိုလည်း စောစောကတည်းက ကျွန်တော့်နာမည် မောင်သူဌေးပါဆိုလည်း ပြီးတာပါဘဲ ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဒေါ်သောင်းတင်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဇော်သိန်းက ရယ်မောလိုက်သော်လည်း သီသီဝင်းကမူ အားနာသောအမူအရာနှင့် သူ့အဒေါ်ကို ခေါင်းကလေး ငဲ့စောင်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“အို ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း နာမည်ရှိပါတယ်”

“အေးလေ နာမည်ရှိလို့လဲ ငါက နာမည်ခေါ်တာပေါ့”

ဤတွင် ဇော်သိန်းက ရယ်မောလျက်ကပင် ဝင်၍ ထောက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်သိန်းတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ ဇော်သိန်းတဲ့ တဲ့လား ...”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဇော်သိန်း ဇော်သိန်း”
သီသီဝင်းက အားနာဟန်နှင့် ဝင်ပြောရပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်က ဝှက်တယ် အစ်ကိုရဲ့၊ သည်းညည်းခံပါ”

သီသီဝင်းက ခေါ်လိုက်သော ‘အစ်ကို’ဟူသော အသံသည် ဇော်သိန်း၏ နှလုံးသားကို ငလျင်က တိုက်ခိုက်လိုက်သည့်အလား သိမ့်ခနဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူက နာမည်ကို

ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်ပြီးသည့်တိုင်အောင် သူ့ကို 'အစ်ကို'တဲ့။

သူ့ဘက်ကသာ သူ တွေးနေသည်။ သီသီဝင်းခမြာကမူ ဤသို့ ညှဉ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကားကြီးစီးလာသော သူဌေးဆိုသူနှင့် ဘော်လီ ချုပ်စားရသော သူ၏ အဆင့်အတန်းမှာ ကွာခြားနေသည်ဖြစ်ရာ သူကိုယ်သူ တန်းတူထားကာ 'ကိုဇော်သိန်း'ဟု ခေါ်လိုက်လျှင် ရိုင်းများသွားလေမည်လားဟူ၍ တစ်ကြောင်း၊ သူ့အပေါ် ကျေးဇူးပြု ထားသူကို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသင့်သည်ထင်၍ တစ်ကြောင်းကြောင့် ရိုသေစွာပင် 'အစ်ကို'ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း နေကြတယ်နော်”

ဇော်သိန်းက အိမ်သားဦးရေကို တီးခေါက်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်သောင်းတင်က ခပ်မြန်မြန်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“မကဘူးလေ ငနီ ရှိသေးတယ်”

ဇော်သိန်း၏-ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ “သီသီဝင်း၏ ခင်ပွန်းတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ... မောင်လေးသာ ဖြစ်ပါစေ ...’ဟု ကြိတ်၍ ဆုတောင်းရင်းက ပို၍ သေချာသွားအောင် မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီ ကိုနီက အခု ဘယ်သွားနေသလဲ ဟင်”

“အိမ်အောက်ထဲမှာပေါ့ကွဲ့”

“ဟင် ... ဘာဝင်လုပ်နေသလဲ”

“အိပ်နေတယ်လေ”

“ဗျာ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဒီလိုပါ ... ငနီဆိုတာ ကျွန်မတို့ မွေးထားတဲ့ ခွေးဝင်စားလေးပါရှင်”

သီသီဝင်းက ဝင်ရင်းလိုက်မှ ခွေးဝင်စားကလေးကို ရိုရိုသေသေ “ငနီ”ဟု ခေါ်မိသော ဇော်သိန်းမှာ မျက်နှာကြီး ရှိန်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နှုတ်ရမလို၊ ငိုရမလိုနှင့် ပုပ်ရွှင်ရွှင်ကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့သော်

အာဝဇ္ဇန်းညွှလှသူ မဟုတ်သောကြောင့် စကားတော့ မပြတ်မခံချေ။

“အိမ်သားအနေနဲ့တော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့နော်”

“အေးလေ ... နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ကောင်ပေါ့ ...”

ခွေးက ပါလာပြန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သီသီဝင်း အားနာပါးနာနှင့် ဝင်ပြောရပြန်လေ၏။

“အို ... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဒီခွေးကို ထည့်ပြောပြန်ပြီ ...”

တူဝရိုးနှစ်ယောက် စကားအခြေအတင် ပြောနေကြသဖြင့် ဇော် သိန်းက ကြားက ဝင်ပြောရလေသည်။

“ဪ ... ဒါထက် ဒီက ညီမလေး နာမည်က ဘယ်သူ ...”

“သီသီဝင်းတဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါ်သောင်းတင်တဲ့ ... ငနီကတော့ အဲ ... ငနီပေါ့ ...”

“လာပြန်ပါပြီ ... ဒီငနီက”ဟု သီသီဝင်းက သူ့အဒေါ်ကို မျက်စောင်းချိတ်လိုက်၏။

ဇော်သိန်းသည် သီသီဝင်း၏ မျက်နှာကို တဝကြီး ကြည့်လိုက်ရာက ရယ်မောပြီး ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဒါကတော့ ... မသီသီဝင်းရယ်၊ သံယောဇဉ်ကိုး၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာမျိုးဟာ မဖြစ်မိရင် ကောင်းတယ်။ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဖြတ်ရ သိပ်ခက်တာ ... ကိုယ့်မှာ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်ရတာဘဲ မသီသီဝင်းရဲ့”

ဇော်သိန်း၏ စကားများသည် တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေသောကြောင့် သီသီဝင်းက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ဇော်သိန်း၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်ပုံလိုက်မိ၏။ ဒေါ်သောင်းတင်ကား ... ဇော်သိန်းလောက်ပင် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ပါ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... မောင်ဇော်သိန်းရဲ့၊ ကြည့်လေ ပြောရင်းဆိုရင်းကတောင် မင်းလည်း ငနီအပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်

လား”

“အာ ...အဲ ...ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုပဲပေါ့လေ၊ ဘတ်စ်ကားတွေက သိပ်ကျပ်တယ်လေ ...”

“ဪ ... ငနီကို တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဋ္ဌာနမှာ ပြမလို့လား။ နေပါစေ နေပါစေ သူ နေကောင်းနေပါတယ် ...”

“မဟုတ် ...အဲ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီလို ဝါလေ ... ဒီက ညီမလေး အလုပ်သွားရ ပြန်ရတာ ဒုက္ခရောက်လွန်း လှတာ ပြောချင်တာပါ။ နေ့တိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ဩတိုင်း လိုက်ပြန်ပို့ပေးပါရစေလို့ တောင်းပန်ချင်တာဘဲ ...”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီသီဝင်းက ဆတ်ကနဲ နေကြည့်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းမှ စကားလုံးများသည် စက်သေနတ်ကြီး ဆွဲဘိ၏သို့ လျင်မြန်စွာ စီရီထွက်ပေါ်လာတော့၏။

“အို နေပါစေလေ ... ကျွန်မ ဒီလိုဘဲ ပြန်နေကျပါ။ တစ်ခါ နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်တယ်လို့ မထင်မိဘူး”

“ညည်းကသာ မထင်တာကိုး သူကတော့ အသေအချာကို ခွင့်ခွဲနေတော့တာဘဲလေ...”

“ဟာ စွပ်စွဲတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ ကျွန်တော့် အားနာလို့ ဆော့ မငြင်းစေချင်ပါဘူးလေ။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်မင်တတ်တယ်။ ခုမှ ဆွဲရပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ကျွန်တော်ကလည်း ဆွေမျိုးလို သဘော ဆင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်တို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အိမ်သား တစ် ဘက်လို သဘောထားပြီ”

“အေးပေါ့ ငနီကိုတောင်မှ သံယောဇဉ်တွယ်နေတာ”

ဤတစ်ချိတွင် သီသီဝင်းသည် ဘာမျှ ဝင်၍ထောက်တော့ပါ။ သူ့ဆွေဆိုသူ ဇော်သိန်း၏ စေတနာကို သံသယဖြစ်လာမိသည်။ လုလင် မြို့နယ် လုံမငယ်တို့၏ အကြားဆိုလျှင် စေတနာသန့်သန့်ထား၍ မရကြ

တော့ပြီလော။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ဒေါဒေါ ...”

ခေါင်းငုံ့ရာက ပြန်မော့တော့သော သီသီဝင်းကြောင့် ဇော်သိန်းသည် ပြန်ရန်သင့်ပြီဟု ယူဆကာ ဒေါသောင်းတင်ကို လှည့်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အေး ... ကောင်းပါပြီ မောင်ရယ်”

ဇော်သိန်းသည် သီသီဝင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးမသည် ခေါင်းကို ငုံ့မြဲ ငုံ့ထားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ မတ်တတ်ထလိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ပေါက်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခဲ့၏။ ဒေါသောင်းတင်ကသာ သူ့နားက ပါလာသည်။ သူပါစေချင်သော သီသီဝင်းသည် ပုံမပျက် ထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေ၏။

“အေး မောင်ရင် နောက်ကိုလည်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မကြာ မကြာ လာလည်ပါ့မယ်”

“ဘာလဲ ... မောင်ရင်ရဲ့ နောက်ကို ပြန်ကြည့်ပါဦးလို့ ပြောမလို့ပါ ...”

ဒေါသောင်းတင်၏ စကားကြောင့် သူထိုင်ခဲ့သော ကုလားထိုင်ဆီ ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် လက်ကိုင်ပဝါကျ၊ ကျန်ရစ်ကြောင်း သိရသည်။

“ဟာ ... လက်ကိုင်ပဝါ ကျခဲ့တာကိုး”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် ထ,သွားပြီဆိုရင် နောက်ကို ပြန်ကြည့်လို့ သတိပေးမလို့ပါ ...”

ဒေါသောင်းတင်ကပင် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သွားရောက်ကောက်ယူပေးလိုက်သည်။ မကြာမြင့်မီပင် ကားဝေးသွားသည်နှင့်အမျှ ဒေါသောင်းတင်သည် သီသီဝင်း၏အနားသို့ နီးလာလေသည်။ အနီးကပ်ဆုံးသို့ ရောက်သောအခါတွင် ဒေါသောင်း

တင်သည် သီသီဝင်း၏ ဘေးနားတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

“မိသီ ရိုင်းလှချည်လားဟဲ့ ...”

“ရှင် ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မ သူ့ကို တစ်ခွန်းမှ မဆဲမိပါကလား”

“ဟဲ့ ဟဲ့အပြောမတတ်တော့ ဆဲသလိုပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ အခုဖြစ်ရတာက အဆဲမတတ်တော့ ပြောသလို ဖြစ်သွားပုံရတာပါဘဲ ...”

“ညည်းတော်တော် ဝှကျတယ် ဒါနဲ့များ သူက ငါ့ကို ဝှကျသလေး ဘာလေးနဲ့။ ဝှကျတာက ညည်း ညည်း”

သီသီဝင်းကမူ သူ့ချစ်ရသော အဒေါ်ကို ပြုံးပြုံးကလေးပင် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာများ ဝှကျလို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ...”

“ဟိုက ကားနဲ့လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်တာ။ သူ့မြော စေတနာနဲ့ ပြောတာဘဲဟာ ...”

“သူ့စေတနာက သန့်မှ မသန့်ပဲကိုး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“ဟင် သူ့စေတနာက ဘာကြီးပေးနေလို့လဲ”

“ညှီပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ် သူ့စေတနာက ညှီပါတယ် ...”

“အောင်မယ် ငါ့နာခေါင်းထဲတော့ သင်းလို့ ကြိုင်လို့”

သီသီဝင်းက အလျှော့ပေးသည့်နယ် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။ သို့တိုင်အောင် ဒေါ်သောင်းတင်က ကျေနပ်ပုံမရသေးချေ။

“ကြည့်စမ်းပါဦး သူ့ကားကြီးကို ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်းသလဲ ...”

“အို... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း...ကျွန်မ မော်တော်ကား မမက်ပါဘူး..”

“အေး မမက်နဲ့ မမက်နဲ့ ... ညည်းကတော့ ဆံပင်ညှပ်သမားကတော်ဘဲ ဖြစ်မှာဘဲ”

ချစ်လှစွာသော ချစ်သူကို ထိခိုက်လာပြီဖြစ်၍ သီသီဝင်း၏

ရင်ကလေးမှာ ခုန်ကြွလာရတော့သည်။ အသက်ရှူကလေးများလည်း မြန်လာတော့သည်။

“အို ... ဆံပင်ညှပ်သမားက ခိုးဝှက်စားတဲ့သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ သူ့လုပ်အားနဲ့ သူ့ရတဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ ပိုက်ဆံကို စားသောက်နေတဲ့ လုပ်သားပါ ကျွန်မတော့ ကိုယ်နဲ့ ဘဝတူကိုသာ ရည်မှန်းပါတယ်”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် သီသီဝင်းကို မကျေမချမ်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့သည်။

“ညည်း မောင်မောင်ရင်ထက်ကို ရုပ်ရော၊ အခြေအနေရော၊ မော်တော်ကားရော သာတယ်ဟဲ့ ဒီလို လူမျိုးကို ပစ်ပယ်ရမလား။”

“ပစ်ပယ်ရမှာဘဲ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မတော့ ကိုမောင်မောင်ရင်ကို မပစ်ပယ်နိုင်ဘူးလေ *...”

“အေး ညည်းကသာ မပစ်နဲ့ ... တစ်နေ့ကျတော့ မောင်မောင်ရင်က ပစ်မှာဘဲ ... ကြက်တက်လည်း စူးပြီးရော မောင်ရင်ကတော့ ပစ်မှာဘဲ”

ဒေါ်သောင်းတင်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောလိုက်ရာ သီသီဝင်းသည် ကော့မျက်တောင်ကြော့နှင့် ကြည့်လိုက်မိပြန်ပါသည်။

“ပစ်ပါစေလေ ကိုမောင်မောင်ရင်က ပစ်သွားရင်လည်း ကျွန်မတော့ သူ့ဒဏ်ကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခံသွားမှာဘဲ။ သူက လွဲရင်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မကူးဘူး ဒေါ်ဒေါ် ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သီသီဝင်းသည် ဝမ်းနည်းလာသယောင်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထသွားလေ၏။ ဒေါ်သောင်းတင်သည် မကျေမနပ်နှင့်ပင် သီသီဝင်း၏ နောက်ကျောကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြိမ်းလိုက်၏။

“ဟင်းနော် သီသီဝင်း ...”

(၄)

ဇီးခြောက် (သို့မဟုတ်) သီသီဝင်း

“သီသီဝင်း သီသီဝင်း ...”

ဇော်သိန်းသည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် လက်ပိုက်ရပ်နေရာက ရုတ်တရက်ရေရွတ်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေသော ကိုသာဒွန်းသည် ဇတ်ခနဲ ထ၍ ဇော်သိန်းနားသို့ ပြေးလာပြီး ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ပြောင်းဖူးပြုတ်သည်ကြီးပါ သီသီဝင်း မဟုတ်ပါဘူး ...”

ဇော်သိန်းသည် ကိုသာဒွန်းကို အသာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခြည်းညင်းစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုသာဒွန်း - ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ ကြည့်လိုက်တိုင်း သီသီဝင်းကိုဘဲ မြင်နေတော့တယ်”

“ဟာ ... ဒီလိုဆို ကျုပ်ကို မကြည့်နဲ့လေ ... ပြောရင်းဆိုရင်း

ကြက်သီးတွေတောင် ထလာပြီ ...”

“ကိုသာဒွန်းတောင် နောက်စရာ ဖြစ်နေပြီ ကျွန်တော် အစိမ်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုသာဒွန်း”

“အင်းပါလေ၊ ဘယ်သူကကော ကိုဇော်သိန်းကို သုံးဆယ့်ခုနစ် မင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပါလို့ ပြောလို့လဲ ...”

“ကျွန်တော် ကောင်မလေးတွေ အမျိုးမျိုး တွေဖူးတယ် ... ဖြူဖြူ ညိုညို ကုလား ကပြားလေးတွေ၊ တရုတ် ကပြားလေးတွေ၊ မြန်မာမ လေးတွေ အသက်တွေကော ကြည့်ဦးမလား ဆယ့်ခြောက်နှစ်က သုံးဆယ်အထိ၊ အို ... စုံပါပြီလေ ... ဒီကောင်မလေးကျမှ ဘာကြောင့် ဒီလောက် စွဲမိတယ် မသိဘူး”

“မရသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ သူက ခေါင်းမာမာလေးမို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“အောင်မယ် ဒါလောက် ခဏလေးရောက်တာနဲ့ ခေါင်းတောင် စမ်းကြည့်ပြီးခဲ့ပြီနော်”

အမှန်မှာ ကိုသာဒွန်းသည် တမင်ဝှဲတွေ လျှောက်ပြောနေခြင်း မဟုတ်ချေ။ မြောက်ပင့်ချင်လွန်းအားကြီး၍ ပြောမိပြောရာတွေ ပြောနေ ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဇော်သိန်းသည် အခြားနေရာများတွင် ရက်စက်၏။ ဒေါသကြီး ၏။ သို့သော် မိန်းမစိတ်မွန်နေစဉ်လည်းဖြစ်၊ သူမွန်နေသော မိန်း ကလေးနှင့် နီးစပ်အောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သူကလည်း ကိုသာဒွန်းပင် ဖြစ်လေရာ ကိုသာဒွန်းအပေါ်တွင် သူ့အထူး စိတ်ပျော့လျက် ရှိပေသည်။

“နောက်မနေပါနဲ့ ... ကိုသာဒွန်းရာ၊ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ မိန်း ကလေးဆိုရင် ရရမယ် ကိုသာဒွန်းရဲ့။ ဘယ်တုန်းကမှ ဇော်သိန်းတို့ တပ်ခေါက်ခဲ့ရတယ် မရှိဘူး ... ဒီတစ်ချိကျမှ အလဲလဲရတော့မှာလား၊ ဘာရမလဲ သိသိဝင်း ၊ အင်း ပြောသာ ပြောရ ဝမ်းထဲကတော့

သူ့ကို လွမ်းသလိုလို”

ကိုသာဒွန်းသည် ဇော်သိန်း၏ စကားကို နားထောင်နေရာမှ စကားအဆုံးတွင် ရုတ်တရက် ရာမဇာတ်ထဲက ရာမမင်းသားပုံမျိုး သက်ဟန်ခြေဟန် လုပ်လိုက်ကာသီသီ လွမ်းလိုက်ပါတိ... ငဒသ ရယ် ဟုဆို၍ ဖနောင့်နှင့် ကြမ်းကို တစ်ချက်ပေါက်လိုက်၏။

“တော်စမ်းပါဗျာ ခင်ဗျားလည်း ကောင်းမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး”

ဇော်သိန်းသည် ပြတင်းဆီမှ ခွာခွဲပြီး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်၏။ ကိုသာဒွန်းလည်း သူ့နည်းတူပင် ပြတင်းမှ ခွာခွဲကာ အနား ဘ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဇော်သိန်းသည် ဘေ့တွေကလေး ဖြစ်ရာကပင် ...။

“သူ ဘာကြောင့် ခေါင်းမာနိုင်တာလဲ ...”

“မောင်ရင်ကြောင့်ပေါ့ ...”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကြောင့် ဟုတ်လား ဘာဆိုလို့လဲဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်မောင်ရင်ကြောင့် မောင်မောင်ရင် ကြောင့် ... မောင်မောင်ရင်က သူ့ရည်းစား သိပလား ...”

ဇော်သိန်းသည် တောက်ပသော မျက်စိများနှင့် ကိုသာဒွန်းကို နူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့သည်။

“ဒီ မောင်မောင်ရင်ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာလုပ်သလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ ...”

“အို ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်သလဲ မေးတာဗျ”

“သူကတော့ ဘာမှ လုပ်ကိုင်စားတတ်မယ့်ကောင် ဟုတ်မယ် ဆင်ပါဘူး ... သူ့အမေ ချက်ကျွေးနေတာဘဲ၊ လက်သုတ်တွေ ဘာတွေ လုပ်စားတာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ...”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲဗျ သူ့ အလုပ်အကိုင်ကို မေးတာ”

“ဪ ... ဟား ... ဟား ... ဒါ မေးတာကိုး၊ သူ့ အလုပ်က

ညှပ်တယ်လေဗျာ”

“ဘာ ညှပ်တာလဲဗျာ ...”

“ဆံပင်ပေါ့ ဆံပင်ညှပ်တယ် တခြား ဘာညှပ်စသရာ ရှိသေးလို့လဲ ...”

“အကျိုးတွေ ဘာတွေ ညှပ်နိုင်တာပေါ့ ...”

“အေး ... ဟုတ်သားဘဲ ... ကျုပ် မျက်စိထဲတော့ သူ့အလုပ်ကို စဉ်းစားလိုက်ရင် မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး ညှပ်နေတာကို တွေးမိတာကိုး”
“ဇော်သိန်းသည် မေးစေ့ကို ပွတ်ရင်း စဉ်းစားပြောဆိုလိုက်သည်။

“တကယ်ဆိုတော့ မဖြစ်ထိုက်ပါဘူးလေ ...”

“ဘယ်နှယ် ဆံပင်ညှပ်တာ မတ်တတ်မညှပ်ရင် ပန်းပင်ဖြတ်တဲ့ လှေကားပေါ်က တက်ညှပ်ရမှာလားဗျာ”

“အို ... ဒါကို ပြောတ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ ကောင်ကို ကြိုက်မိတာနဲ့ ကျုပ်ကို ကောင်မလေးက မငြင်းသင့်ပါဘူးလို့ ပြောတာ တကယ်ဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ ဒီကောင်နဲ့ မနှိုင်းသင့်ပါဘူး။ ကျုပ်က ငွေကြေးချောင်လည်တယ် အိမ်နဲ့ ကားနဲ့ကောင်ပါဗျာ ...”

“ဒါပေမဲ့ ကိုဇော်သိန်းက ဆံပင်ညှပ်တတ်လို့လား”

“လိုသေးသလားဗျာ ကျုပ်နည်းနဲ့ ကျုပ် ငွေရှာတာ သူ့ထက် တောင်ရသေးတာ”

“မိန်းကလေးဆိုတာ ပြောရခက်သားကလား ... တချို့က ရုပ်ချောတာကို ကြိုက်တယ်တချို့က ပညာတတ်တာကို ကြိုက်တယ်... တချို့က ငွေကြေးမက်မောတယ်...၊ တချို့က ဂုဏ်ကို မြတ်နိုးတယ်...”

“ကဲ ခင်ဗျား အခုပြောသွားတာတွေ အားလုံးမှာ ကျုပ်က သူ့ ကောင်ထက် သာတာချည်းဘဲ ကျုပ်က ရုပ်ပိုပြီး ချောတယ်”

“ဪ ...”

“တခြား ... ပညာရော၊ ငွေကြေးရော ...၊ ဂုဏ်ရော ... သူ့ထက်

တော့ သာတာချည်းဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ဆံပင်ညှပ်တတ်တဲ့ အရည်အချင်းကို မှ မက်မောတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ဇော်သိန်းသည် မျက်နှာကြီးကို ရွံ့စရာကောင်းလောက်အောင် ရွံ့မဲ့လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ... ရန်ကုန်မြို့မှာ ဆံပင်ညှပ်တတ်တဲ့ အရည်အချင်း နဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သောင်းခြောက်ထောင် ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကောင်မလေးဟာ ချစ်သူ သောင်းခြောက်ထောင် ဖြစ်မနေလဲဗျာ”

“များလွန်းတော့လဲ ဟုန်သွားမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

“တော်စမ်းပါဗျာ”

ကိုသာဒွန်းခမြော ... တတ်သမျှ မှတ်သမျှလေးနှင့် သူ့သူဌေးကို နှစ်သိမ့်သည်။ သူ နှစ်သိမ့်လေလေ ... သူ့ဆရာလေးမှာ ရွံ့မဲ့ရလေလေ ဖြစ်နေလေရာ၊ ကြာတော့ နှစ်သိမ့်နေသည်နှင့် မတူဘဲ ခရမ်းသီးကို မီးဖုတ်နေသည်နှင့်ပင် တူလာလေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဇော်သိန်းသည် ခေါင်းကြီးကို ဗျစ်ဗျစ်နှင့် ကုတ်၍မျက်နှာကြီးကို နင်းကန် ရွံ့မဲ့လိုက်လေရာ၊ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ကိုသာဒွန်းပင် လျှင် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ ယောင်ပေါင်၍ မျက်နှာလိုက်ပြီး ရွံ့လာမိတော့ ၏။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး အရွံ့ပြိုင်နေသလို ဖြစ်နေ ရာ ပုံပမာတင်ပြရလျှင် ဘီလူးတစ်ယောက် မှန်ကြည့်နေသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့၏။

“ထုတ်စမ်းပါဦးဗျာ အလကား ထိုင်နေတာဘဲ ...”

“ဘာကိုလဲ မော်တော်ကားကိုလား ...”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အကြံ ... အကြံ ... အကြံကို ပြောတာ”

“ဪ ... တရုတ် လက်သမားကြီးလား”

“သေပါတော့ဗျာ သီသီဝင်းနဲ့ ဆံပင်ညှပ်တဲ့ သူ့ချစ်သူနဲ့

ကွဲကွာအောင် အကြံအစည် ထုတ်စမ်းပါလို့ ပြောတာ။ ခင်ဗျား ကျုပ် အကြောင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား ...”

“သိပ်ကြီးတော့ မသိပါဘူး ...”

“ကဲ ... မသိရင်လည်း နားထောင်၊ ကျုပ် ဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ် လိုချင်တဲ့လမ်းမှာ ဆူးငြောင့်ခလုတ်မှန်ရင် ချက်ချင်း ရှင်းပစ်တယ်။ ကျုပ် မျက်စိကျတဲ့ ကောင်မလေးမှန်ရင် ကျုပ် ကြိရင် ရရမှာဘဲ ...”

“မျက်စိကလည်း ကောင်မလေး မှန်ရင် ကျတယ်ဆိုပါတော့”

“စကားမရှည်ပါနဲ့ဗျာ အကြံသာ ထုတ်စမ်းပါ”

“အကြံကို အတင်းပင် မထွက်ထွက်အောင် ထုတ်နေကြသည် ဖြစ်၍ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက် ဆေးလိပ် တစ်လိပ်စီနှင့် အကြံကို နင်းကန်ဖျစ်ညှစ်ထုတ်နေကြရာ ဘေးလူအမြင် တွင် အကြံထွက်လာသည်တော့ မတွေ့ရ။ မီးခိုးတွေသာ အူ၍ ထွက်နေ သည်ကို တွေ့နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ခဏကြာသောအခါ ကိုသာခွန်း၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ရွှင်ပျ လာသဖြင့် ဇော်သိန်းသည် အားကိုးစွာ ကြည့်မိတော့သည်။

“ဒေါ်သိန်းမြ ရှိတယ် မဟုတ်လား ...”

“မပြောတတ်ဘူးလေ မသေသေးရင်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ဘယ်က ဒေါ်သိန်းမြကို ပြောတာလဲ”

“ကိုပုပေါ့”

“ဒေါ်သိန်းမြက ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး ကိုပု ဖြစ်ရမှာလဲ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုပုတို့အဖမ်းခံရတဲ့ အိမ်ရှင် ဒေါ်သိန်းမြ လေ ...”

“အင်း ... သိပြီ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ...”

“ဒီအဘွားကြီးက သိပ်ကြောက်တတ်တာ ... အဲဒီတော့ ... မောင်မောင်ရင်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ အဲဒီအိမ်ထဲကို ခိုးဝင်အောင်

လုပ်နိုင်ရင် ထောင်ကျပေါက်ဘဲ။ ကိုယ့်တို့လို အရိုက်အနှက်တောင် ထံကောင်းရင် ခံရဦးမယ် ...”

“ဇော်သိန်းသည် ခေါင်းကိုမော့၍ တွေးနေသေးသည်။ ပြီးမှ ဘိုသာဒွန်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ မေးလိုက် ၏။

“မောင်မောင်ရင်ကို အိမ်ထဲ ဝင်ချင်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါကို စဉ်းစားရမှာပေါ့ ဒီကောင်ဟာ ကြွက်ဆီရင်လည်း အကောင်းသား၊ ငါးခြောက်ကလေးနဲ့ မျှားခေါ်ရင် ရမယ်။ အခုတော့ ဒီကောင်က လူဖြစ်နေ”

ဇော်သိန်းသည် ကိုသာဒွန်း၏ စကားလုံးများကို တစ်လုံးစီ နားထောင်နေရာမှ မျက်နှာသည် သိသိသာသာ ဝင်းထိန်လာတော့၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကြွက်ဆီရင် ငါးခြောက်နဲ့ မျှားခေါ်ရင် နိုင်တယ်။ ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြွက်က ငါးခြောက်ကို ကြိုက်တာ တဲ့။ မောင်မောင်ရင်ကကော ဘာကို ကြိုက်သလဲ ...”

“ကြက်သားစွပ်ပြုတ် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ သီသီဝင်း ... သီသီဝင်းကို သူ ကြိုက်တယ်။ ဒီတော့ ... မောင်မောင်ရင်ကို သီသီဝင်းနဲ့ မျှားခေါ်ရမယ်”

ဇော်သိန်း၏ စကားကို ကြားသောအခါ ကိုသာဒွန်းကြီးသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိတော့သည်။ စိတ်ရှုပ်သွားပုံရ၏။

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သီသီဝင်းကို လှောင်အိမ်ထဲမှာ ချိတ် မလဲ ... ကြွက်ထောင်အိမ်က သေးသေးလေး ဥစ္စာ ...”

“မင်ဗျား တော်တော်လည်း တုံးသေးတာပဲ ကောင်မလေးက နေတဲ့ပုံစံမျိုး စာတစ်စောင် ရေးရမယ်။ သူဟာ အကြောင်းတစ်ခုခု ကြောင့် အဲဒီအိမ်ကို ရောက်နေတယ်ပေါ့။ အခု အဲဒီအိမ်ထဲက ရေးလိုက် တာ၊ အရေးအလွန်ကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိလို့ ... ကဲ ... ကြာပါတယ်လေ။ ထျပ် အခုချက်ချင်း စာစီမယ်”

“ဪ ... ဒီစာကို ပုံနှိပ်ရဦးမယ်လား ...”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ... ကျုပ် ရေးပြီးရင် ကျုပ် အဆက်
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရေးခိုင်းမယ် ...”

“လက်ရေးချင်း မတူရင်ကော ...”

“သူတို့ကို ကြည့်ရတာ လူချင်းသာ တွေ့မယ် ... စာချင်း ဆက်
သွယ်ဖူးချင်မှ ဆက်သွယ်ဖူးမယ့်ပုံရတယ်။ သီသီဝင်းက စာသိပ်
ရေးတတ်ပုံ မရဘူး။ ဖတ်တတ်ချင်သာ ဖတ်တတ်မှာ။ အို ... ဒုက္ခ
ရောက်နေတယ်ထင်ရင် ဒါတွေ တွေးမိဖို့က နည်းပါတယ်လေ ...
စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဇော်သိန်းသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူ၍
ဖောင်တိန်နှင့် ရေးခြစ်နေသည်။ ခဏကြာသော် စာရွက်ကို မြှောက်၍
ကြည့်ရှုရင်း စကားပြောလိုက်၏။

“ကဲ ... ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ နားထောင်ကြည့်။
ကိုမောင်မောင်ရင် ... ကျွန်မ ဒုက္ခတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ အရေး
ကြီးလွန်းလို့ အခုချက်ချင်း လာခဲ့စမ်းပါ။ အိမ်ထဲကို လူမသိအောင်သာ
ဝင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိမယ် ... သူတို့အိမ်က နှစ်ထပ် မဟုတ်
လား ...”

“အို ... ကောင်မလေးက မောင်မောင်ရင်ကို ဒီလို မေးပါ
မလား...။ မောင်မောင်ရင်မှ မရောက်ဖူးတာ ...”

“မဟုတ်ဘူးဗျ ... ကျုပ်က မေးတာပါ ...”

“အော် ... ဟုတ်တယ် နှစ်ထပ်အိမ်၊ ကျုပ်တော့ မရောက်ဖူးပါ
ဘူး။ သူတို့ ပြောသံဆိုသံတွေကို ဖမ်းပြီး ပြောရတာ ...”

“အဲ ကောင်းပြီ ... ကျွန်မ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိမယ်။ လူမသိအောင်
သာ တက်ခဲ့ပါတော့။ လိပ်စာက ဘယ်လိုလဲ ...”

“အင်းလျားလမ်းပဲ ... နံပါတ်ကတော့ သေသေချာချာ မသိ

ဘူး။ စုံစမ်းပေးမယ်လေ ...”

ဇော်သိန်းသည် ထိုအချိန်ကစ၍ ပျော်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့ညတွင် သူကောင်းစွာ အိပ်ပျော်၏။

ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်သူကား မောင်မောင်ရင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူမိခင်သည် မောင်တော်သူ ဘုန်းကြီးနှင့် ဆေးသွားစားမည်ဟု ဆို၏။ မြို့ထဲရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆယ့်ငါးရက် တစ်လလောက် လာနေရမည်။ သူမိခင်မှာ အိပ်ယာထဲလဲနေခြင်းမဟုတ်သော်လည်း မြန်မာဆေးကို စွဲစားစေချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ နေထိုင်ကောင်းလျှင်လည်း ဥပုသ်သီတင်း စောင့်စေချင်သည်ဆို၏။ အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခုဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခုစီဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း မောင်မောင်ရင်သည် မိခင်နှင့် လိုက်ပါလာရပေမည်။ ထို့ကြောင့် သီသီဝင်းနှင့် နေ့စဉ်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။ ယခုမူ အိမ်ချင်းသိပ်မဝေးသဖြင့် နေ့စဉ် တွေ့နိုင်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားနေရလျှင် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ တွေ့ရတော့မည်။ သို့သော် တစ်လဆိုသော အချိန်သည် မကြာလှဟု သူ့ကို သူ ဖြေရတော့သည်။ နက်ဖြန်ပင် သီသီဝင်းဆီသွား၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရချေတော့မည်။ ဘဝဟူသည် စိတ်ကူးထဲတွင်သာ နေ၍ ရသည် မဟုတ်သောကြောင့် လွမ်းတာ၊ ဆွေးတာကို အသားမပေးနိုင်သေးဘဲ လက်တွေ့တွင် အကျိုးရှိမည်ကိုသာ ဆောင်ရွက်သင့်သည်ဟု သူ ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ကို ဖြေ၍ အိပ်လိုက်လေတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ သီသီဝင်းအလုပ်မသွားမီ အုပ်မိအောင် မောင်မောင်ရင်သည် သီသီဝင်းအိမ်သို့ အရောက်လာခဲ့၏။

နံနက်စောစော အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်လာသော မောင်မောင်ရင်ကို ဒေါ်သောင်းတင်သည် ခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စတုံး ...”

“သီသီဝင်းတစ်ယောက်ကော ... ဒေါ်ဒေါ်”

“မရှိဘူး ...”

“အလုပ်သွားပြီလား ...”

“ဒီအချိန်တော့ ဘယ်သွားဦးမှာလဲ ...”

“ဒါဖြင့် သူ အခု ဘယ်မှာလဲ ... ဟင် ...”

“ငါးမိုင်ခြောက်မိုင်လောက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ ...”

“သူ ဘာသွားလုပ်နေသလဲ ...”

“ဟဲ့ ... ငါ့မှာ နတ်မျက်စိရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲဟဲ့။ သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်နှင့် စကားပြောရသည်မှာ မောင်မောင်ရင်အတွက် အလွန်စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းတော့သည်။ ‘စိတ်ရှုပ်သွားပါစေတော့’ဟူသော စေတနာဖြင့်လည်း ဒေါ်သောင်းတင်က ရိုးသားစွာ ပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် ခဏ ဝင်ထိုင်ပါရစေ ခင်ဗျာ”

“ဒါကတော့ မင့် သဘောပေါ့ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၍ ဒေါ်သောင်းတင်ကို တစ်ဖန် မေးခွန်းထုတ်ရပြန်တော့၏။ မမေးမပြီးသော ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့်ပေတကား ...။

“သူ ညက ဒီမှာ မအိပ်ဘူးလား ...”

“အေး ... မြို့ထဲက ငါတို့အမျိုးတစ်ယောက် ဆွမ်းကျွေးလို့ သွားအိပ်တယ်။ အလုပ်ကို ဟိုကနေ တက်မယ် ...”

“ဒါဖြင့် ညနေတော့ သူ ပြန်လာမှာပေါ့ ...”

“ဒါတော့ ပြန်လာမှာပေါ့ ...”

“ဒါဖြင့်လဲ တဆိတ် သူပြန်လာရင် ပြောပြပေးပါလား ခင်ဗျာ။ မေမေက မြို့ထဲက ဘကြီးဘုန်းကြီးဆီမှာ တစ်လလောက် သွားနေမှာမို့ ကျွန်တော်လည်း လိုက်သွားနေရမယ်လို့ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် တော်တော် ဝမ်းသာသွားပုံရ၏။ အနည်းဆုံး တစ်လလောက်တော့ မျက်စိရှင်းနေပေမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရွှင်ပျလာရ၏။

“ဟင် ... ဟုတ်လား ...၊ ကောင်းသားပဲ၊ မအေးခင်က ဘာသွားလုပ်မှာတဲ့လဲ ...”

“ဘကြီး ဘုန်းကြီးရဲ့ ဆေးလည်းစားရင်း ဥပုသ်သီတင်းလေးလည်း စောင့်ရင်းပေါ့ ခင်ဗျာ ...။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဒီကြားထဲ ဒီကို ခဏခဏ ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ ...”

“ကောင်းပါလေ့ရဲ့ ကွယ် ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဪ ... မအေးခင် ဆေးသွားစားမယ်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့လို့ ပြောတာပါ။ ရောဂါမြန်မြန် အမြစ်ပြတ်တာပေါ့”

မောင်မောင်ရင်လည်း စကားဆက်စရာမရှိတော့၍ စကားစပြတ်သွား၏။ သို့သော် ရက်တိုခွဲခွာရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဤမျှပင် ခွဲခွာဖူးသေး၍ ချစ်သူကို တွေ့သွားချင်သည်။ ချစ်သူကို တွေ့ခွင့်မရသော် ချစ်သူ၏ ခြေရာနားကတော့ သူ ချက်ချင်း မခွာလိုသေးချေ။ ထို့ကြောင့် စကားပြန်မပြောဘဲ ဆက်၍ ထိုင်နေသေးတော့သည်။

ပြန်ခိုး ... ပြန်ခိုးနှင့် စောင့်သော ဒေါ်သောင်းတင်သည် စိတ်မရည်သလိုပင် ဖြစ်လာ၏။ မောင်မောင်ရင်နှင့် စကားလည်း ဆက်မပြောလို။ သို့သော် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအရ ရန်လည်း မထောင်ချင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို လုပ်ကျွေးနေသော သီသီဝင်းတစ်ယောက် စိတ်မညစ်စေလိုသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် အောင့်အည်းသည်းညည်းခံနေ၏။ သို့သော် အဒေါ်ကြီးသည် ကြာကြာ မအောင့်နိုင်ရှာတော့ပါချေ။

“မပြန်သေးဘူးလားကွယ် ...”

“ဗျာ ... ရောက်မယ်တောင် မကြုံရသေးဘူး။ အနှင်ခံရပြီလား...”

မောင်မောင်ရင်မှာ ဘာမှ ပြန်ပြောတတ်ချေ။ ယခုပြောလိုက်သောအသံမှာ မောင်မောင်ရင်ဆီမှ ထွက်ပေါ်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ တံခါးဝဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မောင်မောင်ရင် အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးမှ စကားပြောသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် တံခါးဝတွင် မောင်မောင်ရင်၏ ပါးစပ်ကြီး မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

မောင်မောင်ရင်နှင့် ဒေါ်သောင်းတင်တို့၏ ဦးခေါင်းများသည် ချာခနဲလည်၍ မျက်လုံးလေးလုံးသည် အပေါက်ဝဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

မောင်မောင်ရင်က သူ့ကို မသိပါ။

ဒေါ်သောင်းတင်က သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ သိသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား၏။

“အလို ... မောင်သာခွန်း ... ဟုတ်ပေါင်၊ မောင်သူဌေး ... ဟာ ဟုတ်သေးပေါင် ... မောင်ဇော်ဂျီ ...”

“ကျွန်တော် ဇော်သိန်းပါ ...”

“အဲလေ ... မောင်ဇော်သိန်း၊ မနှင်ပါဘူးကွဲ့ ... လာလေ၊ တယ်နယ့် မတ်တတ်ကြီး ရုပ်နေတာလဲ ... ဝင်ထိုင်ပါဦးလေ”

ဒေါ်သောင်းတင်က ပျာပျာသလဲ ဖြစ်လွန်းသောကြောင့် မောင်မောင်ရင်မှာ မျက်စိနောက်လာရ၏။ ထို့ထက်သော်ကား မိမိကိုဆက်ဆံပုံနှင့် ယခုဧည့်သည်ကို ဆက်ဆံပုံတို့မှာ မိုးနှင့်မြေကြီးထက်ပင် ကွာခြားနေသောကြောင့် စိတ်ထဲတွင် နာကျည်းလာရ၏။ နာကျည်းလာသည်နှင့်အမျှ ယခုမှ မြင်ဖူးသော ဧည့်သည်ကို မုန်းချင်သလိုလို ဖြစ်လာတော့သည်။ လောကတွင် ရေစက်ရှိသလို ရေမစက်လည်းရှိသည်ဟု

ယုဆရပေသည်။ ဒေါ်သောင်းတင်ကသာ ဤဇန့်သည်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်ဟန် ရှိသော်လည်း မောင်မောင်ရင်ကမူ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း မုန်းသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

ဇော်သိန်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ရင်း ဒေါ်သောင်းတင်ကို ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ဒေါ် သီသီဝင်းကော ...”

သီသီဝင်းတဲ့ ...၊ မောင်မောင်ရင်သည် ဇော်သိန်းကို ဆတ်ခနဲ ငူးခိုက်ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။ သီသီဝင်း ...တဲ့။ သူ့အသက်ကိုပင် စတေးနေ အသင့်ဖြစ်၍ ချစ်နေရပါလေသော သီသီဝင်းကို ဇော်သိန်းက မေးနေပြီ။ ဇော်သိန်းဟူသည် အဘယ်သို့သော ငနဲတည်း။ ရာရာစစ အဘယ်ကြောင့် အလှသရဖူဆောင်း သီသီဝင်းကို မေးဝံ့မြန်းဝံ့ ရပါသနည်း။

သူက အလှဇကရီဟု မြင်သော်လည်း သီသီဝင်းကို ကိုယ်ပိုင်ထားကြီးပေါ်တွင် ထိုင်မစီးနိုင်သော ဘော်လီချုပ်သမလေး အဖြစ်သာ မြင်နေသော ဒေါ်သောင်းတင်က ဇော်သိန်းအမေးကို အရေးတယူ ဖြေကြားနေ၏။

“မြို့ထဲက အမျိုးအိမ်မှာ အလှူရှိလို့ ညကတည်းက သွားအိပ်တယ်လေ ...။ အမျိုးဖြစ်နေတော့လည်း သွားပြီး မကူညီရင် မကောင်း ဝဲကိုး ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒေါ်ဒေါ် ...”

“ကိစ္စအထူး ရှိလို့လား မောင် ... မောင်ဇော်သိန်း ...”

“ကိစ္စရယ်လို့ မရှိပါဘူးလေ ... လမ်းကြိုတာနဲ့ အလုပ်သွားမယ် ဆိုရင် လိုက်ခဲ့ရအောင် ဝင်ခေါ်တာဘဲ ...”

မောင်မောင်ရင်၏ ရင်ထဲတွင် မခံချိုတော့ပါ။ လူ့အများ၏ အမြင်တွင် မသင့်တော်မည်စိုးရိမ်၍ သီသီဝင်းကို သူပင် အတူတကွ ခရီး

မသွားခဲ့ချေ။ ယခုမူ သူစိမ်းပြင်ပြင်က ရာရာစစ လိုက်ပို့မည်ဆိုနေပါပြီကော ...။

“ခင်ဗျား ခေါ်တိုင်း လိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ ... သီသီဝင်းဆိုတာ လေးနှစ်သမီး မှတ်လို့လား ... မဟုတ်ဘူးဗျ။ အပျိုဖားဖားကြီး...”

ဇော်သိန်းလည် မောင်မောင်ရင်ဘက်သို့ ခပ်ပြုံးပြုံး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လေသံခပ်ချိုချိုနှင့်ပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဒီက မိတ်ဆွေက ဘယ်သူပါလိမ့် ခင်ဗျာ ...”

“မောင်မောင်ရင် ...”

ဇော်သိန်း အံ့အားသင့်သွား၍ မျက်နှာထား အပြုံးပျက်သွား၏။ သူ မမျှော်လင့်သူကို လာတွေ့နေသည်။ သို့သော် သတိရရချင်း မျက်နှာထားကို ခပ်ပြုံးပြုံး အနေအထားသို့ ပြန်ပို့လိုက်၏။

“တာအလုပ်များ လုပ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ ရုံးဝန်ထောက်လား၊ အရာရှိလား၊ ဒါမှမဟုတ် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခု ပိုင်ရှင်လား ... ခင်ဗျာ...”

တမင်ပင် နှိမ်ချင်သဖြင့် ဇော်သိန်းက မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မေးခွန်းကို မောင်မောင်ရင်က ပြန်မဖြေမီပင် ဒေါသောင်းတင်က ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ ... ခေါင်းဖြတ်တယ်လေ ...”

“ဗျာ ... ဘယ်နှယ့် ခေါင်းဖြတ်တာလဲ ...”

ဤတွင် မောင်မောင်ရင်က ဝင်ပြောတော့၏။

“ဆံပင်ညှပ်တယ်ဗျ ... ဘာဖြစ်တတ်သေးလဲ ... ကျွန်တော် ခိုးမစားဘူး ... ဥပဒေအပြင်ဘက်ကလည်း စီးပွားမရှာဘူး ... ဥပဒေကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ပိုက်ဆံမရှာဘူး။ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ကိုယ်လုပ်ကိုင်စားသောက်တယ်ဗျာ ...”

ဒေါသောင်းတင်က မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ဇော်သိန်းကမူ အပြုံးမပျက်သေးဘဲ ရှိသေးသည်။

“အလုပ်အကိုင်ကို ပြောတာ ဒေါသကြီးလှချည်လားဗျာ ...၊
ကျွန်တော်က အထင်ကြီးမိလို့ မေးမိတာပါ ...”

“ဗျာ ... ဩ ... ဆံပင်ညှပ်သမားဆိုတာ အထင်သေးစရာလို့
ဆိုတယ်ပေါ့ ... ခင်ဗျားတို့က အရာရှိကြီးမှ၊ သူဌေးကြီးမှ အထင်ကြီး
တတ်ကြသလား ... ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ကိုယ် ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေလုပ်
ကိုင် စားတာကို အထင်သေးသလား။ ဒီမှာ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာလို့ပေါ့...
မျက်နှာလည်း မျက်နှာနေရာပေါ့ ... ခြေထောက်လည်း ခြေထောက်
နေရာပေါ့ ... မျက်နှာက ခြေထောက်ထက်ပိုပြီး အသုံးဝင်တယ်လို့
ထင်ရင် ဖိနပ်စီးတော့ မျက်နှာနဲ့ စီးပါလားဗျ”

ဒေါသောင်းတင်က မောင်မောင်ရင်၏ စကားများကို နားကြား
ပြင်းကတ်သလို ဖြစ်လာကာ ...။

“ဟဲ့ ... မောင်ရင်ရဲ့ ... ဟိုက လူလိုသူလို မေးတာ ကောင်း
ကောင်းဖြေပေါ့ ... ဘာများ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ဒေါသောင်းတင်ကိုတော့ ဘုမမှုတ်ရဲရှာပါ။
သီသီဝင်း၏ ဖိုးလမင်းထက်ကြီးပေသော မျက်နှာကြီးက အကြားမှ
တာကွယ်ပေးနေသည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း ...။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်က
ဆပိတ်၍ နှုတ်ဆိတ်လိုက်ရတော့သည်။

တိုက်ပွဲငယ်တွင် တစ်ချီအောင်နိုင်သွားသော ဇော်သိန်းသည်
ဦးကရက်မီးညှို့လိုက်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးပင် မောင်မောင်ရင်ကို စီးကရက်ဘူး
လှမ်း၍ ...

“ဆေးလိပ် သောက်ပါဦးလား ...”

“ပါပါတယ်ဗျာ ...”

ဇော်သိန်းကား ... ခပ်ပြုံးပြုံးပင်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တပြုံး
ထဲ ပြုံးနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် “ဒီလူနကို ပါးစပ်ပြီလေးနဲ့ ပါလား”
ထု မှတ်ထင်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“မနေ့ညက သီသီကို လိုက်ပို့ပြီး အပြန်ကျတော့ မိုးတွေကြီးလိုက် တာခင်ဗျာ”

ဇော်သိန်းသည် အမှတ်တမဲ့ဟန်နှင့် ဒေါသောင်းတင်ကို ပြော လိုက်ရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ကြမ်းပိုးအကောင် ငါးရာခန့်ပေါ် ထိုင်နေ မိသူကဲ့သို့ ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်လာရတော့၏။

“ဘယ်နယ်လဲဗျ ... သီသီဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ နမလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... သီသီဝင်းကို ပြောတာ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် သူ့နားကိုပင် မယုံမိချေ။ သီသီဝင်းသည် သူ့စိမ်းယောက်ျားနှင့် ဤသို့ ပြန်သည်ဆိုခြင်းမှာ မြေကြီးက ကောင်း ကင်ပြင်ပေါ်သို့ မိုးများရွာသွန်းချသည်ဟူသော ဝါကျနှင့် တူညီလှ သည်။ ဧကန္တ ဤငနဲလိမ်ခြင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ဤသို့ တွေးမိသောကြောင့် မောင်မောင်ရင်သည် ဒေါသောင်းတင် ဘာပြော မလဲဟု သိလိုစောနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... မနေ့ညက ရွာလိုက်တဲ့ မိုးကြီး၊ မောင်ဇော် သိန်းသာ ကားနဲ့ လိုက်ပြန်မပို့ရင် မိသီတော့ တော်တော့ကို ဒုက္ခရောက် မှာ ညကတောင် ဒီအကြောင်းတွေးပြီး ကျေးဇူးတင်နေရသေးတယ် ... သူ အလှူအိမ်သွားခါနီးတော့ မိုးစဲသွားလို့ တော်တော့တာပေါ့ ...”

မောင်မောင်ရင်၏ မျက်စိထဲတွင်ရှိသမျှ အရာဝတ္ထုတို့သည် ချာလပတ်လည်၍ ကွယ်ကုန်လုမတတ် ဖြစ်ရတော့သည်။ မြတ်စွာ ဘုရား... ငါ၏နားတွေမှ ကောင်းပါသေး၏လော ... သို့တည်းမဟုတ် ငါ ကြုံ တွေ့နေရသော လူတွေမှ စိတ်နဲ့ကြပါသေး၏လော။ သူ ဤသို့ ပင် တွေးမိသည်။ သူက တန်ဖိုးအမြင့်ကြီးထား၍ ကိုးစားမြတ်နိုးရသော ဈာန်သူသည် စင်စစ်၌ လမ်းဘေးက သစ်ပင်ငယ်ကဲ့သို့သွားကိုက်သူက ခူးဆွတ်ရာတွင် အမြစ်ကကျွတ်၍ ပါသွားလေပြီကော။ သို့သော် တစ်ခု တော့ ရှိသည်။ သူသည် ကာယကံရှင် သီသီဝင်းကို မတွေ့ရသေးပါ။

သူ့ကို တွေ့ဆုံပြီးမှ ဤကိစ္စရှင်းပါအံ့ဟုတွေး၍ ဒေါ်သောင်းတင်ထံမှ ခွာကြည့်ရာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် ဒေါ်ဒေါ် ...”

မောင်မောင်ရင်က နှုတ်ဆက်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်သောင်းတင်က ဘာမျှ ပြန်မပြောသဖြင့် ခြေလှမ်းကို ဖြေးညင်းစွာ လှမ်းလိုက်သည်။ ဤတွင် ဇော်သိန်းကလည်း “ကျွန်တော်လည်း ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”ဟု ပြောကာ မောင်မောင်ရင် နောက်သို့ ထလိုက်၏။

“အို ... နေပါဦးလေ ...”

အပေါက်ဝန်းတွင် နှစ်ယောက်စလုံးရပ်၍ လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ဒေါ်သောင်းတင်၏ စိတ်၌ကား “မောင်မောင်ရင်ကို ပြန်စေ ... ဇော်သိန်း နေရစ်စေ ...” ဟူ၍ အော်မြည်နေ၏။ ယခုမူကား အပေါင်းသက္ကဏာ ဇော်သိန်း ရပ်တန့်သည့်နည်းတူ အနှုတ်လက္ကဏာ မောင်မောင်ရင်ကပါ ရပ်တန့်နေ၏။

“သွားချင်လည်း သွားတော့လေ ...”

နှစ်ယောက်စလုံးထွက်ရန် ဟန်ပြင်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကာဖီသောက်သွားပါဦးတော့လား ...”

ချာခနဲ နှစ်ယောက် ပြန်လှည့်လိုက်ကြပြန်၏။

“ကြော် ... ရေဇွေးအဆင်မသင့်သေးပဲကိုးလေ ...”

နှစ်ယောက်စလုံး ထွက်ပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြပြန်ရသည်။

“စကားမပြတ်သေးပါဘူးလေ ... ခဏနေပါဦးလား ...”

နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်ကြရပြန်၏။ သမင်လည်ပြန် ယိမ်းကနေ သလိုဖြစ်နေကြသည်။

“နောက်မှပဲ ... ပြောတော့မယ်လေ ...”

နောက်ဆုံးအကြိမ်ဟု ယူဆကာ နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်လှည့်ကြ၏။

“ဪ ... ဒါထက် ... သီသီဝင်းကများ မှာချင်သေးသလား

မသိဘူး ...”

ပြန်လှည့်ကြပြန်၏။ သိသိဝင်းလို့ ဆိုပေသကဲ့။

“အင်းလေ ... သူလည်း မရှိသေးဘဲ ... ဘဲ ...”

• “ဟာ ... သေတော့မှာပဲ ... တစ်နေရာတည်း မတ်တတ်ကြီး ဟိုလှည့် ဒီလှည့် လုပ်နေရတော့ ခါးဆစ်တွေ ပြုတ်ကုန်မှာတောင် ကြောက်ရတယ် ...”

မောင်မောင်ရင်က ပြောလိုက်မှ ဒေါ်သောင်းတင်လည်း ရယ်မော လိုက်ပြီး ... “သွားတော့လေ ငရုတ်သီးနဲ့ပေါင်းလို့ ကြက်သွန်အထောင်း ခံရတာပေါ့ ...”ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင် ဇော်သိန်းသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြောဦးမည်ဟု လှည့်လိုက်သေး၏။ သို့သော် မောင်မောင်ရင်က မလှည့်တော့ဘဲ ထွက် သွားသဖြင့် ဇော်သိန်းလည်း နောက်ကလိုက်၍ ထွက်သွားတော့သည်။

စင်စစ်တွင် ဇော်သိန်းက အတူတူထွက်ချင်သည်။ ကားလမ်း ဘေးက ခြေကျင်လျှောက်သွားသော မောင်မောင်ရင်၏ ဘေးမှ သူက ကားကြီးနှင့် ကျော်တက်သွားလို၍သာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အရသာရှိရှိနှင့် ဟွန်းပေးခိုင်းကာ မောင်မောင်ရင်နားမှ ကျော်ဖြတ်တက် သွား၏။ မောင်မောင်ရင်ကား ပေဖြစ်၍ ခံရပေတော့မည်။

သို့ရာတွင် ရှေ့ဆယ်ကိုက်လောက် ရောက်သောအခါ ကားကြီး သည် စက်ချွတ်ယွင်း၍ ထိုးရပ်သွား၏။ ကိုသာခွန်းကြီး ဆင်းလာကာ စက်ခေါင်းဖွင့်ကြည့်သည်။

မောင်မောင်ရင်ကား ကားဘေးမှ ရင်ကိုကော့၍ စစ်ချီတက်သည့် ဟန်နှင့် လက်နှစ်ဖက်လွဲကာ ကျော်တက်ရင်း ကားနောက်ပိုင်းက ဇော်သိန်းကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်၏။ ဇော်သိန်း၏ မျက်နှာကြီးကား ရဲယိုသီးမှည့်ကဲ့သို့ ပုပ်မြိမြိ ဖြစ်နေတော့သည်။

မောင်မောင်ရင်သည် ဆံပင်ညှပ်မည့်သူ၏ လည်ကုပ်၌ အဝတ်စ
ထို ချည်နှောင်ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် အရှေ့ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ စက်ကတ်ကြေး
ထို ယူလိုက်လေသည်။ နှုတ်မှလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ တစ်ပိုဒ်ကို
ဘာကံကာ ငင်ကာ ဆိုညည်းလိုက်၏။

“ရက်ကျန်ပန်းပေမယ့် ... တစ်သက်ပန်းစမ်းပါကွဲ့...
မုန်းပန်း ပန်းကိုမှ ပန်ချင်သူရယ် ... ရွှေစိတ်တော်ညို ...
အလိုမကျသူရဲ့ ...”

လက်က ဆံပင်ကို စတင်၍ ညှပ်လေပြီ။ နှုတ်မှလည်း သီချင်းကို
ဆက်၍ ညည်းလျက်ရှိ၏။

“ဘယ်ပန်းများ မခွမ်းကြလေတယ် ... တမ်းတ အဖြေ
မလွယ် ... ငြော် ... ခရေပန်းတွေ မြေမှာ နွမ်းပြီကွယ်...”

အဆုံးပိုဒ်သည် အသံကို တက်၍ဆိုရသဖြင့် သူ့အသံမှာ အတော်
အလေး ကျယ်သွားလေသည်။ တစ်ဖက်ခုံမှ ဆံပင်ညှပ်နေသော လှမိုး
က ပြုံး၍ ...

“အောင်မယ်လေး ... ဒီလိုတော့လည်း မဆိုးပါလား ... ဖားကို
ခြေတ မျိုနေသလိုလို ...”

တစ်ခုံကျော်မှ ကိုပါကလည်း ဝင်၍ ထောက်ပေး၏။

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ လှမိုးရ၊ သူ့အသံလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဟိုက
မောင်မောင်ညွန့်၊ သူက မောင်မောင်ရင်၊ တစ်လုံးထဲ လွဲတာနဲ့ တော်
ဆော်ခံလိုက်ရတာကလား။ လုံးလုံးမတူတာက ကောင်းသေးတယ်။
ဆုံရင် မင်း ထီပေါက်စဉ်တိုက်ကြည့်လေ ...”

သူတို့မှာ အချင်းချင်းနောက်နေကြသည်ဖြစ်သောကြောင့်
ဘောင်းသာလှသော်လည်း မောင်မောင်ရင် ဆံပင်ညှပ်ပေးနေရသော
သူမှာ အရယ်သန်သူဖြစ်သဖြင့် “ဝါး ... ဟား ... ဟား” နှင့် ဘာမဟုတ်
သာ ပြက်လုံးကို နင်းကန်ရယ်လေတော့ရာ ကိုယ်ကြီး လှုပ်ခါသွား

သဖြင့် မောင်မောင်ရင်မှာ စက်ကတ်ကြေးကြီးမြောက်ကာ စောင့်ဆိုင်း နေလိုက်ရ၏။

ဘေးနားက ဆံသလုလင်များကပါ ဆံပင်လာညှပ်ကြသူများပင် ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်မိကြတော့သည်။ ဆံပင်ညှပ်ရန်အလှည့်များကို စောင့်နေကြသူများလည်း လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာစောင်များဆီမှ မျက်လုံးများကို ခွာ၍ အားပါးတရ ရယ်နေသူကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်ကြသည်။

“အဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

အောင်မယ် ... ရယ်၍ကောင်းတုန်းပင်ရှိလေရာ၊ မောင်မောင်ရင် မှာ လက်ကြီးတစ်ဖက်မြောက်၍ စောင့်စားနေရသေးတော့သည်။ စောစောက ပြက်လုံး ပြုံးရုံသာ ပြုံး၍ မရယ်လိုကြသော ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ ရယ်ပုံကို မြင်ရမှ “ဝါး ... ဟား ... ဟား ...” နှင့် ဝိုင်းရယ်ကြပြန်လေရာ မောင်မောင်ရင်မှာ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည် ကြီးနှင့် လက်ကြီးတစ်ဖက် မ၊ရင်းကပင် ပတ်ပတ်လည် လှည့်ကြည့် ၏။

ထိုသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ တုန်လှုပ်သည်နှင့်အမျှ ဦးခေါင်းကလည်း အငြိမ်မနေဖြစ်နေရာ ဦးခေါင်းနှင့် အလုပ်လုပ်ရသော မောင်မောင်ရင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ချေ။

“တော်ပါတော့ကွာ ... တော်တော်ကြာ ... နားရွက်ကို စက်ကတ် ကြေးနှင့် ထိမိတော့မှာပဲ”

မောင်မောင်ရင်၏ ဝါကျထဲတွင် အန္တရာယ်နှင့်နီးသော စကားလုံး များပါလာမှ ရယ်နေသူသည် ကမန်းကတန်း ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ကုပ်သွား တော့၏။ ထိုအချိန်ကျမှ မောင်မောင်ရင်ခမျာ စက်ကတ်ကြေးနှင့် နောက်ဖက်မှ ဆံပင်များကို ထိုးဖြတ်ပစ်နိုင်လေသည်။

သို့သော် ကြာရှည်မခံချေ။ ဆံပင်လာညှပ်သူသည် ယနေ့ ဘာ

ခြင်လာသည် မသိ။ တော်တော်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်။
အာဇာနည်လည်း ပရမ်းပတာ ရယ်၏။ ယခုလည်း “အု ... အု ...” နှင့်
ကြို့ကို မှန်မှန် ထိုးနေလေတော့သည်။ ပါးစပ်ဆီမှ တစ်ခါ “အု” လိုက်၊
အေးက တစ်ချက်ထိုးလိုက်ဖြစ်၏။ မေးကို တစ်ချက်ထိုးပြန်သော် ဇက်က
တစ်ချက်စင်းလိုက်ဖြစ်နေလေရာ ဇက်ပိုးတွင် အလုပ်ဆင်းနေသော
အောင်မောင်ရင်မှာ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ် ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဇက်ကတ်ကြေးကို ရှေ့က ခုံပေါ် တင်ခဲ့ကာ မောင်
အောင်ရင်သည် ဆိုင်နောက်ဖက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ပြန်လာသော် လက်
ထဲတွင် ရေအပြည့်နှင့် ဖန်ခွက်ကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်လာသည်။

“ရှော့ ... ဒါ ကုန်အောင် သောက်လိုက်။ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်”
ဆံပင်လာညှပ်သူသည် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းကာ မော်ကြည့်၏။

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်ဗျာ ...”

“ဗျာ ... ရေနဲ့ မတည့်လို့လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဟာ ... ရေနဲ့ မတည့်တဲ့လူ မရှိပါဘူးဗျာ ... သောက်လိုက်ပါ”

“မဖြစ်ဖူးဗျာ ... ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားထားလို့ ရေသောက်လိုက်ရင်
ဝမ်းမြန်မြန် သွားနေလိမ့်မယ် ...”

သေပါလေရော။ ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားသည့်နေ့မှ ဆံပင်လာညှပ်
သည်တို့။ မတတ်နိုင်ချေ။ မောင်မောင်ရင်သည် နောက်ဖေးဘက်
ဖန်ခွက်ပြန်ထားရန် လာခဲ့ပြန်၏။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကြီးနှင့် ရေဖန်ခွက်
ထိုင်၍ လျှောက်သွားသော မောင်မောင်ရင်မှာ ဆံသလုလင်ထက်
ဆေးရုံမှ ဆေးစပ်ဆရာနှင့် ပို၍ တူနေလေတော့သည်။

ထိုနောက် ပြန်လာ၍ “အု” တအုနှင့် တအုအကြားတွင်
ညှပ်နေလိုက်ရ၏။

“ကိုမောင်မောင်ရင်ဆိုတာ ... နောင်ကြီးလား ခင်ဗျာ ...”

သူ၏ အမည်ကို ဖော်၍ရေးပြရလျှင် “ဘကျော်”ဟု ရေးရမည့် လူတစ်ယောက်သည် စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ကိုင်ကာ ကိုပါသို့ ချဉ်းကပ်၍ မေးလိုက်လေသည်။ ကိုပါက တစ်ခုံကျော်ဆီသို့ ညွှန်ပြရင်း ... “ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး ... ဟိုလူ ...”ဟု ပြော၍ တစ်ဆက်တည်းပင် “ဟေ့ ... မောင်မောင်ရင် ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်က စာလာပေးတယ်”ဟု ပြောလိုက်၏။

မောင်မောင်ရင်က အလှည့်လိုက်တွင် ဘကျော်လည်း မောင်မောင်ရင်နားသို့ ရောက်ခဲ့၏။

“ဘယ်သူက ပေးလိုက်တာလဲ ...”

“နာမည်တော့ မသိဘူးဗျ ... ကျွန်တော် အင်းလျားလမ်းက ဖြတ်ပြီး စက်ဘီးနင်းလာတုန်း လူတစ်ယောက်က ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ပေးလိုက်လို့ ယူခဲ့ရတာ ရော့ ... ကျွန်တော် သွားမယ် ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဘကျော်သည် မောင်မောင်ရင်၏ လက်ထဲသို့ စာကိုထည့်လိုက်ပြီးသော် တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့၏။ သူဆရာဇော်သိန်းက ဤအတိုင်းပင် မှာကြားလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

မောင်မောင်ရင်သည် လက်ထဲက စက်ကတ်ကြေးကို မှန်တင်ခုံပေါ်သို့ သွားတင်လိုက်ပြီး ဆံပင်ညှပ်ခုံ၏ ဘေးနားတွင်ပင် ရပ်၍ စာခေါက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ကြို့ထိုးနေသူကလည်း တအုအုနှင့် ဇောင့်ရင်း မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် စာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်သော်လည်း လက်ရေးကို သူ မသိချေ။ သူ၏ ချစ်သူ သီသီဝင်းနှင့်လည်း စာပေးစာယူ မလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ သီသီဝင်း၏ လက်ရေးကိုလည်း သူ မသိပါပေ။ သို့သော် အောက်လက်မှတ်ထိုးထားသည်ကို ကျော်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ သီသီဝင်းထံမှ စာဖြစ်နေသဖြင့် အူယားဖားယားနှင့်ပင် အစက ပြန်၍ ဖတ်ရတော့သည်။ အသံကလေးဖင် ထွက်၍ ဖတ်မိသည်။

“အင်း ... ကျွန်းပေါ်မှာ ဒုက္ခတစ်ခုနဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ နေရတယ် ... ဟာ ... ဟုတ်သေးပါဘူး ... ဘယ်နှယ့် ... အဲ ကျွန်မ ဒုက္ခတစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ် ...”

သူ့အသံမှာ တိမ်၍ ပျောက်သွား၏။ မျက်စိများကသာ စာလုံးတွေပေါ်သို့ ရင်ဖိုစွာဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နင်းသွားကြသည်။

ဆံပင်ညှပ်ခုံပေါ်မှ လူကလည်း မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာကို တအုအုနှင့် မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေ၏။ မောင်မောင်ရင် မျက်နှာမှာ တစ်ချက်ချင်း အထောင်းခံရသော ပန်းခြောက်ကဲ့သို့ ညှိုး၍ ယော်၍ နှမ်းကျလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်မှလည်း လွတ်ကနဲ “ဟာ ... မဖြစ်ဘူး ... ဒုချက်ချင်းလိုက်မှပဲ” ဟု ဆိုကာ ပျာယံးပျာယာနှင့် အပေါက်ဝသို့ ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူပြင်လိုက်သော ခြေလှမ်းမှာ အလဟဿဖြစ်သွားရလေသည်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှ သူ့ကို အကဲခတ်နေသော လူက သူ့အင်္ကျီအဖြူကြီးကို အတင်းဆွဲထားသဖြင့် ရှေ့လေကြီးနေသော မောင်မောင်ရင်မှာ ဟပ်ထိုးကြီး ဖြစ်သွားရလေတော့၏။ ရုန်းရင်း ကန်ရင်းနှင့်ပင် ...

“ဟေ့လူ ... လွတ်ပါဗျ ...”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ ... ဒီမှာ တိုးလိုးတန်းလန်းကြီး ကျွန်တော်ခေါင်းကို ကြွက်ကိုက်ထားသလို ဖြစ်နေပြီ ... ဒီလို မထားနဲ့နဲ့လေ”

မောင်မောင်ရင်မှာ တွေ့သွား၏။ ပြန်လှည့်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ စက်ကတ်ကြေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် စိတ်တစ်မျိုး ခြောင်းသွားပြန်ကာ စက်ကတ်ကြေးကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး “ဟာ ... မဖြစ်ဘူး ... သွားဗျ ...” ဟု ဆိုကာ ... လှည့်ထွက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ချိန်တွင် ထိုင်ခုံပေါ်က လူသည် အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ မမိသဖြင့် တုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ သူ့နောက်သို့ အဝတ်ခြုံကြီးနှင့် အတင်းလိုက်လာ၏။

ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ရင်မှာ စာလာပေးသည့်လူကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဟိုဟိုသည်သည် ရပ်ကြည့်စဉ် အဝတ်ဖြူမြဲထားသော သူက သူ့နောက်က ရောက်လာ၏။ သူ့ အင်္ကျီကို အတင်းဆွဲထားပြီး ...

“ဟေ့လူ ... လာပါဗျ ...”

“မရဘူးလေ ... ဒါ သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နိုင်တယ် ...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ ... သေခါနီးလူက လူကြိုစောင့်ပြီး စာပေးပါ့မလားဗျ ... လာပါ ... ကျုပ်ခေါင်းကို ပြီးအောင် ကိုက်ပါဦး ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... သွားမှ ဖြစ်မယ် ...”

အဝတ်ဖြူ အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ထားသော မောင်မောင်ရင်က ရုန်းလိုက်သော် သူ့ကို အားကျမခံ အဝတ်ဖြူကြီးကို မြဲထားသော လူကလည်း အတင်းဆွဲလေတော့ရာ အဝတ်ဖြူကြီးများသည် ဟိုရမ်း သည်ရမ်းနှင့် တကားကား ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ဤမြင်ကွင်းမျိုးမှာ မြင်ရတောင့် မြင်ရခဲသော မြင်ကွင်းမျိုးဖြစ်သဖြင့် မွေးကတည်းက စပ်စုပြီးသားလေးတွေ မွေးလာကြသော လမ်းသွားလမ်းလာများသည် ဝိုင်းအုံလာကြတော့သည်။

“လာပါဗျ ... ဟိုမှာ လူတွေ အုံလာကြပြီ ... ရှက်စရာကြီး လာပါ ...”

မောင်မောင်ရင်မှာ လူတွေအုံလာသောကြောင့် စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားကာ ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာရပြန်သည်။ ဆိုင်ထဲရောက်သောအခါ အားလပ်သွားပြီဖြစ်သော လူမိုးက ...

“ဘာလဲ မောင်မောင်ရင်၊ မင်း ... မေမေဆီက စာလား ...”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ၊ အမျိုးသမီးဆီကဗျ ...၊ သိပ်အရေးကြီးနေတယ် ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကိုယ်ဆက်ညှပ်ပေးလိုက်မယ်လေ။

မောင်ရင် သွားချင် သွားပါလား ...”

မောင်မောင်ရင်၏ မျက်စိထဲတွင် လှမိုးသည် ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဘတ်၍ ဖော့ဖြူလုံး ပေါင်းထားပြီး တောင်စုးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသလို မြင်လိုက်မိ၏။ တစ်နည်းဆိုသော် လှမိုးကို ဘိုးဘိုးအောင်ဟုပင် ထင် မြင်မိတော့သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်မင်းကြီးသားရာ ...”

လှမိုးက မောင်မောင်ရင်၏ နေရာကို ဆက်ခံလိုက်သဖြင့် ဆံပင် သုပ်လာသူကလည်း ကျေနပ်သွားပေပြီ။ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ် အတွင်း ငယ် သူ၏ ကြိုထိုးခြင်းလည်း ပျောက်သွားပေပြီ။ ထိုကြောင့် သူလည်း ကျေနပ်၏။ လှမိုးအတွက်လည်း ဒုက္ခနှင့် မတွေ့ကြုံရချေ။

သို့သော် ဒုက္ခတစ်ခုကို ပြေး၍တွေ့ရမည့် မောင်မောင်ရင်ကား အပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြင်လိုက်ရာ ဟပ်ထိုးကြီး ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ဤအချိန်တွင် သူ့အင်္ကျီစကို ဆွဲထားလိုသူကား ကိုပါ ဖြစ်၏။

“မောင်ရင် ... ဒီအင်္ကျီကြီး ချွတ်ခဲ့ဦးလေ ...”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ”

(၅)

မောင်ရင်လာတော့ ကြီးရှုပ်ရှုပ်

ခြံဝဆီမှ ကုန်း၍ အတွင်းဘက်သို့ အကဲခတ်လိုက်၏။

အိမ်ရှေ့ပိုင်း ခြံထဲတွင်ကား လူများ ရှင်းနေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် ခေါင်းကို တစ်ချက်ကုပ်လိုက်မိ၏။
တစ်ဖန် ခြံတွင်းဆီသို့ ခါးကိုင်း၍ အကဲခတ်လိုက်ပြန်၏။ အိမ်အဝင်
တံခါးပေါက်တွင် သံဆွဲတံခါး ပိတ်ထား၍ အတွင်းဘက်ဆီသို့ မြင်ရ
သလောက်လည်း လူသူ ကင်းရှင်းနေ၏။

အိမ်ပေါက်ဝနှင့် ခြံဝသည် တော်တော်ကလေး လှမ်းသေးသည်။
အဝင်လမ်းနံဘေးက စီရရီရှိနေသော ပန်းချိုကလေးများကို တစ်ဆင့်
ပြီးတစ်ဆင့် ပုန်းကွယ်၍ သွားပြီးမှ အိမ်နံရံကို ချဉ်းကပ်နိုင်သည်။

ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် သီသီဝင်းသည် ဘယ်လိုရောက်နေပါ
သနည်း။ အဘယ်ကြောင့်ကော လာနေပါသနည်း။ သူ ဘယ်သို့မျှ
တွေး၍ မရချေ။ သို့သော် ယခုလောလောဆယ်ဆယ် သူ လုပ်ရမည့်

သုပ်ငန်းမှာ ဤမေးခွန်းပုစ္ဆာများကို ဖြေဆိုနေရန် မဟုတ် ...။ အမျိုးအမည်မသိသော ဒုက္ခတစ်မျိုးအတွင်း၌ သက်ဆင်းကျရောက်နေရသော သီသီဝင်းကို သူ့အသက်မက ချစ်လှပါသော သီသီဝင်းကို ကယ်တင်ဖို့ရန်သာ ဆောင်ရွက်ရမည် မဟုတ်ပါလော။

ကြာရှည်ဆက်၍ စဉ်းစားမနေတော့ချေ။ ဝင်လမ်းနံဘေးရှိ ပန်းချုံကလေးမျိုး၏ နောက်ကွယ်မှ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြေးကူးလိုက်ပြီး သော် အိမ်ဘေးနံရံတစ်ခု မောင်မောင်ရင် ကပ်မိချေပြီ။ နံရံကို ကျောနှင့် ကပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြန်သည်။

ခြံထဲတွင် ပန်းချုံကလေးများ ဟိုဟိုသည်သည် ရှိနေသဖြင့် မြင်ထွင်းမှာ ရှင်းလင်းလှသည် မဟုတ်ချေ ...။ ထိုကြားထဲတွင် အဝတ်များ အတန်းလိုက်လှန်းထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ ကွယ်နေ၏။

သေသွေချာချာ အကဲခတ်လိုက်သောအခါ လှန်းထားသော စားပွဲခင်းကြီးနှင့် အခန်းဆီးကြီးအကြားမှ မော်တော်ကားကို မြင်ရသည်။ မော်တော်ကားရုံ၏ တံခါးမှာ ပွင့်နေ၍မော်တော်ကားလည်း ရှိသည်ကို သိနိုင်သည်။ သေချာစွာ မသဲကွဲသည်ကား မော်တော်ကား၏ ဘေးနားတွင် လူရှိသလို မရှိသလိုလို ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လေဟူသည် ကလေးငယ်ကဲ့သို့ပင် ကြာရှည်စွာ အငြိမ်မနေနိုင်တတ်သည်ဖြစ်လေရာ တစ်ချက်တစ်ချက် အဝေးလိုက်တွင် စားပွဲခင်းအနားနှင့်အခန်းဆီးအနားတို့သည် ပူးယှဉ်နေရာမှ ခွဲခွာ၍ ကြွတက်လာကြ၏။ ဤအခိုက်အတန့်ကလေးတွင် မောင်မောင်ရင်သည် မျက်လုံးကို ခြေကြည့်ရ၏။

ဟုတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မော်တော်ကားကို ပွတ်တိုက်နေသလိုလို စက်တစ်စုံတစ်ခုကို ပြင်နေသလိုလို ထင်မိသည်။ သို့သော် ထိုသူသည် သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူမနေခြင်းကား သေချာ၏။ သေသို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤထက်ပို၍ သေသေချာချာသိရန် လိုအပ်ပေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် နံရံဘေးတစ်လျှောက် ခါးကို ကုန်း၍ အရှေ့နားက ပြတင်းပေါက်နားရှိ ချုံကလေးနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ကလေး ကူးလိုက်ပြီး ချုံကွယ်နောက်တွင် မုဆိုးထိုင် ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ပြတင်းပေါက်ရှိသည် မှန်သော်လည်း သူက နံရံနှင့် ကပ်နေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြတင်းတွင် သံတိုင်များရှိသဖြင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့ကို ကုန်းကြည့်နိုင်စွမ်း မရှိနိုင်ချေ။ ထိုနည်းတူပင် သူ့အရှေ့တွင် ပန်းချီရှိသဖြင့်လည်း မော်တော်ကားရုံထဲတွင် လူသည် သူ့ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိချေ။

ဤနေရာတွင် တစ်ထောက်နားရန်အတွက် ဘူမိနက်သန်ဖြစ် သည်ဟု မောင်မောင်ရင်က စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ပန်းချီဘေး စွန်းမှ သည်ပြု၍ ငဲ့၍ တိမ်း၍ စောင်း၍ ပြန်ပုန်း၍၊ ပြန်ဝှက်၍၊ ပြန်ကွယ် ၍၊ ပြန်ဆုတ်၍၊ မော်တော်ကားရုံသို့ ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိရာ သူ့ဦး ခေါင်းမှာ အလွှာဖွယ်ဆရာ၏ ပခြုပ်ထဲမှ မြွေခေါင်းကဲ့သို့ ပြုတစ် ပြု တစ် ဖြစ်နေလေသည်။

မော်တော်ကား ရုံထဲတွင် ကားမောင်းသူသည် အလုပ်တစ်စုံ တစ်ခု လုပ်လျက်ရှိသည်။ ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ ကုန်းလိုက်၊ ကွလိုက် နှင့် လှုပ်ရှားနေ၏။ သို့သော် ထိုင်နေချိန်က ပို၍ များတတ်သည်။ သူ့ ဘက်ကို လုံးဝ အာရုံပြုဟန် မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ရင်ဟူသော သတ္တဝါတစ်ယောက်သည် ဤအချိန်တွင်ပင် ဤပန်းချီလေးနောက်နား ၌ မုဆိုးထိုင် ထိုင်နေသည်ဆိုခြင်းကို သူ သိမည် မဟုတ်ပါ။

ကားမောင်းသူကြီး မသိသလိုပင် ပြတင်းပေါက်နားက ထမင်း စားခန်းထဲတွင်ရှိသော ဒေါ်သိန်းမြသည်လည်း မောင်မောင်ရင်ကို ဖုတ် လေသိငါးပိ ရှိသည်ဟူပင် မမှတ်ချေ။ ထမင်းစားခန်းထဲရှိ ကြိမ်ကုလား ထိုင်အဟောင်းများမှ ကြမ်းပိုးများကိုသာ ဖန်ခွက်တစ်လုံးနှင့် ဖမ်းထည့် နေလေသည်။

“တကတဲတော် ... မယ်စိတို့က သိပ်ပျင်းသကိုး ... ကြမ်းပိုး
ဣပါဆို မရှိဘူး ... မရှိဘူးနဲ့ ... ဟော ... ငါရှာတော့ ဆယ့်ငါးကောင်၊
ဆယ့်ခြောက်ကောင်လောက်ရတယ် ...”

ပါးစပ်မှ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် မယ်စိကို လှမ်းအပြစ်တင်လိုက်ပြီး
သော် ပြတင်းပေါက်နားသို့လာ၍ သံတိုင်ကြားမှ လက်ထုတ်ကာ
ဒန်ခွက်ကို မှောက်၍ ကြမ်းပိုးများကို အောက်သို့ ခါချလိုက်၏။ သေချာ
အောင် နောက်လက်တစ်ဖက်ထုတ်ပြီး ဖန်ခွက်၏ ဖင်ကို ပုတ်ချလိုက်
သည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှ ကြမ်းပိုးများကား ဝေဟင်မှာ လေပြင်စီး ပာီးလေး
ကာကွယ် ... မောင့်ဆီကို မနားတမ်း ဝဲပျံကာရယ် ... ကုပ်ထဲကို
သွိုးကာ ... လျှိုးကာ သူ့ကို နှံ့ဆိုး ... ဆိုးလိုက်ကြလေတော့သည်။

ဒေါ်သိန်းမြ၏ လက်နှစ်ဖက် ပြန်ဝင်သွားပြီး သုံးမိနစ်ခန့် ကြာ
သည်အထိ မထူးခြားသေးပါ။ မောင်မောင်ရင်သည် ရင်ဖိုစွာနှင့်ပင်
တော်ကားရုံဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်
လေးမိနစ်ပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော် ... ကြမ်းပိုးတို့သည် အစွမ်းပြ
ကြလေတော့သည်။

ကျောရိုးတစ်လျှောက်ဆီသို့ ရွာတတနှင့် ဝင်သွားလေရာ မောင်
မောင်ရင်မှာ ကျောကော့သွားလေ၏။ တင်ပါးဆီမှလည်း စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ
ခြစ်လိုက်ရာ မျက်လုံးက ကားရုံဆီမှာသာ ရှိသော်လည်း ညာလက်က
တင်ပါးကို အုပ်ရ၏။ လည်ကုပ်ဆီက ရှုပြန်၏။ ဘယ်လက်က ကုပ်
ဆီကို ဖမ်းအုပ်လိုက်ရာ ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်မိ၏။ မျက်စိဖြင့် မကြည့်၊
လက်ဖြင့်သာယူ၍ ဘေးသို့ ပစ်လိုက်သည်။ ကျောရိုးတစ်လျှောက်က
ရွာပြန်၏။ ကျောကော့ပြီး ထိုးထိုးထွန်ထွန် ဖြစ်ရပြန်သည်။ အကောင်
တော်တော်များသည်။ ကျောပြင်တစ်လျှောက်တွင် ဖြန့်၍ အလုပ်လုပ်
ကြတော့ရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ကော့လိုက်၊ ကွေလိုက်၊ ဘယ်ပုခုံးစွန်း
ထွက်လိုက်၊ ညာပုခုံးစွန်း ရှေ့ထွက်လိုက်နှင့် တွန့်တွန့် ... တွန့်တွန့်

ဖြစ်နေရာ၊ အကြောင်းမသိသူကဆိုလျှင် မုဆိုးထိုင်၊ထိုင်၍ တွစ်ကနေ သလားဟု ထင်မှတ်စရာ ရှိပေသည်။

သူ့ခမျာ ထိုးထိုးထွန်ထွန်ကိုပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဖြစ်နိုင် ရှာချေ။ ကားမောင်းသူကြီးသည် ကားရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသဖြင့် မောင်မောင်ရင်သည် နှုတ်ခမ်းကြီးကို နင်းကိုက်ကာ ငြိမ်နေရလေ၏။ ကားမောင်းသူကြီးသည် လက်ထဲမှ အဝတ်ကို ရေညှစ်၍ ပန်းချုံတစ်ခု ပေါ်တွင် လွှမ်း၍ နေလှမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကားရုံထဲပြန် ဝင်သွားကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ကားထဲတွင် လှဲအိပ်လိုက်လေသည်။

ယခုမှ မောင်မောင်ရင် အသက်ရှူချောင်သွား၏။ ကျောဘက်ဆီ မှ အင်္ကျီစကို လှဲချည်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ ခါချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီပြန်ထည့်၍ လှဲချည်ကို ပြင်စတင်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ရန် ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် တိုက်နံရံတစ်လျှောက် ကပ်ပြေး ကာ နောက်ဖေးဘက်သို့ ချိုးလိုက်၏။ ကဲ ... ကောင်းလေစွ၊ လူပြတ် လှသည်၊ ထို့ပြင် နောက်ဖေးက ဝင်ပေါက်တံခါးလည်း ပွင့်လျက် ရှိ၏။ ကြာရှည်အချိန်ဆွဲနေ၍ မဖြစ်ပါ ...။ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ဝင်ပေါက်မှ တိုးဝင်လိုက်လေ၏။

ယောက်မ ... ယောက်မ ... ထမင်းအိုးမွှေရာနှင့် ထမင်း ခူးခပ် ရာမှလွဲ၍ အခြားနေရာတွင် အသုံးမကျလေသော ယောက်မ။

ပန်းကန်စင်ပေါ်ရှိ ဒန်အိုးနှစ်ခုကြားမှ ယောက်မကြီးသည် ငေါ့၍ ပန်းကန်စင်အပြင်ဘက်သို့ စွန်းထွက်နေ၏။ ကမန်းကတန်းနှင့် ခပ်မြန် မြန် ဝင်လိုက်ရသော မောင်မောင်ရင်၏ ခါးရိုးစွန်းနှင့် ယောက်မကို ဝင်တိုးလိုက်မိလေရာ ပထမ၌ လက်တန်ကြီးသည် မောင်မောင်ရင် သွားရာဘက်သို့ လိုက်ပါလာသေးသော်လည်း ပန်းကန်စင်၏ တိုင်နှင့် ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်သောအခါတွင်မူ ယောက်မက ဖောက်ပြန်လေတော့ ၏။ ဒန်အိုးကို တမင်လာ ကန့်လန့်ချလိုက်ဘိ၏။ သို့ဖြစ်ကာ စင်ပေါ်

မှ ဒံန်အိုးသည် တစ်သလင်းပေါ်သို့ 'ဌမ်း ... ချလွမ်း ...' နှင့် အော်မြည် ကျရောက်လေတော့သည်။

မောင်မောင်ရင်သည် လက်ကလေးနှစ်ဖက် ခေါင်းပေါ်တင်၍ ဖက်ပု ဝင်သွားမိလေသည်။

“ဟောတော့ ... အိုးတွေ ကြောင်တိုးကုန်ပြီ ...”

အတွင်းဖက်ဆီမှ မယ်စီ၏ အော်သံနှင့်အတူ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ပြေးလာသော ခြေသံများကို ကြားရ၏။ ခြေသံများကိုသာ ကြားနိုင် သည်။ မီးဖိုသို့ ဝင်ပေါက်၌ ခန်းဆီးရှိသဖြင့် လူကိုမူ ရုတ်တရက် မတွေ့ နိုင်ချေ။ မောင်မောင်ရင်လည်း ကြိရာမရ ဖြစ်ကာ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရန် အတွင်းဖက်ဆီသို့ ပြေးဝင်၏။

“အင့် ...” ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မောင်မောင်ရင်နှင့် မယ်စီတို့သည် အခန်းဆီးကလေး တစ်လွှာကို အလယ်တွင်ထား၍ နှစ်ယောက်သား ဝစ်တိုက်မိကြလေ၏။ လူလာသည်ဟု သိထားသော မောင်မောင်ရင် အထွက်မှာ အောက်ခြေမလွတ်သော်လည်း ကြောင်သည် ဤမျှလောက် ကြီးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားမိသော မယ်စီမမျှာ အောက်ခြေနှစ်ဖက် စလုံးလွတ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်လျက် ကျလေ၏။ လက်မှလည်း ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲလေရာ အခန်းဆီးကြီးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလိုဖြစ်သွား ၍ တုတ်နှင့်တကွသော အခန်းဆီးကြီးမှာ မယ်စီပေါ်သို့ ပြုတ်ကျပြီး မယ်စီမှာလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အခန်းဆီးကြီးနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ် ခြစ်နေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် လုံးလုံး လုံးလုံးနှင့် ဖြစ်နေသော လူ သဏ္ဍာန်ကို ခဏမျှ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး လွှားခနဲ ခုန်ကျော်ကာ အနီးဆုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။

အခန်းမှာ မှောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေ၍ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက် သေး၏။ ခဏကြာမှ အပေါ်နားဆီရှိ မှန်ပေါက်ငယ်မှလာသော

အလင်းရောင်မွဲမွဲ၏ အကူအညီဖြင့် ပစ္စည်းဟောင်းများထားရာ အခန်းမှန်း သိရလေသည်။ ပုန်း၍ကောင်းသော အခန်းမျိုးဖြစ်သော်လည်း ကြာရှည်နေရာရာမရနိုင်ပဲ အနီးရှိ ဆန်ကော ဖုံးထားသော သံစည်အတွင်းသို့သာ ဆန်ကောမ၍ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ငြိမ်ခနဲ သိမ်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်မှ မို့များထည့်ထားကြောင်း သိရပေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် နောက်ဖေးအခန်းဝက မယ်စီသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး သူ့ပြဿနာကို သူ့ဖြေရှင်းနေသည်မဟုတ်ဘဲ “ကြီးကြီးရေ ... လူ ... လူ ...” ဟု အော်လိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် လွယ်အိတ်အလွတ်ကြီးတစ်လုံးကို လည်ပင်းတွင်စွပ်ထားသော ဒေါ်သိန်းမြသည် လည်းကောင်း၊ စာကြည့်မျက်မှန်ကြီး တစ်ဖက်၊ စာအုပ်ကို လက်ကြားညှပ်လျက် တစ်ဖက်နှင့် ဦးဘဇံသည် လည်းကောင်း မယ်စီရှိရာသို့ အပြေးကလေး ရောက်လာကြလေ၏။

ကြမ်းပေါ်တွင် အခန်းဆီးစကြီးနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်ဖြစ်နေသော မယ်စီကို မြင်ရသောအခါ ဦးဘဇံသည် “ဟယ် ... ဘယ့်နှာ ဖြစ်နေပါလိမ့် ...” ဟု ပြောလျက်က တစ်ဆက်တည်းပင် “ရှေ့ မမကြီး ...” ဟု ဒေါ်သိန်းမြကို စာအုပ်နှင့် မျက်မှန်ကို ပေးလိုက်ရာ ဒေါ်သိန်းမြမှာ ကြောင်ကြောင်နှင့်ပင် ပေးသမျှကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် လှမ်းယူထားလိုက်လေသည်။

ဦးဘဇံသည် လက်အားသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မယ်စီကို ကူညီ၍ အခန်းဆီးကို ဖယ်ရန် ချဉ်းကပ်ပြီး အခန်းဆီးစတစ်ခုကို အတင်းဆွဲလေ၏။ အပြင်ကို ဘာမျှ မမြင်ရသော မယ်စီသည် ဦးဘဇံ၏ လက်ကို ခြေနှင့် ပိတ်ကန်လိုက်၏။

“ဘယ်နှယ့် ... ထမိန်ကို ... အတင်းဆွဲလှန်နေရတာလဲတော့...”
 ကောင်မလေးက အလန့်တကြား အော်လိုက်မှ ဦးဘဇံမှာ အခန်း

ဆီးစနှင့် ထမိန် အဆင်ကွဲသွားရလေသည်။ လက်ကို နေရာရွှေ့၍ အခန်းဆီးစကို ဆုပ်ဆွဲလေရာ “အို ... အမေ ... ဘယ်သူက ခါးကို ကလိထိုးပြန်ပြီလဲ ...” ဟု အော်ကာ မယ်စီမှာ ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ဖြစ်သွားပြီး ရုန်းကန်လိုက်သည်တွင်မှ ဦးခေါင်းသည် အပြင်သို့ လွတ် ထွက်လာတော့သည်။

ဤတွင်မှ အနီးသို့သာ ချဉ်းကပ်သွားရသည်။ ဘာကိုမှ မကူညီ နိုင်သော ဦးဘစ်သည် ခါးကိုဆန့်၍ မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။ မယ်စီ လည်း အခန်းဆီးထဲမှ လွတ်ထွက်လာကာ ထမိန်ကို ပြင်ဝတ်ရင်း ရပ် လိုက်၏။

“မယ်စီ ... ညည်း ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

“လူ ... ကြီးကြီးရဲ့၊ ကျွန်မကို လူတစ်ယောက် ဝင်တိုးသွား တယ်...”

ဦးဘစ်သည် ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ရမ်းခါလိုက်၏။

“ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကြောင်တစ်ကောင် ဝင်တိုးသွားတယ် လို့ ပြင်ပြောစမ်းပါဟဲ့ ...”

“အို ... ဘာကြီးကလည်း ကြောင် ဒီလောက် ကြီးပါ့မလားလို့”

“နင်က ဘယ်လောက်ကြီးတယ် ထင်နေလို့လဲ ...”

“ကျွန်မကို အင့်ခနဲ မြည်ပြီး ပစ်လဲတာပဲဟာ ...”

“ဟဲ့ ... ကြောင်ခေါင်းက နင့်ရင်ဝကို ပစ်ဆောင့်မိရင်လည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟ၊ နင်ကလည်း အရှိန်နဲ့ ပြေးထွက်တာ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘာကြီးရာ၊ ကျွန်မလက်က သူ့မျက်ခွက်ကို တောင် စမ်းမိသလိုလို ဖြစ်တယ်။ နှာခေါင်းနဲ့ ဘာကြီးရဲ့ ...”

“ဟဲ့ ... ကြောင်မှာလည်း နှာခေါင်းရှိတာပေါ့ ...”

“အို ... ကြောင် နှာခေါင်းက ပုပုပျပ်ပျပ်ပါ ...”

“အခုဟာက လူမှ လူပါ ...”

“ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ ... မောင်ထင်ပေါ်ကလည်း ကားရုံထဲမှာ”

“ဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး၊ ကြောင်ဆိုရင် ညောင်လို့ အော်သွားမှာပေါ့ ...”

“အခု သူက ဘယ်လိုအော်သွားသလဲ ... ဂိန် ... ဂိန် ... တဲ့လား ...”

“ဘယ်လိုမှ မအော်ဘူး ...”

“ဒါဖြင့် အဲဒါ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး ...”

မယ်စီက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ချေ။ မျက်စိကသာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လိုက်ကြည့်၏။ မီးဖိုထဲတွင် အိုးကြီးသာ မှောက်ကျနေသည် မည်သူမျှ မရှိချေ။ ဒေါ်သိန်းမြကလည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး “စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လေ ...” ဟု ပြောကာ “ရှေ့ ... မင်းဥစ္စာတွေ ...” ဟု ဦးဘဇံ၏ ပစ္စည်းများကို ပြန်ပေးပြီး လှည့်ထွက်ရန် ပြင်၏။ ဦးဘဇံက မျက်မှန်နှင့် စာအုပ်ကို ပြန်ယူပြီး “အို ... မမကြီးက လွယ်အိတ်ကြီး လည်ပင်းစွပ်လို့ ဘာလုပ်တာလဲ...” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဪ ... သိန်းလှက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးက မှီပေးပါဆိုလို့ မှီထည့်မလို့ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်သိန်းမြသည် ပစ္စည်းဟောင်းထားရာ အခန်းထဲသို့ ကွေဝင်လိုက်လေ၏။ ဦးဘဇံက အပေါက်တွင် ရပ်ကာ ဒေါ်သိန်းမြကို လှမ်း၍ စကားပြောနေလေသည်။

“မမလှကလည်း ကတ်သတ်လိုက်တာ ... ခေါင်းအုံးတစ်လုံးစာကလေးများ ဝယ်ယူလိုက်ရောပေါ့ ...”

“ခေါင်းအုံး တစ်လုံးစာမို့လို့ တောင်းတာပေါ့ကွယံ။ သူလည်း များများစားစားဆိုရင် ဝယ်ယူမှာပေါ့ ...”

ဒေါ်သိန်းမြသည် ဆန်ကောကို ဖယ်ချလိုက်၏။ အခန်းက

လည်း အနည်းငယ်မှောင်နေ ... ဦးဘဇံကိုလည်း စကားပြန်ပြောနေရသောကြောင့် အတွင်းက မို့ထဲတွင် မြုပ်နေသော မောင်မောင်ရင်ကို လုံးဝ သတိမထားမိပါချေ။

“မမကြီး မို့က ဖန်ပြီးသားလား ...”

“အေးပေါ့ဟဲ့၊ လိုရင် အလွယ်သုံးလို့ရအောင် ...”

မျက်နှာက ဦးဘဇံသို့လှည့်၍ စကားပြောနေသော်လည်း လက်တစ်ဖက်က စည်ပိုင်းအတွင်းသို့ နှိုက်စမ်းပြီး ဆုတ်ဆွဲလိုက်၏။ မို့ကို မဆွဲမိဘဲ မောင်မောင်ရင်၏ ဆံကေသာကိုသာ ဆုပ်ဆွဲမိသည်ဖြစ်လေရာ လွယ်လွယ်နှင့် ပါမလာချေ။ မောင်မောင်ရင်သည် မျက်နှာကို ရှုံ့သွားကာ မသိမသာ ဦးခေါင်းကို နိမ့်၍ ရုန်းလိုက်ပြီး လက်ထဲက မို့များကို ဆုပ်ကာ ဒေါ်သိန်းမြ၏ လက်နားသို့ မြှောက်၍ တော့ထားပေး၏။

ဒေါ်သိန်းမြလည်း မျက်နှာက လှည့်မကြည့်ဘဲ အလွယ်တကူ ပါလာသော မို့များကိုဆုပ်၍ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။

“အခု မို့ ဝယ်ရလွယ်သလား ... မမကြီး ...”

“မသိပါဘူး ... ငါလည်း အကြောင်းမရှိတာနဲ့ မဝယ်ဖြစ်ပါဘူး ဒီမှာတောင် တော်တော်ရှိသေးတာ ...”

လက်ကြီးတစ်ဖက်က သံစည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်လေ၏။ မို့ကို တစ်နေရာထဲတွင် မစမ်းဘဲ ဝှေ့ရမ်း၍ နေရာအနှံ့မှ ရွရွကလေး ဆုပ်ယူနေရာ မောင်မောင်ရင်မှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မို့များကို တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကြီးထည့်ကာ ဒေါ်သိန်းမြ၏ လက်သွားရာသို့ ပင့်မြှောက်၍ လိုက်တော့ပေးရလေသည်။ သူ့အဖို့မှာ ဒေါ်သိန်းမြ လက်နှိုက်လိုက်တိုင်း မို့ကို ရသွားစေရန် ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ မို့များကို မရပါက မျက်ခွက်ကြီးက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို ကွီခနဲ မိသွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝင်ကြီးလှပါပေသည်။ လက်ကြီးခွာသွားတိုင်း အလုံးတစ်လုံး

ကျသွား၍ တစ်ဖန် လက်ကြီးရောက်လာပြန်သော် နောက်တစ်လုံး တက်လာပြီး ရင်ထဲ၌ ဆို့၏။ လွယ်အိတ်တစ်လုံးစာ မရမချင်း လက်ကြီးမှာလည်း လာလိုက် သွားလိုက် ဖြစ်နေလေရာ မောင်မောင်ရင် ၏ ရင်ထဲတွင် ဘီယာပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်သလို အလုံးကလေးတွေ ပလုံထိုးကြရတော့သည်။

“မမလှက ဒီညနေ ယူမှာတဲ့လား ...”

“သူကတော့ ဒီညနေရမယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ငါကသာ ပေးရမယ့်ဟာ ... မြန်မြန်ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ ...”

လက်ကြီးရောက်လာ၍ ဝှေ့ရမ်းပြန်၏။ မောင်မောင်ရင်လည်း ရင်တမမနှင့် မို့များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တစ်ထွေးကြီး ကြီးကာ ဒေါ်သိန်းမြ၏ ဝေလလွင့်နေသော လက်၏နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ရပြန်တော့သည်။

“ရပြီ ... ဒီလောက်ဆို ရပါပြီလေ ...”

ဒေါ်သိန်းမြ၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ရင်၏ ရင်ထဲတွင် နောက်ဆုံးပိတ် အပြီးသတ်အလုံးကြီး ဒလဟော ကျဆင်းသွားလေ၏။

“ရပါပြီလေ ... လွယ်အိတ်လည်း ဖောင်းနေပြီပဲ ... ဪ ... ပုတီးစိပ်ရဦးမှာပါလား ...”

ဦးဘဇံသည် စိပ်ပုတီးစိပ်ရန် ကောက်ကာ ငင်ကာ သတိရလာ သဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့ရာ ဒေါ်သိန်းမြလည်း လွယ် အိတ်ကြီးဆွဲ၍ လိုက်ထွက်သွားလေ၏။

မောင်မောင်ရင်သည် တစ်ယောက်တည်း ငိုငို၍ တွေးကျန်ရစ် သည်။

အိမ်သားတွေသည် အေးဆေးသော အမူအရာများ ရှိကြသည်။ ဤမျှအေးဆေးသော အိမ်ကြီးထဲတွင် အဘယ်ကြောင့် သီသီဝင်း တစ်ယောက်သည် ပူလောင်၍ ဒုက္ခလာရောက်နေချင်ပါသနည်း။

အပေါ်ထပ်တွင် ဘယ်သူနှင့် ပေါင်းမိ၍ ဒုက္ခကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါ သနည်း။ ဒုက္ခကြီးကော ဘယ်လောက်ကြီးပါသနည်း။ ကြက်သွန်ဥကြီး လောက်လော၊ သို့မဟုတ် စိမ်းစားဥကြီးလောက်လော ... သို့တည်း မဟုတ် ... တစ်ကျပ်တန် ပူဖောင်းလောက်လော။ ပို၍ သို့တည်းမဟုတ် မိုးလေဝသ ပူဖောင်းလောက်လော ...

အို ... သူ၏ အလုပ်သည် သီသီဝင်း ရင်ဆိုင်နေရသော ဒုက္ခ၏ ဘမာဏကို မှန်းဆတိုင်းတာရန် မဟုတ်။ မည်မျှလောက်ကြီးကြီး ယင်း ဒုက္ခထဲမှ ကယ်တင်ရန်သာ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပူးခနဲ သံစည်ထဲမှ ခုန်ထွက်၍ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးထွက်၏။ မှီများ ဖွာခနဲ သွေ့နောက်သို့ အရှိန်နှင့် ပျံ့လှိုက်လာကြသည်။ ကံကောင်း လေစွ၊ ယခုအချိန်အထိ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်နှင့်မျှ ရင်မဆိုင် ရသေးချေ။ ဟော ... အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ရောက်ရန် လှေကားကြီးကို ဆွဲရပေပြီ။ လူလစ်ခိုက် လုံ့လစိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ မောင်မောင်ရင်သည် လှေကားကြီးကို ပြေးတက်လိုက်၍ လှေကားထိပ်အပေါ်ထပ်မှ ကြမ်း ဖြင့်ပေါ်တွင် ရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ သူ့လမ်းတစ် လျှောက် နောက်ဖက်တွင် မှီများသည် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိပေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် ခြေဖျားကလေးထောက်၍ ပုဆိုးစကလေး ဘစ်ဖက်ဆွဲကာ ရွစ် ... ရွစ်နှင့် ဖြေးညင်းစွာ လျှောက်လိုက်သည်။ ဆိုအခိုက် အောက်ထပ်ဆီမှ မယ်စီ၏ အသံဖြင့် “ဟင် ... မှီတွေ ဘယ် သို့ဖြစ်တာလဲ ... ကြီးကြီးရေ ... မှီသံစည်ကြီးကို အပေါ်ထပ်ကို ရွှေ သွားသလား ...” ဟု အာကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလိုက်သံကို ကြားရလေ ၏။ မှီများသည် အောက်ထပ်က လူများကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင် လာပေတော့အံ့။

အချိန်ဆွဲနေ၍ မဖြစ်တော့ ပုန်းကွယ်ရန်အတွက် မောင်မောင်ရင် သည် နီးစပ်ရာ အခန်းတွင်းသို့ အခန်းဆီးကို တိုးပြီး အတင်းဝင်လိုက်

ပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ နံဘေး နံမီရိုကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အခန်းကား ဘုရားခန်း ဖြစ်လေသည်။ စားပွဲများဖြင့် ဘုရား
ကျောင်းဆောင်များ တင်ထားသည်။ ရှေ့တွင် ပန်းအိုးများစွာနှင့်
ကန်တော့ပွဲများကို ရိပ်ခဲနဲ သတိပြုမိသည်။ အခန်းတစ်ဖက် နံရံကပ်၍
ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ဦးဘဇံသည် တင်ပလ္လင်ချိတ်၊ မျက်စိများမှိတ်ကာ
စိပ်ပုတီးကို စိတ်နေရာမှ သူ့ရှေ့တွင် ချထားသော ကျောက်စရစ်ခဲ
သုံးလုံးအစုထဲမှ ခဲတစ်လုံးကို မျက်စိမှိတ်လျက်နှင့် စမ်းကာ ခြောက်လုံး
ခုနစ်လုံး အပုံဘက်သို့ ပြောင်းလိုက်၏။ ဆိုလိုသည်ကား နောက်ထပ်
စိတ်ပုတီး နှစ်ပတ်သာ စိတ်ရန် ကျန်တော့သည်ဟု ဖြစ်သည်။ မောင်
မောင်ရင်သည် အချိန်ကို မှန်းနိုင်ရန် စိပ်ပုတီး စိတ်နေပုံကို အကဲခတ်
လိုက်၏။ အလွန်မြန်၏။ လက်မှာ ဒိုင်နမိုနှင့် လှည့်နေသလို ဖြစ်နေရာ
နှုတ်မှပင် လိုက်နိုင်ပါ၏လောဟု သံသယဖြစ်ဖွယ် ရှိ၏။ သံသယကား
နောက်မှ ဖြစ်တော့၊ လောလောဆယ်တွင် ပုန်းရန် ကြံစည်ရတော့
သည်။

လှေကားမှ တက်လာကြသော ခြေသံများကို ကြားရ၏။ သူ
ပြန်ထွက်၍ မဖြစ်နိုင်။ ဤထဲတွင် ကြာရှည်နေလျှင်လည်း ဦးဘဇံကြီး
ပုတီးစိတ်ပြီးသော် မျက်စိဖွင့်လိုက်လျှင် သူ့ကို မြင်တော့မည်။

မောင်မောင်ရင်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။
“ဟာ ...” ဟုပင် နှုတ်မှ မြည်တမ်းမိပေသည်။

အရပ်ကြီးများသည် လူအရွယ်လောက်ပင် ရှိကြ၏။ ပထမတစ်
ရပ်မှာ တောင်ဝှေးနှင့် ရသေ့ကြီး ...နောက် ...။ မုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် ဓာတ်
လုံးကို မြှောက်ကိုင်ထားသော ဇော်ဂျီရုပ် ...၊ နောက် လက်ညှိုးညွှန်နေ
သော ဝိဇ္ဇာရုပ်၊ နောက် သံလျက်ကိုင်ထားသော မင်းသားရုပ်၊ ... ဤ
အရပ်များသည် နံရံကို ကျောနှင့်ကပ်၍ ရပ်နေကြ၏။ တစ်ဖက်နံရံအနား
အရောက် ထောင့်ချိုးတွင်ကား အရုပ်တစ်ရုပ်စာ နေရာလွတ်နေသည်။

အခန်းသည် တော်တော်ကျယ်ပေ၏။ ဘုရားကျောင်းဆောင်များ ဘင်ထားသော စားပွဲများ ရှိသည်။ အတန်းလိုက်စီကာ အထက်ပါ အရပ်များသည် စားပွဲတန်းကို ဘေးတိုက်နေရာမှ မျက်နှာပြုနေကြ သည်။ အရပ်များနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲဘေးဘက်အကြားတွင် လူတစ် ယောက်သွားနိုင်သည်။ ထိုအနီးဆုံးစားပွဲပေါ်တွင် ဗန္ဓုလ ဦးထုပ် (ခေါ်) မောက်ရှုနှင့်တကွ စားရှည်တစ်လက် (အိမ်နှင့်) စသည်အပြင် ခေါက် ဘားသော အဝတ်ပုံရှိ၏။

မောင်မောင်ရင်သည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အခြေအနေကို လေ့ ဘာပြီးသော် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် အရပ်များ၏ အနီးဆုံးစားပွဲပေါ်မှ အကျီ ကြီးကို ဖြန့်၍ ဝတ်လိုက်သည်။ အကျီကား အစိမ်းရောင်လက်ရှည်ဖြစ် ၍ ဗာလီကွေးများကို ရွှေချည် ငွေချည်နှင့် ဖောက်ထားသော ရှေးခေတ် စံသုကြီးအကျီ ဖြစ်၏။ လုံချည်ကို ခါးတောင်းကျိုက်လိုက်ကာ ခေါင်း ဘွင် မောက်ရှုကို ဆောင်းလိုက်သည်။ စားကို အိမ်မှထုတ်ကာ စားအိမ် ကို ကိုင်ပြီး ညာလက်က စားလွတ်ကို ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် နံရံထောင့်နား တွင် လွတ်နေသော နေရာတွင် အရပ်များနှင့် ယှဉ်၍ ရင်ဘောင်တန်း ဝတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဘယ်လက်က စားအိမ်ကို အနေတော်ကိုင်ထား လိုက်၏။

အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းအပြင်ဘက်တွင် စကားပြောသံများ ထွက် ချလာလေသည်။ မိန်းမသံတွေချည်း ဖြစ်၏။

“ဒီပေါ်ကျတော့ မို့တွေ မရှိတော့ဘူး ... ဒါ တော်တော် ငှားဆန်းတာပဲ ...”

“ဘာ ထူးဆန်းရမှာလဲ ကြီးကြီးရဲ့ ... တစ်ယောက်ယောက်ဟာ မို့ဘွေခိုးပြီး အိမ်ပေါ်တက်ပြေးတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ...”

“ဟဲ့ ... နင် ဘာနားလည်လို့လဲ ... မို့ဆိုတာ ကြာသပတေးနံ နေ့ ...”

“ဒါကတော့ ကြီးကြီးရယ် ... ရေမချိုးရင် ကြာသပတေးသားမှ မဟုတ်ဘူး ... ဘယ်နေ့သား ဖြစ်ဖြစ် နံမှာပဲ ...”

“တော်ပါ ... နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ ...”

လူသံကြားလေ ဦးဘဇံ၏ လက်သည် ပို၍ပို၍ မြန်လာလေရာ ပုတီးစေ့ကလေးများမှာ ဝရူး ... ဝရူးနှင့် သုတ်ခြေတင်ကြရရှာလေသည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် နောက်ဆုံးကျောက်ခဲလေးသည် အပုံကြီးဘက်သို့ ကူးသွားရ၏။ ဦးဘဇံလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ဟော ... ဒီမှာ မို့တစ်ပွင့် ...”

မယ်စီသည် ဘုရားခန်းအတွင်း ကျနေသော မို့စကလေးကို ကောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ... ကြမ်းပေါ်တွင် လေးဘက်ထောက်၍ မို့စ၊ မို့နကို သေချာစွာ ကြည့်နေ၏။ အခန်းတွင်းမှ ဦးဘဇံလည်း အပြင်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုသည်ကို သိလို၍ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လိုက်ရာ အခန်းဝတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မယ်စီက ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် “ဟယ် ... နင့် ဖေကလွှားတဲ့” ဟု အော်၍ မယ်စီ၏ ကျောပေါ် ခူးထောက်လျက်ကျရာမှ မယ်စီက လန့်၍ မတ်တတ်ရပ်ရန် ပြင်လိုက်သဖြင့် ဦးဘဇံမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ဆက်၍ လေးဘက်ထောက်ကြီး ကျသွားလေ၏။

“ဟဲ့ ... သောက်ပလုပ်တုတ် ...”

ဒေါ်သိန်းမြက လန့်အော်လိုက်သည်။

မယ်စီက မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ဦးဘဇံ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ စကားကိုကား မယ်စီကစ၍ ပြော၏။

“ဘဘကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဝင်တိုက်ရတာလဲ ...”

“နင်ကကော ... ဘာဖြစ်လို့ အခန်းဝမှာ လာပြီး လေးဘက်ကြီး

ဝပ်နေရတာလဲဟာ ...”

“မို့ရှာချင်လို့ ဝပ်တာ ...”

“နင် ဝပ်လို့ တိုက်တာ။ အဲ့ဒါ ... ဂျူဒိုသင်တန်း မှတ်နေသလား
ဟဲ့ ... ဝပ်စရာရှားလို့ဟယ် ... လမ်းနဲ့ ဝေးဝေးသွား ဝပ်ရောပေါ့ ...”

“အို ... ဘဘကြီးကလည်း ... မို့ရှာတာပါဆိုမှ ...”

“ဟဲ့ ... မို့က အောက်က သံစည်ထဲမှာ ရှိတာကို ... နင့်ကို
ဘယ် ဗေဒင်ဆရာက ဟောလို့ ဘုရားခန်းရှေ့မှာ လာရှာရတာလဲ ...”

“ဘုရားခန်းထဲ လူဝင်တယ် ထင်တာပဲ ...”

“ဪ ... ဘုရားခန်းဆိုပေမယ့်လည်း ဘုရားချည်း ဝင်တာ
မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ... ဘုရားရှိခိုးချင်တဲ့ လူတွေလည်း ဝင်တာပေါ့ ... ငါ
ဝင်ဘယ်လေ ... ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ...”

မယ်စီသည် နားဝေးလှသော ဦးဘဇံကို စိတ်မရှည်နိုင်သည့်
အလျောက် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ပြောမိတော့သည်။

“ဘဘကြီး ဝင်တာကို မပြောဘူး ... လူဝင်တာကို ကျွန်မ ပြော
တာ ...”

“ဩ... ငါကတော့ လူမဟုတ်လို့ နင်က ငါ့ကို ... ထွက်ရပ်
ခေါက်ကိုယ်တော်ကြီး မှတ်နေသလားဟဲ့ ...”

ဤတွင် နားရွက် စိတ်မရှည်နိုင်သော ဒေါ်သိန်းမြက ဝင်၍ ပြော
လေတော့သည်။ “လျှာနှစ်စင်းက ရှည်ချင်းမက ရှည်ကြသည်ကိုး”

“ဟယ် ... တော်ကြပါတော့၊ မယ်စီကို ဒီနေ့တစ်မျိုး ဖြစ်နေ
တယ် ... တစ်မနက်လုံး အိမ်ထဲကို လူဝင်တယ်ချည်း ပြောနေတာပဲ”

ဤအခြေအနေအတိုင်းနှင့် ပြီးစီးသွားလျှင် အားလုံး ကောင်းပေ
ဇီဝိမည်။ သို့သော် ... အခန်းတွင်းက မောင်မောင်ရင်သည် လက်
ညှောင်း၍ ဓားလွတ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ချကာ ဘယ်လက်မှ ဓား
အိမ်ကို ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ပြီး ဘယ်လက်ဖြင့် ညှာပန်း

စွန်းကို နှိပ်နေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် လည်ချောင်းအတွင်းမှ ယား၍ ယား၍ တက်လာလေသည်။

အနောက်တိုင်းစကားပုံတစ်ခုက ဆိုသည်။ “အချစ်နှင့် ချောင်းဆိုးခြင်းသည် အောင့်ထား၍ မရ ...” တဲ့။ မှန်လှပေသည်။ လည်ပင်းကို စင်းပေးလိုက်၏။ မရချေ။ ကလိကလိနှင့် ပို၍ ယားလာချေ၏။ ဘယ်လက်နှင့် လည်ချောင်းအပြင်ဘက်ပိုင်းကို ကုတ်ပေး။ ပို၍ မရချေ။ ချောင်းဆိုးချင်လျှင် လည်ချောင်းအတွင်းဘက်ကသာ ယားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ခြင်မကိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကုတ်၍လည်း မရ၊ ယားယား ... ယား ... ယားလာလေသော် မောင်မောင်ရင် မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

အဟွတ် ... အဟွတ် ... ဟေ ... အဟွတ် ...”

အပြင်က လူသုံးဦးသည် ချက်ခြင်း မိုးကြိုးပစ်လိုက်သလားဟု အောက်မေ့သွားကြသည်။

ချောင်းဆိုးသံသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်။ တစ်သက်လုံးက သူတို့ ကြားခဲ့ဖူးကြသော အသံဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ယခုလို ဘုရားခန်းထဲမှ ယခုလို ချောင်းဆိုးသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကား ထူးဆန်းသည်ထက်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေပေတော့သည်။

“မောင် ... မောင် ... ဘစ် ... ကြည့် ... လုပ် ... ပါဦး ...”

ဒေါ်သိန်းမြသည် တုန်ရိစ္စာ ပန်ကြားလိုက်သည်။ ဦးဘစ်သည် ဘုရားခန်းအထဲဆီသို့ မှန်းမျှော်ကြည့်ရာမှ ခပ်တည်တည်ပင် အခန်းဆီးကို တိုး၍ ဝင်သွားလေ၏။ မိန်းမသားနှစ်ယောက်ကား အပြင်ဘက်တွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသော ဦးဘစ်သည် အရပ်များကို ဂရုမစိုက်မိပါချေ။ သို့သော် ... ဗြဲန်းခနဲ ဦးဘစ် ဝင်လာသည်ဆိုကတည်း။

က ခါးတောင်းကျိုက်ကြီးနှင့် မောင်မောင်ရင်သည် ဓားအိမ်ကို ပြန်
ဆောက်၍ ဓားလွတ်ကို ခပ်မြောက်မြောက် အနေအထားသို့ ချက်ခြင်း
သင် ရောက်ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။ အရပ်နှင့် တူအောင် အသက်ကို ပြင်း
ပြင်းမရှု့ဝံ့ရှာချေ။ အရင်ဘဝက သူများကို မသေချင်ယောင်ဆောင်ခိုင်း
သော မျက်လှည့်ဆရာ (သို့မဟုတ်) ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဖြစ်ခဲ့၍လော
မဆိုနိုင်။ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ချင်ယောင် ဆောင်ရသော ဝဋ်ကြွေးဟု တင်
လာမှုကို ပေးဆပ်နေရချေတော့သည်။

ဦးဘဇံကား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လေးဘက်နီးနီး ထောက်၍
ကျောင်းဆောင်များနှင့် ကန်တော့ပွဲများ တင်ထားရာ စားပွဲများ၏
အောက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး စားပွဲအောက်တွင် အမှိုက်မှ
လွဲ၍ ဘာမျှ မတွေ့။ ဒုတိယ စားပွဲအောက်သို့ မျက်စိများကို ရွှေ့လိုက်
၏။ ထိုနှည်းအတူပင် ဤသို့ဖြင့် လူကလည်း လေးဘက်ထောက်ကြီး
ရွှေ့လာ။ မျက်လုံးကလည်း စားပွဲအောက်နစ်နေရာဆီမှ တစ်နေရာသို့
ရွှေ့လာခဲ့ကြရာ၊ နောက်ဆုံးစားပွဲအောက်သို့ပင် ရောက်လာသော်လည်း
ဘာကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ သို့သော် သူ၏ မျက်စိများသည် ထောင့်ဆုံးမှ
အရပ်၏ ခြေထောက်များဆီသို့ ရောက်သွားလေသော် ... လိမ်တွန့်
ဒိမ်တွန့် ဖြစ်နေသော ခြေသလုံးမွှေးများကို မြင်ရလေ၏။

“မြတ်စွာဘုရား ...” ခြေသလုံးမွှေးများနှင့် ရုပ်တုကို မမြင်ဘူး
ပါကလား”ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်မိရာမှ လေးဘက်ထောက်မှ
ဘိုယ်ကို မြင့်တင်၍ မတ်ရပ်အနေသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်သည်နှင့်အမျှ
မျက်စိများကလည်း ခြေသလုံးတစ်လျှောက်မှ ဒူး၊ ဒူးမှ သည် ခါး၊
ခါးမှ ... သည် ရင်ဘတ်၊ ရင်ဘတ်မှ ... သည် မျက်နှာသို့ ရွှေ့လာပြီး
နောက်ဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြလေတော့သည်။

ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသော မောင်မောင်ရင်သည် ဦးဘဇံကို
ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူး၏။ မောင်မောင်ရင် မျက်ပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်

နေသဖြင့် ဦးဘဇံက ပြန်၍ ပြူးရပြန်၏။ ဦးဘဇံက မျက်ပြိုကြီးနှင့် ကြည့်သောကြောင့် နဂိုကမှ ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေသော မောင်မောင်ရင် ပို၍ ပြူးရပြန်၏။

မောင်မောင်ရင် ပြူး၏။

ဦးဘဇံက ပြန်ပြူး၏။

မောင်မောင်ရင်က ပို၍ ပြူး၏။

ဦးဘဇံက ပို၍ ပြန်ပြူး၏။

မောင်မောင်ရင်က အပြူးဆုံး ဖြစ်သွား၏။

ဦးဘဇံက ပို၍ အပြူးဆုံးဖြစ်သွားရာက “အလိုလေး” ဟု အော်၍ အခန်းပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။ ရုတ်တရက် ဦးဘဇံ ပြန် ပြေးထွက်လာသောအခါ အခန်းဆီသို့ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသော မိန်းမသားနှစ်ယောက်မှာ လှည့်ထွက်ပြေးကြတော့မည် ပြုမိကြလေ၏။

“နေကြပါဦးလေ ...”

မိန်းမသားနှစ်ယောက်သည် ဦးဘဇံက တားလိုက်၍ ပြန်လှည့် ရပ်လိုက်ပြီး ဒေါ်သိန်းမြက ...

“ဘာတွေ့ခဲ့လဲ ...”

“ပြူးတယ် ... မမကြီးရေ ...”

“ဘာပြူးတာလဲ ...”

“မျက်လုံးပြူးတာလေ ...”

“ဘယ်သူက မျက်လုံးပြူးတာလဲ ...”

“ကျွန်တော်ရော ... အရုပ်ကြီးရောပေါ့ ...”

“ဟယ် ... အထဲမှာ မျက်လုံးပြူးနေတဲ့ ပုံတော် မရှိပါဘူး”

“နဂိုကတော့ မျက်လုံးမပြူးပါဘူး၊ ပုံမှန်ပါပဲ ကျွန်တော့်လည်း

တွေ့ရော ... ပြူးပါလေရော ... မမကြီးရေ ...”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ...”

“ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြူးပြရုံအပြင် ဘာတတ်နိုင်တာ မှတ်လို့၊ နောက်ဆုံးတော့ ဆက်ပြီးပြူးရရင် မျက်လုံးတွေ ပေါက်ထွက်ရုံ ကျန်တော့တာမို့ လက်လျှော့ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့ရတယ် ...”

“ဘယ်ပုံတော်က ပြူးတာလဲ ...”

“ဗန္ဓုလ ပုံတော်ကြီးလေ ...”

“ဟယ် ... အထဲမှာ ဗန္ဓုလ မရှိပါဘူး။ ဪ ... သံခမောက်ဆောင်းများ ကိုယ်ထင်ပြသလား မသိဘူး ... ဖူးထိုက်မှ ဖူးရတာဟေ့”

ဒေါ်သိန်းမြသည် ချက်ချင်းပင် ရှင်လန်းသွားကာ ဘယ်သူကမှ မတားဆီးနိုင်မီ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားလေ၏။ မယ်စီနှင့် ဦးဘဇံသည်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိပြီးမှ နောက်မှ ဝင်လိုက်သွားကြရလေသည်။

မောင်ရှုကြီးနှင့် မောင်မောင်ရင်သည် “ဤအတိုင်းနေ၍တော့ မဖြစ်တော့။ အိမ်သားများကို တောင်းပန်ရတော့မည်။ အသနားခံရတော့မည် ...” ဟု တွေးကြံထားသည်ဖြစ်လေရာ၊ ဖြုန်းဆို ဒေါ်သိန်းမြ ဝင်လာသောအခါ သူ့အကြံအတိုင်း ပြုရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ခါးတောင်းကျိုက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ဒေါ်သိန်းမြကမူ သေသေချာချာပင် ကြည့်မနေတော့ပဲ မောင်မောင်ရင်၏ ရှေ့နားတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ မျက်လုံးကို ပိတ်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ မောင်မောင်ရင်ကလည်း ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်၍ ဒေါ်သိန်းမြကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ သူတို့မှာ ယိမ်းတိုက်တာသကဲ့သို့ ဖြိုင်တူတွေ လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးဘဇံနှင့် မယ်စီတို့ကား ရွှေပွဲလာများတည်း။

“စောင့်ရှောက်တော် မူပါ ...” ဟု ဆို၍ ဒေါ်သိန်းမြက ဦးချလိုက် ခဉ်ပင်။ “ချမ်းသာပေးပါ ...” ဟု ဆို၍ မောင်မောင်ရင်က ဦးချလိုက်ရာ သူ့ခေါင်းမှ အချွန်ကြီးသည် ဒေါ်သိန်းမြ၏ ငယ်ထိပ်ကို ခွပ်ကနဲ ချ၏။

ဒေါ်သိန်းမြမှာ ဂရုမပြုနိုင်။ ချက်ခြင်းပင် ပြန်မတ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဦးချရန် ပြင်ခိုက်၊ ဤနည်းတူပင် မောင်မောင်ရင်ကလည်း ပြင်ဆင်၏။

“စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ...”

“ချမ်းသာပေးပါ ...”

“ခွပ် ...”

“စောင့်ရှောက်တော်မူပါ ...”

“ချမ်းသာပေးပါ ...”

“သောက်ပလုတ်တုတ် ...”

ဤတစ်ချို့တွင်ကား မောက်ရု၏ အချွန်ကြီးသည် ဒေါ်သိန်းမြ၏ ဆံပင်နှင့် ငြိတွယ်နေလေရာ ဒေါ်သိန်းမြက အတင်းခေါင်းပြန်အထောင်တွင် ဆံပင်များတင်း၍ အော်မိ၏။ ဒေါ်သိန်းမြ၏ ဆံပင်သက်သာစေရန် မောင်မောင်ရင်က ဦးခေါင်းကို ရှေ့နားသို့ ရွှေ့ပေးလေရာ ဒေါ်သိန်းမြ ပြန်မတ်ချိန်တွင် မောင်မောင်ရင်မှာ ဒေါ်သိန်းမြနှင့် တစ်တောင်ခန့် အကွာတွင် ကုန်းကွကွကြီး ဖြစ်နေလေ၏။ မောက်ရုနှင့် ဆံပင်ကား ငြိတွယ်ဆံပင် ဖြစ်လေသည်။ မောင်မောင်ရင်သည် ရုတ်တရက် သတိရ၍ မေးသိုင်းကြီးကို ဖြုတ်၍ သူ့ခေါင်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်သောအခါတွင် မောက်ရုကြီးမှာ ဝဲကျ၍ ဒေါ်သိန်းမြ၏ မျက်ခွက်ကို ခွပ်ကနဲ ပြေးဆော်လေတော့သည်။

“လုပ်ကြပါဦးလေ ...” ဟု ဒေါ်သိန်းမြက ပြောလည်းပြော၊ ဆံပင်ကိုလည်း ဖြုတ်လုပ်နေမှ ဦးဘဇံနှင့် မယ်စိတို့လည်း ဝင်ရောက်၍ ဖြုတ်ပေးကြရလေသည်။

ဒေါ်သိန်းမြ ... ဦးဘဇံနှင့် မယ်စိတို့သည် မောင်မောင်ရင်ကို ဝိုင်း၍ ထိုင်ကြည့်ကြသည်။ မောင်မောင်ရင်သည် သူတို့သုံးယောက်၏ ရှေ့ဝယ် ငုတ်တုတ်ကလေးနှင့် မျက်လုံးပေကလပ်ဖြစ်နေလေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ ...”

ဒေါ်သိန်းမြက ခပ်မာမာ မေးလိုက်၏။

“မောင်မောင်ရင် ...”

မောင်မောင်ရင်က ပြန်ဖြေ၏။ ဤတွင် ဦးဘဇံက ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“တို့ ကြားဖူးတာက သေတ္တာထဲမှာ ကြိုးရှုပ်ရှုပ် မောင်ရင်လာတော့ မိုးချုပ်ချုပ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်... ခုတော့ မောင်ရင်က နေ့ခင်းကြီးလာတော့ သေတ္တာထဲမှာ မိုးချုပ်ပြီး မောင်ရင်လာတော့ ကြိုးတွေ ရှုပ်ကုန်ကြတာပေါ့ ...”

“မောင်ဘဇံက နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“ကျွန်တော့် ချစ်သူ ဒုက္ခရောက်နေတယ် ဆိုလို့ပါ ...”

ဦးဘဇံက သဘောပေါက်ပါပြီ။

“ဪ ... မင်းချစ်သူ ဒုက္ခရောက်နေတာကို မင်းက ကယ်တင်ချင်လို့ ခုလို ပစ္စည်း ဝင်ခိုးတယ် ဆိုပါတော့ ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ် ... ကျွန်တော်ဟာ သူများ ပစ္စည်းကို စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားတတ်ပါဘူး။ အခု ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော့်ချစ်သူဟာ ဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုလို့ပါ ...”

ဒေါ်သိန်းမြက အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်၏။

“မင်း ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ ...”

“မယ်သီပါ ...”

“ဟင် ... မယ်စီ ဆိုပါလား ...”

ဦးဘဇံက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မယ်စီကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မယ်စီမှာ မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားပြီး ... “အလကားပြောတာ မဟုတ်ဘူး ...” ကျွန်မက သူ့ကို အရင်က မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး။ သူ ကျွန်မရည်းစား မဟုတ်ပါဘူး ... “ကျွန်မ ရည်းစားကံ ...” ဟု ပြောရင်းပင် ကောင်မလေးက ဦးဘဇံဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်ရာ ဦးဘဇံမှာ

ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် “တယ် ... ဒီကောင်မလေး သေချင်သလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ဘာဘကြီးက ကျွန်မရည်းစားဟာ ... ဟို ... မော်လမြိုင်ကျွန်းမှာ ကျန်ခဲ့ပြီလို့ ပြောတာပါ ...”

“တော်သေးတာပေါ့ ... နင့်လက်ပုတ်ကြီး ငါ့ကို ထိုးသလို ဖြစ်နေတာကိုးဟာ ...”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ... ဘာဘကြီးကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ဘူး” သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာ ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြစ်နေသည်ကို မောင်မောင်ရင်က ကြားက ဖြေရှင်းပေးရလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးလေ... ကျွန်တော့်ချစ်သူက သူမဟုတ်ပါဘူး ... မယ်သိပါ ...”

ဒေါ်သိန်းမြမှာ တော်တော် စဉ်းစားရ ကျပ်သွားလေတော့သည်။

“မင်းပြောတဲ့ နာမည် ဒီအိမ်မှာ မရှိပါဘူးလေ ... သူက ဘာကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့လဲ ...”

သေသေချာချာ မေးလိုက်ပြန်တော့လည်း မောင်မောင်ရင်ခမျာ မဖြေနိုင်ရှာတော့ပါ။ သူ့ဆီကို ရေးလိုက်သောစာမှာ ပြည့်စုံလှသည် မဟုတ်ချေ။

“ဒုက္ခကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်လို့ သိရတာပါပဲ ... ဘယ်လို ဒုက္ခကြီးမှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး ...”

ဦးဘဇံသည် နေရင်းထိုင်ရင်းက စိတ်ရှုပ်လာလေ၏။ ခေါင်းနှင့် တကွ မျက်မှောင်ကိုပါ ကုတ်လိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် မင်းပြောနေတာတွေကို တို့တစ်ခုမှ မရှင်းဘူးကွ ... ဒါပေမဲ့ မင်းကို အသေးစိတ် သေသေချာချာ ထပ်ပြောခိုင်းရင်လည်း ဒီထက်ပိုပြီးများ ရှုပ်ကုန်မလားလို့လည်း စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်တယ်လေကွာ ...”

ဒေါ်သိန်းမြသည် မောင်မောင်ရင်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ် ငါ့ကံရာ မောင်မောင်ရင်၏ ရိုးသားမှုပုံပန်းကို ကောင်းစွာ အကဲခတ် ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လူဆိုးသူဆိုးမဟုတ်ဟု စိတ်ချမိသည်နှင့်အမျှ ကြောက်ရွံ့မှန်းတိုးခြင်း မဖြစ်မိတော့ဘဲ ...

“ကဲ ... အောက်ကို သွားကြရအောင် ... မင်းဖြစ်ပုံကို သေသေ ချာချာ ပြောပြစမ်းပါဦးလေ ...”

မကြာမီပင် သူတို့အားလုံးသည် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်များ၌ အသီးသီး ဝင်ထိုင်လိုက်မိကြလေပြီ။ မောင်မောင်ရင်က ရည်ရည်မွန် မွန်ပင် ပြောပြရှာ၏။

“အပြည့်အစုံပြောပြရမည်ဆိုရင် ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ကျွန်တော့်နာမည် အမှန်က မယ်သီမဟုတ်ပါဘူး ...”

ဦးဘဇံက မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင် ... မယ်သီ မဟုတ်ပြန်ဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ဘဇံတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ ...”

“ဟယ် ... မောင်ဘဇံကလည်း ... မင်းဟာ အသက်ကြီးလာ လေလေ လျှာရှည်လာလေလေ ဖြစ်လာတယ်။ ကဲ ... ပြောပါဦး မောင်ရင် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူ့နာမည်အပြည့်အစုံက သီသီဝင်းပါ ...”

“ဘယ်နယ့် ... သီသီဝင်းတဲ့လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ဒီနာနည် ငါ ကြားဖူးပါတယ် ... နေပါဦး ဘယ်မှာ ကြားဖူး ခါလိမ့် ...”

ဦးဘဇံက ကြာကြာငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်သဖြင့် ဝင်ထောက်ပြန်သည်။

“ဘူတာရုံမှာ ကြားဖူးမှာပေါ့ ...”

“ဘာဆိုင်လို့လဲတဲ့ ...”

“မသိဘူးလေ လူစုံတဲ့နေရာကို ပြောတာကိုး ...”

“ရှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ် ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ဆက်ပြောပါဦး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်က ဆံပင်ညှပ်နေတုန်း ...”

ဦးဘဇံ မနေနိုင်ပြန်တော့ ဝင်ပြောပြန်၏။

“နေပါဦးကွ ... ဘယ်သူ့ကို ဆံပင်ညှပ်နေတာလဲ ... သီသီဝင်းကိုလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... ကျွန်တော့်အလုပ်က ဆံပင်ညှပ်ပါတယ်။ မနက်က ဆံပင်ညှပ်နေတုန်း လူတစ်ယောက်က စာလာပေးတယ်။ စာက မိန်းမလက်ရေးနဲ့ဖြစ်ပြီး သီသီဝင်းလို့ လက်မှတ်ထိုးထားတယ်”

ဦးဘဇံက ဝင်ထောက်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သီသီဝင်းရဲ့ လက်ရေးကို မင်းမသိဘူးလား ...”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ အိမ်ချင်းသိပ်မဝေးတော့ လူချင်းသာ ရင်းနှီးကြတာပါ။ စာမရေးဖူးကြပါဘူး။ စာထဲမှာ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ သူဟာ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ် ... အမြန် လာကယ်ပါ ...ဆိုတဲ့ သဘောတွေ ပါတော့ စာကိုလည်း ဖတ်ပြီးရော ကျွန်တော့်ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်သလို ဖြစ်သွားတယ်လေ ...”

ဦးဘဇံမှာ ဒေါ်သိန်းမြ ပြောလည်း ပြောစရာ တော်တော်လျှာ ရှည်၏။

“မင်း ... ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်ခံရဖူးသလား ...”

“မခံရဖူးပါဘူး ...”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ... ဒီဥပမာမျိုး မပေးနဲ့လေကွာ ... ကိုယ်ခံစားရဖူးတဲ့ ဥပမာမျိုး ပေးပါကွ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စာကိုလည်း ဖတ်ပြီးရော ... ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားရပါတယ် ...”

“ဒီအကောင် သေဖူးပြီ ထင်တယ် ...”

“မောင်ဘဏံ ... တော်စမ်း၊ ဟဲ့ သူငယ် ဆက်ပြောပါ”

“သိပ်ပြီး ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး ... သီသီဝင်း ဒုက္ခရောက်ရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဖွန်ထူသွားပြီး ဒီအိမ် ရောက်လာတာပါ။ နောက်ဖေးက ခိုးဝင် ... မှို့ထည့်တဲ့ သံစည်ထဲမှာ ပုန်း၊ နောက်တော့ ဒီပေါ်ရောက်လာတာပါပဲ။ ဒါပါပဲ ဒေါ်ဒေါ် ... သီသီဝင်းဟာ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ရှိပါသလားခင်ဗျာ ...”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ် ... သီသီဝင်းဆိုတာ ငါ မသိနိုင်ပါဘူး။ သူက ဘာလုပ်သလဲ ...”

“ဘော်လီချုပ်တယ် ခင်ဗျာ ...”

“ဪ ... သိန်းလှတို့ဆီက ထင်တယ် ... ဪ ... သိပြီ ... ဒါကြောင့် ဒီနာမည် ငါကြားဖူးတာကို။ ဟုတ်ပြီ မနက်ကတောင် သိန်းလှနဲ့ တူတူလာသွားသေးတယ် ... ဒုက္ခမရောက်ပါဘူးကွယ် ... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ... မောင်ဘဏံ ... ဟို ထမင်းချိုင့် လာလာဖို့တုကောင်မလေးကွယ် ...”

“ဪ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပြီ မောင်ရင် ... မင်းကို သူငယ်ချင်း ဘစ်ယောက်ယောက်က နောက်လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ ...။ ကောင်မလေးကို ငါ တွေ့လိုက်ပါတယ် ...။ ဝလို့ ဖြီးလို့ ပါပဲ။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ပုံ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မင်း ... သေချာအောင် တို့အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ပြီး ရှာချင်သေးသလား ...”

မောင်မောင်ရင်သည် များစွာ အားနာသွား၏။ လူကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ်ကြောင်း သူ ယုံကြည်သွားပါပြီ ...

“နေပါစေတော့ ခင်ဗျာ ... ဟုတ်ပါပြီ ... သူ ဒီအိမ်ကို လာတတ်မှန်းသိလို့ ယုတ္တိတန်တန်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဂျောက်တွန်းလိုက်တယ်နဲ့ ဘုပါတယ် ... ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဦးတို့ကိုလည်း သိပ်အားနာတာပဲ။”

ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ရင်ရယ် ...”

ဒေါ်သိန်းမြက ရည်ရည်မွန်မွန်ပင် ပြန်ပြောရှာသည်။ ဦးဘမံကမူ မောင်မောင်ရင်၏ ပခုံးကိုတစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး ... “ပြန်တာ ပြန်ရပါတယ် မောင်ရင်ရယ် ... ဒါပေမဲ့ အကျိုးကြီးတော့ ပြန်ချွတ်ခဲ့ပါကွာ...” တော်တော်ကြာ လူတွေက ခနဲဖြူက ခရီးရောက်မဆိုက် ဗန္ဓုလကို ဝိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်နေကြပါဦးမယ် ... ဟား ဟား ဟု ပြောရင်း ရယ်လိုက်မှ မောင်မောင်ရင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ရင်းက အကျိုးကို ပြန်ချွတ်လိုက်၏။ မကြာမီ မောင်မောင်ရင်ကို ကားလမ်းဘေးက လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခေါင်းကလေးငုံ့၍ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာသော်လည်း သုံးဘီးကားလေးတစ်စင်းမှာ သူ့ဘေးတွင် လာရောက်ထိုးရပ်လိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သုံးဘီးကားပေါ်တွင် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ကိုစိုးတင်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ ... မောင်မောင်ရင်။ အတော်ပဲကွာ ... ငါတို့အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးမလို့ကွ။ မနက်ဖြန် မနက်ကို လာဖြစ်အောင် လာပါကွာ”

“မင်းဆီတော့ လာရမှာပေါ့ကွ ... ကမာရွတ်က အိမ်ပဲ မဟုတ်လား ...”

“အေးလေ ... မင်းတစ်ခါ ရောက်ဖူးပါတယ် ...”

“ငါ မှတ်မိပါတယ်ကွ ... ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ့မယ်ကွာ ... နက်ဖြန် တနင်္လာနေ့မို့ ဆိုင်လည်း ပိတ်ပါတယ်လေ ... လာခဲ့ပါ့မယ်။ မင်း နှမ ခင်အေးကြည်ရော နေကောင်းသလား ...”

“တော်စမ်းပါကွာ ...”

(၆)

ကံကောင်း၍ ကားတိုက်ခံရ၏။

နံနက်ခင်းသည် ချမ်းမြေ့စွာပင် နေရောင်ခြည်နုနုကလေးနှင့် အတူ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ကလေး ခြယ်မှုန်းနေသည်။ အချို့ အစိတ်အပိုင်းများတွင် မြကျောက်မျက်ကို ရွှေခက်၍ ထားသလိုနှင့် အချို့အစိတ်အပိုင်းများတွင် မဟူရာကျောက်ကို ဆင်သလို ဖြစ်နေသော သစ်ပင်များဆီမှ ကျေးငှက်တို့သည် ရေဒီယိုမှ နံနက် ချိန်ခါ တေးသံသာကို လိုက်၍ တေးညည်းနေကြသည်။

တစ်နေရာဆီမှ ဝဲပျံလွင့်ပါးလာသော တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လိုက်ဆိုရင်း သီသီဝင်းသည် ထမင်းချိုင့်ကို ပြင်နေ၏။

“ဖြစ်ရသည်က မသက်သာ ... ရှက်စရာလား ... ခက်တာလား ဝေခွဲမရပိုလို့ဆိုး ... ပိုးဖလံမျိုး ... မီးကိုတိုးတဲ့ ... ပမာဆိုထုံးရိုး ... ခုတော့ ဘဝင်မှာ ... အစဉ်သာ ... အကြင်နာသူအပေါ်မှာ တိုး ...”

ချစ်သူရှိသော မိန်းကလေးသည် သီချင်းမှတစ်ဆင့် အတွေးများသည် ချစ်သူထံသို့ ကူးစက်တတ်သည့် သဘာဝရှိလေရာ ... သီသီဝင်းသည် မောင်မောင်ရင်ကို သတိရ ရပြန်လေသည်။

“ဪ... ဒေါ်ဒေါ်... ကိုမောင်မောင်ရင်တစ်ယောက် ပေါ်မလာ ပြန်ပါလား... ကျွန်မလည်း အလှူအိမ်က ကိစ္စကြောင့် အလုပ်များ ခိုတာ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် တူမနားသို့ ကပ်လာလေသည်။

“ဪ... ငါ မပြောမိဘူး... မောင်မောင်ရင် လာတယ်... မအေးခင် အခု သူ့မောင်ဘုန်းကြီးမှာ ဆေးလည်းကုရင်း ဥပုသ်လည်း စောင့်ရင်းသွားနေတယ်... တဲ့။ ဆယ့်ငါးရက် တစ်လလောက် ကြာ မယ်ဆို ထင်ပါရဲ့...”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်...။ ကျွန်မ မေးတော့မှ ပြောတာ ပဲ။ မေးများ မမေးမိရင် ဒုက္ခပဲ။ ဘယ်နေ့က လာသလဲဟင်”

“မနေ့က မနက်ကလေး... မောင်ဇော်သိန်းနဲ့တောင် တွေ့သွား သေးတယ်...”

သီသီဝင်းသည် သူ့အဒေါ်ကို မညှာမတာ မျက်စောင်းထိုးလိုက် ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်က သိပ်တော်တာပဲ။ ကိုဇော်သိန်းလာတာတော့ ပြော တယ်... ကိုမောင်မောင်ရင် လာတာတော့ မေ့ပစ်လိုက်တယ်... ကိုမောင်မောင်ရင် ခမျာ မျက်နှာငယ်ရှာပါတယ်လေ... မော်တော်ကား မျက်နှာက သိပ်ကြီးတာကိုး...”

“ဒီမှာ... မိသီ... ဗူးကောင်းမှ စင်ခံ၊ လင်ကောင်းမှ စံရတာ ပါကွဲ့... မောင်ဇော်သိန်းလို လူမျိုးဟာ သူကြိုက်တာကို ခေါင်းခေါက် ယူနိုင်ပါလျက်နဲ့ ညည်းကိုမှ မျက်စိကျတာ ညည်းကံကောင်းတာအေ့”

“ဒေါ်ဒေါ်... မေတ္တာကို မော်တော်ကားနဲ့ လဲလို့ မရပါဘူး...”

“ဟဲ့... လဲစရာမလိုပါဘူးဟဲ့... မော်တော်ကားရော... မေတ္တာ ရော နှစ်ခုစလုံး ရမှာပါ တူမရဲ့...”

“အို... ကိုမောင်မောင်ရင်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အချစ်စစ် အချစ်မှန်

ပြန်ကြတာပါ ...”

“အေး ... အချစ်စစ် အချစ်မှန်နဲ့ အသက်ရှင်နေလို့ မရဘူး မိသီ၊ လူဆိုတာ ထမင်းစားပြီး အသက်ရှင်ရတာ ...”

“ကိုမောင်မောင်ရင်ကလည်း ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ဝအောင် ကျွေးနိုင်ပါတယ် ...”

“အေးပါ ... ဒါပေမဲ့ ထမင်းအိုးထဲ ဝင်အိပ်လို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ဝတ်ရေး၊ ဆင်ရေး အစစ အရာရာက လိုသေးတာ၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ တစ်သက်တစ်ခါ ပြုရတာ ခိုင်မြဲတဲ့ အိမ်ထောင်ကို အုတ်မြစ်ချမိဖို့ အရေးတယ် ...”

ဒေါ်သောင်းတင်ကတော့ ဖြောင်းဖျရုပါသေးသည်။ သို့သော် သိသိဝင်းအနေနှင့်မူ လက်မခံနိုင်သေးပါ ...။

“စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်အိမ်ထောင်မှ မခိုင်နိုင်ပါဘူး ဆါဒေါ်ရယ် ... အို ... ကျွန်မတော့ ကိုမောင်မောင်ရင်က လွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဒီလိုအချစ်မျိုးနဲ့ မချစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ သူ့ ဘကြီး ဘန်းကြီးကျောင်း သိတယ်။ ညနေမှ အကျိုးအကြောင်း သွားမေးလိုက် ဦးမယ် ... နည်းနည်း နောက်ကျရင် စိတ်မပူနဲ့နော် ...”

ဤတစ်ချိတွင်ကား ဒေါ်သောင်းတင် မျက်စောင်းထိုးအလှည့် ဖြစ်လေသည်။

“သွားပါတော် ... သွားပါ ... တော်တော်ကြာ ... လိုက်ပါရစေ ခန္ဓာယုရိုးတော့ ဖြစ်မလာခဲ့နဲ့ ... မိန်းမဈေးပျက်တယ် ...”

သိသိဝင်းသည် ခါတိုင်းလိုပင် လှပ၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြုလုပ်လေသည်။ ဤအပြုံးကလေးကို မောင်မောင်ရင်သာ တွေ့မြင် ချစ်ရလျှင် ထမင်းစားဆဲဖြစ်ပါက ထမင်းလုတ်ကြီးပင် ပန်းကန်ထဲ ပြန်၍ ကျသွားလောက်ပေ၏။

သို့သော် ... မောင်မောင်ရင်ကား ... ထမင်းစားပြီးသွားလေပြီ။

ထမင်းစားပြီး၍ ... သူငယ်ချင်းနှင့် စကားစမြည်ပြော ... စကားစမြည်
ပြောပြီး၍ ... ပြန်၍ပင် ထွက်ခဲ့လေပြီ ...။

ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာ
ခဲ့၏။ သူ့အတွေးသည် သူ့အနီးအပါးတွင် မရှိချေ။ လေဟုန်စီးကာ
ဝေးကွာနေသော သီသီဝင်းနားသို့ သွားရောက်ကာ ရစ်ပတ်နေသည်။
အကယ်၍ သူ့အတွေးသည် ချည်ခင်ကြီးဖြစ်ခဲ့သော် သီသီဝင်းခရီး
လမ်းကို အိမ်ခြေရရ မလျှောက်ရဘဲ ရုန်းကန်ပြီး တစ်ယောက်တည်း
ထွေးလုံးရစ်ပတ်နှင့် လျှောက်ရပေလိမ့်မည်။

ယနေ့ ဆိုင်ပိတ်၍ အားလပ်၏။ သီသီဝင်း၏ အလုပ်သို့ သွား၍
တွေ့ဆုံရမည်။ သူ ယာယီရွှေ့သည်ကို ဒေါသောင်းတင်ကိုသာ ပြော
သေး၏။ သူ့ အတွေးနယ်ပယ်ရှင် ... ဧကရီမလေးကို သံတော်ဦး
မတင်ရသေးချေ။ သံတော်ဦးတင်ရမည့်အရေးက ရှိသေးရုံမက ... ချစ်
သူတို့၏ မျက်စိသည် ချစ်သူကို ကြည့်ရခြင်း၌ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ
မရှိဟု လောကနီတိက ဆို၏။ မှန်လှချေသည်။ သူသည် သီသီဝင်းကို
ဘယ်တော့မှ ကြည့်၍မဝ ... တစ်ခုခု စားလိုက်မှသာ ဝခဲရသည်
မဝချင်နေပါစေ ဖြစ်နိုင်လျှင် သီသီဝင်း၏ ရှေ့မှ စက်ခုံကို တံတောင်နှင့်
ထောက်ပြီး လက်ဖျောင့်ပေါ်မေးတင်ကာ တစ်နေ့လုံး ထိုင်ကြည့်ချေ
ချင်သည်။ ဤသို့သာ လုပ်လိုက်လျှင် သီသီဝင်းက ဘယ်လိုနေမည်
နည်း။ ခါတိုင်းလိုပင် မျက်စောင်းကလေးချိတ်၍ “အို ... လူကြီးက
ဒီလို မကြည့်ပါနဲ့ ... မနေတတ်ပါ ...” ဟု ပြောလေမည်လား -
သို့တည်းမဟုတ် ...။

“ကျွဲ ...”

ခေါင်းကို ပြည့်ပြည့်ဝဝပင် မလှည့်လိုက်နိုင်ချေ။ ဘယ်ဘက်
ခြေထောက်များတွင် ပြောင်လက်သော မော်တော်ကား အရှေ့ဘက်ကား
ကြီးကို ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ... ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မျက်စိ

ထဲတွင် ဘာမျှ မမြင်ရတော့ချေ။

အမှန်ဆိုလျှင် မော်တော်ကားက ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် တိုက်မိသည်မဟုတ်ပေ။ ဘရိတ်အုပ်မိသည်က အချိန်မီသဖြင့် အရှေ့ဘန်ကာက သူ့ခြေထောက်ကို ထိမိသည်ဆိုရုံမျှ ဖြစ်သော်လည်း ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျတ်ကာ နှလုံးလေရိုက်သွားပြီး မေ့လဲသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ အကယ်၍သာ မောင်မောင်ရင်သည် မေ့လဲမသွားဘဲ မော်တော်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို တွေ့မိလျှင် မျက်စိကျွတ်ထွက်၍ ပြေးကပ်သွားကောင်း ပြေးကပ်သွားပေလိမ့်မည်။

ဆင်းလာသူကတော့ အသက်နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပင် ရှိဦးမည်။ ဝတ်ဆင်ထားလိုက်သည်ကမူ အလှကုန်ဆိုင် ပြိုကျရာမှ လျှိုးထွက်လာခဲ့သလား မှတ်ရ၏။ ပျံ့သည်၊ ကော့သည်၊ ကြော့သည်၊ မော့သည်၊ မိတ်ကပ်များကြောင့် မဟုတ်ပါ။ အသားဖြူသည် ခန္ဓာဆူသည်။

ကားမောင်းသူ မိန်းမပျိုသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ကားရှေ့သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ပက်လက်ကလေး ငြိမ်နေသော မောင်မောင်ရင်ကို တွေ့ရလေ၏။

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ ... သေများသေပလား မသိဘူး ...”

ရုတ်တရက်မို့ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ခြေရင်းဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးသွား၍ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲမလိုက်သည်။ ထို့နောက် စိတ်ကူးပြောင်း၍ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ပြန်ကာ ဦးခေါင်းဘက်ဆီသို့ ပြေးလာပြန်၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချိုင်းများဆီမှ ဆွဲမလိုက်၏။ ဦးခေါင်းကြီးလန်၍ မြေတထွာကျော်ကျော်လောက်သာ ပါလာ၏။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သူ ကားပေါ်တင်ရန် မနိုင်နင်းသည်ကို ရိပ်စားမိ၏။

အကူအညီရှာရန် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တူရှု

လျှောက်သွားသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဟု ယူဆရသည် သူတစ်ယောက်ကို ကျောဘက်မှ ဖြင်ရ၏။ ဝမ်းမြောက်သလို မျက်နှာကလေးရွှင်သွားကာ ... ခင်ဖြူဖြူ (သူ့နာမည် ဖြစ်၏) သည် မောင်မောင်ရင်ကို ဖုတ်ခနဲ လွှတ်ချခဲ့ကာ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လိုက်သွားလေ၏။

ဤအတွင်းတွင် မောင်မောင်ရင်သည် သတိရခဲ့သည်။ ထလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့မျက်နှာနှင့် တထွာခန့်တွင် မော်တော်ကား စက်ခေါင်းကြီးကို လန့်ထိတ်စွာ တွေ့ရ၏။ ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရာ ခေါင်းထဲတွင် ရိပ်ခနဲ မူးသွားသဖြင့် မော်တော်ကား ရွံ့ကာကို လက်နှင့် လှမ်းထောက်လိုက်ရသည်။ မြင်နိုင်သမျှသော စွမ်းအားဖြင့် မော်တော်ကားထဲသို့ မျှော်ကြည့်သေးသည်။ လူသူလေးပါးမဆိုထားနှင့် တစ်ပါးကိုမျှ မမြင်မိချေ။

ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေလာသည်မှာ ပိုဆိုးလာ၍ ကားနံရံကို အားပြု၍ လျှောက်ခဲ့ရာ ကားနောက်ဘက်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ နောက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီးဝင် တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး မူးမူးနှင့် နောက်ထိုင်ခုံပေါ် ဝမ်းလျားထိုးချလိုက်သည်တွင် သတိလစ်သွားပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ခန္ဓာမှာ ချိန်သားမကိုက်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံပေါ်မှ တစ်ဆင့် ခြေနင်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျသွားလေတော့သည်။ သူသတိကား နတ်ပြည်သို့ ခေတ္တ အလည်အပတ်သွားနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ ဘာမျှ မသိတော့။

ခင်ဖြူဖြူသည် လူရွယ်၏ နောက်နားသို့ ရောက်လာလေ၏။
“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ...”

လူရွယ်၏ ခြေလှမ်းမှာ နောက်က ခေါ်သံကြောင့် တုံ့ကနဲ ရပ်သွားပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းနှင့် ဦးခေါင်းမှာ နောက်ဖက်သို့ လည်၍ လာလေသည်။ အသံရှင်၏ မျက်နှာဆီသို့လည်း မျက်စိများကို ချိန်ထားပြီး ဖြစ်လေ၏။

ခေတ်ဆန်သောကလေးမသည် ခေါ်လိုက်ပြီးမှ ရှက်သလိုလို

ဘာကစ၍ ပြောရမှန်းမသိသလိုလိုဟုန်နှင့် လက်ညှိုးကလေးကို ပါးစပ်
နှင့်ကိုက်ပြီး ခေါင်းကို တစ်ချက်ငဲ့လိုက်မိ၏။

လူရွယ်သည် ဤအမူအရာကို တွေ့ရသောအခါ ပြန်လှည့်၍
ထွက်သွားတော့မည် ပြုလိုက်သည်။ ဤသည်ကို သတိထားလိုက်မိ
သော ခင်ဖြူဖြူက ကမန်းကတန်းပင် ... ပါးစပ်မှ လက်ကို ဖြုတ်လိုက်
ကာ လှမ်းဆွဲတော့မယောင်ယောင်နှင့် ...

“အို ... ဒီမှာပါလို့ ဆိုနေမှ ...”

လူရွယ်သည် ပြန်လှည့်လိုက်ရပြန်၏။ ခင်ဖြူဖြူသည်
လူရွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်မိပြန်သော် ခေါင်းကို ငဲ့လိုက်ပြန်၏။

“ဘာလဲဗျ ... ဆံပင်ဖြူ ရှာခိုင်းနေတာလား ... ခင်ဗျား အရွယ်
ဘာ ခေါင်းမဖြူနိုင်သေးပါဘူး ...”

“အို ... ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ...”

“နို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ခေါ်ပြီး ... ငယ်ထိပ်ကိုချည်း
ပြပြနေရာတာလဲဗျ ... ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး ...”

ခင်ဖြူဖြူက ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ ... ဖြူဖြူ လူတစ်ယောက်ကို
ဘိုက်မိခဲ့လို့ပါ ...”

“အဲဒီလူက ယောက်ျားလား ...”

“ယောက်ျားပေါ့ ...”

“ဒါဖြင့် ... အရေးမကြီးပါဘူးလေ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဟာ ... မိန်းမပျိုလေးက ဝင်တိုက်လို့တော့ ... စိတ်ဆိုးမယ့်
ယောက်ျားမျိုးကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး ...”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ... ဖြူဖြူနဲ့ တိုက်မိလို့တော့ ဘာအရေး
လဲ ... ခုတော့ ...”

“ဪ ... နားလည်ပြီ။ ချိုင်းကြားညှပ်ထားတဲ့ အချွန်နဲ့ ဟိုလူ မျက်လုံးကို တိုက်မိတယ်ဆိုပါတော့ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဖြူဖြူ မောင်းလာတဲ့ကားနဲ့ ဝင်တိုက်ခဲ့တာ ပါ ...”

လက်ညှိုးညွှန်ရင်း ပြောလိုက်၏။ လူရွယ်သည် ခင်ဖြူဖြူ ညွှန် ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လမ်းစောင်းနားတွင် ရပ်နေသော မော် တော်ကားနောက်ပိုင်းကို မြင်ရ၏။

“ဒါပေမဲ့ သိပ်တိုက်မိတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ပွန်းရုံလောက်ရုံ ပါ ... ဒီလူကြည့်ရတာ အသဲငယ်ပုံရတယ် ...”

“ရင်ဘတ်က သေးလို့လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ကြောက်တတ်ပုံရတယ် ... လန့်ပြီး မေ့သွား တာပါ ... သူ့ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားချင်လို့ ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် အရှိန်ရလာ၍ စကားသွက်လာသည်နှင့်အမျှ လူရွယ်သည်လည်း အကူအညီပေးလိုသည့် ပုံကို ဆောင်လာသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ ... ကျွန်တော့်အသိထဲမှာ ဆရာဝန် ရှိသလားလို့ မေးချင်လို့လား ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... သူ့ကိုယ်ကြီးကို ဖြူဖြူမနိုင်လို့ ... ကူညီ ပြီး တင်ပေးစမ်းပါလို့ ပြောတာပါ ...”

လူရွယ်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ခင်ဖြူဖြူနှင့် အတူ ကားဆီ သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ကားကို ပတ်၍ ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက် မိသောအခါတွင်ကား ...

“ဟင် ... မရှိတော့ဘူး ...”

“ဗျာ ... ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ...”

“မသိဘူးလေ ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး ... စောစော က ဒီနားမှာ ဆန့်ဆန့်ကြီးရှင် ...”

“တစ္ဆေတွေ ဘာတွေကို ကျွန်တော် အယုံအကြည် မရှိပါဘူး”

“အို ... လူ့အစစ်ပါ၊ ဖြူဖြူ သေသေချာချာ သိပါတယ်။ သူ့ကို တောင် ကြည့်မိသေးတယ် ... နောက်မှ မနိုင်လို့ ...”

လူရွယ်သည် ခေါင်းကို ထောင့်တန်းကြီး ငုံ့လိုက်ပြီး စဉ်းစားသွား၏။ ထိုနောက် ဖျတ်ခနဲ ခင်ဖြူဖြူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနားက ဖြတ်သွားတဲ့ အသုဘကားတစ်စင်းစင်းက ကျရစ်တာ သည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်၊ မှန်တွေ ပိတ်ထားမှာပေါ့ ...”

“အို မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ ကားတိုက် မခံရခင်က လမ်းလျှောက် ဘာတာပါ။ ဖြူဖြူ ကားနဲ့တိုက်ပြီးမှ ဆန့်ဆန့်ကြီး ဖြစ်သွားတာ ...”

“ဒါဖြင့်လဲ ဒီလို ဖြစ်မှာပေါ့။ ကားတိုက်မခံရခင်က လမ်းလျှောက်တယ် ... ကားတိုက်ခံရတော့ ဆန့်ဆန့်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။

... ကားတိုက်ခံရပြီးတော့ ပိုပြီး မြန်မြန် လျှောက်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ... ဆေးမစားမီနဲ့ ဆေးစားပြီး ကွာခြားချက်မျိုးပေါ့ ...”

“ကဲပါလေ ... သူ မရှိတော့လည်း အရေးမကြီးပါဘူး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ... ဖြူဖြူ ပြန်တော့မယ် ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် မော်တော်ကားပေါ်သို့ သွက်လက်စွာပင် တက်၍ ဆောင်းထွက်သွားရာ လူရွယ်လည်း ... ကိုယ့်လမ်း ကိုယ့်စခန်းသို့ မှန်း၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခင်ဖြူဖြူသည် နှုတ်သွက်သလို ကားကို သွက်လက်စွာ ဆောင်းလာခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မကြာမီပင် သည်နှစ်ထပ်နှစ်၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားကလေးကို ပြားဝပ် ထိုးလိုက်လေတော့သည်။

အပေါက်ဝမှ အိမ်ဖော်မလေးသည် သံဆွဲတံခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ခင်ဖြူဖြူသည် ကြွကြွကလေးပင် ဆင်းလာ၍ ဝင်ထိုင်ထိုင်ပြီးမှ “ဪ ... ကားနောက်ဖက်မှာ ငါ့ပိတ်စထုပ် သွားယူလိုက်”

စမ်း ... ခင်သိန်း ...” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုနောက် ... ခင်သိန်း၏ အယူကို စောင့်မနေတော့ အထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ခင်သိန်းက မသွားသေးဘဲ ခင်ဖြူဖြူသို့လှမ်း၍ ‘မေမေကြီးတို့ က မှာသွားတယ် ... ညနေစောင်းရင် ဆယ့်လေးလမ်းကို လာကြိုပါ တဲ့” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်ဖြူဖြူက လှည့်ကြည့်၏။

“ဖေဖေကော ... ပါသွားသလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ ...”

“အေး ... ငါသွားကြိုမယ်လေ ... ညနေကျတော့ ...”

ခင်ဖြူဖြူ ပြန်လှည့်သွားမှ ခင်သိန်းလည်း ကားဆီသို့ ဆင်းလာ ခဲ့၏။ ကား၏ နောက်ပိုင်း တံခါးကို အမှတ်မထင်ပင် ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ ခြေနင်းပြင်ပေါ်တွင် ဆန့်ဆန့်ကြီးဖြစ်၍ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အူကြောင် ကြောင်ဖြစ်နေသော မောင်မောင်ရင်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ...

“အမေ ...” ဟု လွှတ်ခနဲအော်၍ ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ဟင် ... အခု ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ...”

“ကားပေါ်မှာလေ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ထိုင်ခုံပေါ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ခြေ နင်းဖတ်မှာ အိပ်နေတယ် ...”

“ဒါ ... ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ...”

“မမတို့ အိမ်ပေါ့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ခေါ်လာတာလဲ ...”

“မသိဘူးလေ ... မမကို မေးကြည့်မှ သိမှာပေါ့ ...၊ မမက ဘာခိုင်းစရာရှိလို့မှန်းမှ မသိတာ ...”

ခင်သိန်းခမျာလည်း မောင်မောင်ရင်မေးသမျှကို ဉာဏ်မီသမျှ ဖြေကြားနေရရှာလေသည်။

“မင်း အခု ... မမလို့ ခေါ်နေတာ ဘယ်သူလဲ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ခြေနှင်းပြင်မှထ၍ ထိုင်ခုံပေါ် ပြောင်းထိုင် လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“နာမည်က ခင်ဖြူဖြူတဲ့ ... ကောလိပ်ကျောင်းတက်တယ်”

“သူက ငါ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ ဒီကို ခေါ်လာတာလဲ ...”

“ဪ ... ခိုင်းစရာ တစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဆို ...”

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ထဲမှ အသံတစ်ခုသည် အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့ ခင်သိန်း ... အဝတ်ထုတ်ယူပါဆိုတာ ရည်းစားနဲ့ တွေ့နေ ဘာကျနေတာပဲ၊ ကြာလှချည်လား ...”

အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အသံရှင်လည်း အပေါက်ဝသို့ ရောက်လာလေ၏။ မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ဖြူဖြူကို ငေးကြည့်လိုက် လေသည်။ အိမ် ... လှပါတီ၏။ ချောပါတီ၏။ ချစ်စရာ ကောင်းပါ တီ၏။ လောကတွင် သီသီဝင်းသာ မရှိဘူးဆိုပါလျှင်မူ ပထမရစရာ ရှိသည်ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။ ခင်ဖြူဖြူလည်း မောင်မောင်ရင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ အသံတိတ်သွား၍ ပါးစပ်ဟလိုက်မိ၏။

မောင်မောင်ရင်သည် ကားပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာရာ ခင်သိန်းက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်။ တစ်လှမ်းချင်းဖြင့် ခင်ဖြူဖြူ ရပ်နေရာ ဝင်ပေါက်လှေကားထစ်ကလေးများ၏ ခြေရင်းသို့ ရောက် လာ၏။

“ဪ ... ရှင်ပါလာတာကိုး ...”

“ကျုပ်ကို ဘယ်ကို ခေါ်လာတာလဲ ...”

“ခေါ်မလာပါဘူး ... ရှင် ပျောက်သွားလို့ ရှာမတွေ့တော့ဘူး နတ်နေတာ ...”

“ကျုပ်ကို ကားနဲ့တိုက်သတ်တာ ခင်ဗျား မဟုတ်ဘူးလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင် ... မတော်လို့ တိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါ လောက်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကိုက သတ္တိနည်းလို့ပါ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ဖြူဖြူ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ မခံချင်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဪ ... မောင်းလာတဲ့ မော်တော်ကားစက်ခေါင်းကို ခေါင်းနဲ့ ပြေးတိုက်တဲ့ အာဇာနည်မျိုးတော့ ကျုပ် မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ပြုံးပြုံးကလေး မောင်မောင်ရင်ကို ကြည့်လိုက် သည်။

“အခု ဘယ်လို နေသေးသလဲ ... ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ဖို့ လိုမလား။”

“မလိုပါဘူးလေ ... ခေါင်းမူးတာလေးပါ။ ပျောက်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ ...”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လဲ အိမ်ထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပါဦးလေ ... ဝင်ပေါက်မှာ ကန့်လန့်ကြီး မကောင်းပါဘူး ...”

ခင်ဖြူဖြူက ရှေ့က ဦးဆောင်၍ ဝင်သွားလေရာ မောင်မောင် ရင်လည်း နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဧည့်ခန်း သို့ရောက်သောအခါ အသီးသီးပင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီ၌ ဝင်ထိုင် လိုက်ကြလေသည်။

“ရှင်က ကျောင်းသားလား ...”

ခင်ဖြူဖြူ၏ အမေးကြောင့် မောင်မောင်ရင်သည် လက်ဝါးနှစ် ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လက်ချောင်းထိပ်များကို တော့ကာ တွန်းလျက် ရှိရာမှ ခင်ဖြူဖြူ၏ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာ ရွန်းပပကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင့်အင်း ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်တော် သပိတ်ဆေးနေတာ မြင်ဖူး လို့မေးတာလား ...”

လမင်းများ အပြိုင်သာဘီ၏သို့ ... ဖြူဖွေးသော သွားတန်း

ကလေးများကို ပေါ်အောင်ပင် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီးသော် ခင်ဖြူဖြူက ...

“တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသားလားလို့ မေးတာပါလေ ...”

ဟု ဖြေရှင်းလိုက်မှ မောင်မောင်ရင်ကပါ ရော့၍ ရယ်လိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အလုပ် လုပ်နေပါတယ် ...”

“ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ ...”

“ဆံသ လှလင်ပါ ...”

“ဪ ... အလုပ်လုပ်နေတာကိုး ... ဒါပေမဲ့ ရှင့်ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ ကျောင်းနားမှာ တွေ့ရတာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပုံ ဖမ်းပါတယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိဖန်တွေ့ရင် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ် ”

“ကြိဖန် တွေးတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒါထက် မိဖ ရှိသလား”

“အဖေတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ အမေတော့ ရှိပါသေးတယ် ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် တစ်ခွန်းမေးလိုက်၊ မောင်မောင်ရင်ကို တစ်ခါ အကဲခတ်လိုက်နှင့် ပြုလုပ်နေလေသည်။

“အမေကကော တူတူနေသလားဟင် ...”

“တူတူနေတာပေါ့၊ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုပဲဟာ ...”

“ဖြူဖြူမေးတဲ့အထဲမှာ ထီးဝေတဲ့အကြောင်း မပါပါဘူး ...”

“အို ... အမေနဲ့သား နှစ်ယောက်တည်း ရှိတာကို ပြောတာပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဖြေတာလည်း အမေက ထီးတစ်လက်၊ သားက ထီးတစ်လက်ရတယ်လို့ မပါပါဘူးလေ ...”

ခင်ဖြူဖြူက ရယ်လိုက်စဉ် ခင်သိန်းသည် ဗန်းကလေးနှင့် ဖျော်ညည်များ ယူလာလေသည်။

“ကဲ ... သောက်လိုက်ပါဦးရှင်၊ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ ...”

“ခေါ်တာတော့ ဝေးရင်လည်း အော်တာပေါ့၊ နီးရင်တော့ ကြားလောက်ရုံပါပဲ ကျွန်တော် နားမလေးဘူးလေ ...”

“ဘာလဲရှင့် နာမည်ကို မေးတာ ...”

“မောင်မောင်ရင် ...”

“ဪ ... ကိုမောင်မောင်ရင်တဲ့လား ...”

“တရုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဪ ... ကိုမောင်မောင်ရင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်မောင်ရင်ပါလေ ...”

ခင်ဖြူဖြူ၏ ချမ်းမြေ့စဖွယ် မျက်နှာလဝန်းတွင် ပြုံးလျှပ်စစ်တွေ ပြုံးပြုံးလက်နေတော့သည်။

“ကိုမောင်မောင်ရင်ကလည်း ဟာသဖြစ်သားပဲ ...”

“ဗျာ ... ဆံသတာတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါ ... ကျွန်တော့်အလုပ်ပဲ ...”

“ရယ်စရာ မောစရာ ပြောတတ်သားပဲလို့ ပြောတာပါ၊ ရှင် လူပျိုပဲ ထင်ပါရဲ့နော် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ပါးစပ်နား၌ တော့ထားသော ဖန်ခွက်ကို ခုံလေးပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်လေ၏။

“မေးခွန်းကလည်း ထုတ်လှူချို့လား၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် လူပျိုပါ၊ အသက်နဲ့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာကော သိချင်သေးသလား၊ နေရပ်လိပ်စာ အပြည့်အစုံရယ်၊ အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးတွေရယ်၊ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင် နံပါတ်ရယ်ကော သိချင်သေးသလား ...”

“အို ... ဒါတွေတော့ မသိချင်ပါဘူးလေ၊ အခု စကားပြောရင်းဖြူဖြူ အကဲခတ်နေတယ်၊ ရှင်ဟာ ရိုးသားတယ်၊ သဘောကောင်းတယ်”

“ဪ ... ဒါ ... ဗေဒင်တစ်မျိုးပေါ့နော် ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အကဲခတ်မိသလောက် ပြောတာပါ၊ တည်ကြည်တယ်၊ ဖြောင့်မတ်တယ်၊ ခြုံပြောရရင် ... ခိုင်းလို့ကောင်းမယ့် ပုံပဲရှင့် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ဖန်ခွက်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်ရင်းက မျက်နှာ

တစ်ချက် ရှုံ့သွားမိလေတော့၏။

“ဗျာ ... သူများခိုင်းတိုင်း ကျွန်တော် လုပ်မယ် ထင်လို့လား”

“ကူညီရာ ရောက်ရင်တော့ လုပ်မှာပဲလေ ...၊ ဒါထက် ဖြူဖြူ ရှင့်ကို အသုံးချချင်တယ် ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ဒီကောင်တွေက မလွယ်ဘူးဗျ ...”

“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ...”

“ရှင် ... ကို အသုံးချချင်တယ်ဆို ...၊ ယုန်တို့ ပူးတို့ဆို လွယ်ချင် လွယ်မယ်၊ ရှင်ပေါတော့ ဖမ်းလို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် ...”

“အို ... သေတော့မှာပဲ၊ အစကတော့ ဖြူဖြူက ကိုမောင်မောင်ရင် ဟာ စကားပြောရင် ဟာသပါတယ် မှတ်တယ်၊ ခုမှ ပေါမှန်းသိတာကိုး”

ဤတစ်ချိန်တွင်တော့ မောင်မောင်ရင် ချက်ချင်း ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ ဖျော်ရည်ကို ပါးစပ်အပြည့်သောက်လိုက်စဉ် ခင်ဖြူဖြူက ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပါးကြီးဖောင်းကာ ခေါင်းကြီးကို တွင်တွင်ခါရမ်းလိုက် ၏။

“ကိုမောင်မောင်ရင် ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရေခဲနင်သလား ...”

“အီး ... ဟီး ... အူဟူးဟူဟူး ... ဂျိုက် ... ဂျိုက် ...”

နောက်ဆုံးအသံနှစ်ခုမှာ ဖျော်ရည်များကို ကတိုက်ကရိုက် အတင်းမျိုချလိုက်သံ ဖြစ်လေသည်။ သည့်တိုင်အောင် လည်ပင်းကို စင်းလိုက်ရသေး၏။

“ကျွန်တော် မပေါပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့စကားတွေက တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်နေလို့ပါ ...”

“ဖြူဖြူ ပြောတာ ရှင်းပါတယ်လေ ... ဖြူဖြူရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကိစ္စတစ်ခုမှာ ကိုမောင်မောင်ရင်ရဲ့ အကူအညီကို လိုချင်ပါတယ်၊ ဘယ်နှယ် ကူညီနိုင်ပါ့မလား ...”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလား ... သိပ်ကူညီနိုင်တာပေါ့ ...”

ကျွန်တော့်ချစ်သူ သိသိဝင်းက ဘော်လီချုပ်တာပဲ ... ပြောရင် ရပါ တယ် ...”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ... ကိုမောင်မောင်ရင်ရဲ့ ...”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဆို ... ဘော်လီချုပ်ချင်တာ မဟုတ် လား ...”

“သေတော့မှာပဲ ... ခြေ ... ကိုမောင်မောင်ရင်မှာ ချစ်သူရှိတာ ကိုး ... ဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား ... မသိဘူး ...”

“ဖြစ်မှာပါလေ ... ကျွန်တော် ပိုက်ဆံစုနေပါတယ် ... အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှာပါ ...”

“အို ... ကိုမောင်မောင်ရင်တို့ကိစ္စ ဖြစ်မှာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ရှင့် ... ဖြူဖြူ ကိစ္စမှာ ကိုမောင်မောင်ရင် ကူညီလို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ချိန်ဆတာပဲ ...”

“ဒါကတော့ ကိစ္စ ပြောပြဦးလေ ... ကူညီနိုင်ရင်လည်း ... ကူညီ ပါ့မယ် ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ဖျော်ရည်ကို တစ်ကျိုက်စီသောက်ရင်း ခပ်တွေ တွေကလေး ဖြစ်သွား၏။

“ဒါဟာ ချိန်ဆနေတာပေါ့နော် ...”

ခင်ဖြူဖြူက ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်၏။ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို ကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ ငြိမ်နေပြန်၏။

“ဒါလည်း ... ဆက်ပြီး ချိန်ဆနေတာပဲနော် ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ပြုံးလိုက်ရပြန်တော့သည်။ ပြီးမှ လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို အနီးက ခုံကလေးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့နည်းနည်း ကုန်းလိုက်၏။

“ဒီလိုရှင့် ... ကိုမောင်မောင်ရင်၊ အို ... ရှင့်နာမည်က ရှည်လိုက် တာ ...”

“ဒါကတော့ အမေမှည့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲကို ...”

“ကိုရင်လို့ ခေါ်ချင်တယ် ...”

“ကိုရင်လို့ ခေါ်ရင် သင်္ကန်းတောင်းရဦးမှာပေါ့ ...”

“ကဲပါလေ ... ကိုမောင်ရင်လို့ပဲ ခေါ်မယ် ... ကိုမောင်ရင်က
လည်း ... ဖြူဖြူကို ခင်ဗျား ... ခင်ဗျားနဲ့ မပြောနဲ့ ...”

“ဟာ ... ရှင် ... ရှင်လို့တော့ မပြောချင်ဘူးလေ ...”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး ... ဖြူဖြူကို ဖြူဖြူလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ကဲ ... ခင်ဗျား ... အဲ ... ဖြူဖြူ ကိစ္စကို ဆက်ဦး ... ကျုပ်
ခေါ်ခိုင်းသလို ခေါ်ပါမယ် ...”

“ကျုပ်လို့လည်း မပြောရဘူး ... ဖြူဖြူနဲ့ စကားပြောရင်
ကိုယ်လို့ ပြောပါ ... ဒါတွေ ပြောနေတာ အကြောင်းရှိလို့ပါ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ဖြူဖြူ၏ မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကုပ်၍
စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကဲပါလေ ... လက်ခံပါတယ် ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

ခင်ဖြူဖြူသည် ခပ်တွေတွေကလေး ဖြစ်သွားပြီးမှ ...။

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြူဖြူမှာ ချစ်ရတဲ့သူတစ်ယောက်
ရှိတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ယောက်တည်းလား ...”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့ရှင် ... သူက အခု အရင်လို မဟုတ်ဘူး”

“သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် မသိရဘူးလား ...”

“သိရပါတယ် ... ကိုမောင်ရင်တော့ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး ...
သူ့နာမည်က ကိုကိုမော်တဲ့ ...”

“ဟင် ... ဒီနာမည်မှည့်စဉ်က သူ့မိဘဟာ ပိန်းဥချက်စားတယ်
ထင်တယ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“နာမည်က စီးလွန်းလို့ပါ ...”

ခင်ဖြူဖြူက ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။

“ခုခေတ်မှာ မစီးပါဘူးရှင် ... လှပတဲ့ နာမည်ကလေး တစ်ခုပါပဲ ...”

“ထားပါတော့လေ ... ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး ... သူက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး ... လမ်းလျှောက်တာ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး လျှောက်တယ်ဆိုပါတော့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... အရင်ကဆိုရင် သူဟာ ... ဖြူဖြူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တယ်လေ ...”

“ဪ ... နားလည်ပါပြီ။ ခုတော့ ဖြူဖြူ ဆယ်ယောက်လောက်ကို ချစ်နေတယ်ဆိုပါတော့ ...”

မောင်မောင်ရင်စကားကို ကြားရသောအခါ ခင်ဖြူဖြူသည် မျက်နှာကလေး ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒီမှာရှင် ... ကိုမောင်ရင် ... ဖြူဖြူဟာ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ် ... သူက ... ကိုကိုမော်က ... အခု မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သွားလာလည်ပတ်နေတယ် ...”

“သူ တူမလေးများလေလား ...”

“တယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ... ကျောင်းကပါပဲ ... ဒီကောင်မလေးကိုလည်း ... ဖြူဖြူ သိပါတယ် ... ကိုကိုမော်နဲ့ ဖြူဖြူနဲ့ဟာ ရှေ့ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကား ကတောက်ကဆဖြစ်ကြတယ် ... အဲဒီမှာ သူ စိတ်ကောက်သွားပြီး ... ဖြူဖြူကို ရှောင်ခဲ့တယ် ... အစကတော့ ဖြူဖြူကလည်း ပြန်ကောက်ပြီး ...”

“ဘာတွေ ကျကုန်လို့လဲ ... ပြောရင်လည်း ... ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပါလေ ...”

“အို ... သူ့ကို စိတ်ပြန်ကောက်တာ ပြောတာ။ ဖြူဖြူကလည်း

သူ့ကို စိတ်ကောက်ပြီး ခပ်ရှောင်ရှောင်နေခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ဟို
ကောင်မလေးနဲ့ သူ ရင်းနှီးသွားတယ်လေ။ ဒီတော့ ဖြူဖြူစိတ်ထဲမှာ
မခံချင်တာက တစ်ချက်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ သူ့ကို ဖြူဖြူ
တကယ်ချစ်တယ်။ ဒီတော့ သူ ဖြူဖြူဆီ ပြန်ရောက်လာစေချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နားလည်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန် ... ကျွန် ကိုယ်
မကူညီနိုင်ဘူး ...”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ကိုယ်မှ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် မလုပ်တတ်ဘဲ ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ရယ်လိုက်ရပြန်တော့သည်။ မောင်မောင်ရင်သည်
ရိုးသားသလောက် ကြောင်သည်ဟု သူ မှတ်ချက်ချမိ၏။

“ဒီလို ကူညီဖို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြူဖြူနဲ့ ကိုမောင်ရင်တို့
ရင်းရင်းနှီးနှီး နေပြဖို့ပါ။ သူ့ မျက်စိရှေ့မှာ ဖြူဖြူက ကိုမောင်ရင်ကို
အရေးပေးပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး လုပ်လိုက်ရင် ... သူလည်း မခံချင်တဲ့စိတ်
နဲ့ ဖြူဖြူဘက် ပြန်လည်လာမယ်လို့ ဖြူဖြူ ထင်တာပဲ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် တွေဝေသွားမိလေတော့သည်။ ပြီးမှ ...

“ပြန်လည်လာရင်တော့ ကောင်းပါရဲ့။ တစ်ခါတည်းလည်ထွက်
သွားမှဖြင့် ... ခင်ဗျား ... အဲလေ ... ဖြူဖြူနဲ့ ကိုယ် ရင်းနှီးထားတာကြီး
က အလကား ဖြစ်သွားမှာပေါ့ ...”

“အို ... ကိုမောင်ရင်ကလည်း ... ရင်းနှီးမှုဟာ ဘယ်တော့ အလ
ကားဖြစ်မှာလဲ။ ဒါတွေ ထားပါလေ။ ဒီတော့ တစ်ပတ်လောက်
ကိုမောင်ရင် ဖြူဖြူနဲ့ ကျောင်းကို လိုက်ခဲ့ရမယ်။ ဖြူဖြူ ကျောင်းက
ပြန်မှ ပြန်ရမယ် ...”

“ဖြူဖြူ ကျောင်းတက်နေတော့ ဘာလုပ်နေရမလဲ ...”

“ဒီနား ဟိုနား သွားနေပေါ့။ တစ်ချိန်နဲ့ တစ်ချိန် အကူးမှာ
ကိုမောင်ရင်နဲ့ စကားပြောနေချင်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့တွေ့မယ် မြင်မယ်

ပေါ့ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်မိ၏။ ခင်ဖြူဖြူက မောင်မောင်ရင် စိတ်ရှုပ်သွားမှန်းကို သတိပြုမိ၏။

“ဘာက ခက်နေသလဲ ကိုမောင်ရင် ...”

“ကျွန် ... အဲ ... ကိုယ် အလုပ် ရက်ပျက်တော့မှာပေါ့ ...”

“ပျက်ရမှာပေါ့လေ ... ကိုမောင်ရင် တစ်နေ့ကို ဘယ်လောက် စည်သလဲ ...”

“ထက်ဝက်စားဆိုတော့ ပျမ်းမျှခြင်း တစ်နေ့ တစ်ဆယ်လောက် တော့ စည်ပါတယ်လေ ...”

“ဒီမှာ ဖြူဖြူက ကိုမောင်ရင်ကို တစ်နေ့ ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးမယ် ကျေးဇူးလည်း တင်ဦးမယ် ... ဘယ်နှယ့်လဲ ...”

မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းကြည်သွားတော့သည်။

“အမေက ဆေးဖော်စားနေရတော့ ငွေကြေးနည်းနည်းလိုပဲ တယ်။ ဒီတော့ ... အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ တစ်ဆယ် ပေးပါ ...”

“နေပါစေလေ ကိုမောင်ရင်၊ ဖြူဖြူက စေတနာနဲ့ပေးတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ယူသာ ယူပါကိုမောင်ရင် ... အားမနာပါနဲ့ ဒါပေမဲ့ ရှိုးကျကျတော့ ဝတ်လာခဲ့ရမယ်နော် ”

“ကောင်းပါပြီလေ ...”

စကားပြောစရာ ကုန်လောက်ပေပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် မောင်မောင်ရင်သည် ပြန်ရန် မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ ခင်ဖြူဖြူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲငယ်ကလေးပေါ်မှာ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ထယ့်လိုက်၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်ရင်၏ အနားသို့ ပြန်ကပ်လာကာ ...

“ဒါက ... ဖြူဖြူမိတ်ဆွေတွေနဲ့ လိပ်စာတွေကို မှတ်တဲ့စာအုပ်လေ ... ကိုမောင်ရင်လိပ်စာ ရေးပေးခဲ့ပါ ...”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်ရင်သည် စာအုပ်ကလေးကို လှမ်း
ယူလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိပ်စာပေးရမလဲ။ ခုတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခဏ
နေနေတယ်။ အပြီတမ်းနေတာက တောင်ဥက္ကလာမှာ ...”

“တောင်ဥက္ကလာလိပ်စာကို ပေးပါလေ ... အခု ကိုမောင်ရင်
ပြန်ရင် ဖြူဖြူလိုက်ပို့ပေးမှာပဲ။ ဒီတော့ ခုလိပ်စာတော့ ဖြူဖြူ သိမှာပါ”

မောင်မောင်ရင်သည် စာအုပ်ကလေးထဲတွင် သူ့လိပ်စာကို
ရေးပေးလိုက်၏။

“ကိုမောင်ရင် ချစ်သူက နာမည်ဘယ်သူ ...”

“ကိုကိုမော် ... တဲ့ ... ဟာ ... ဒီပါးစပ်က တလွဲချည်းပဲ သီသီ
ဝင်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ... နာမည်က မစီးပါဘူး ...”

ခင်ဖြူဖြူက ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“မစီးပါဘူး ... သူ့လိပ်စာလည်း ရေးပေးပါဦး ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...”

“ဪ ... ကိုမောင်ရင်နဲ့ ရင်းနှီးရပြီဆိုရင် ကိုမောင်ရင် ချစ်တဲ့
သူနဲ့လည်း တစ်နေ့ ရင်းနှီးရမှာပေါ့ရှင် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သီသီဝင်း၏
လိပ်စာကိုပါ ရေးပေးလိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ပြန်ပေးရင်း ...

“လိုက်မပို့ရင်လည်း နေပါလေ ... ကိုယ် ပြန်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”
ဟု အားနာပါးနာ ပြောလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ ... ဖေဖေတို့ကိုလည်း သွားကြိုရဦးမှာပဲ
ဟာ ...”

မကြာမြင့်မီပင် မောင်မောင်ရင်နှင့်တွဲယှဉ်၍ ကားမောင်းနေသော
ခင်ဖြူဖြူကို ကတ္တရာစေးလမ်းမတစ်ခုပေါ်တွင် ကားနှင့်အတူ တွေ့နိုင်
လေတော့၏။ အခြားသော ကတ္တရာစေးလမ်းစောင်းတစ်ခုတွင်ကား ...

သီသီဝင်းသည် သုံးဘီးကားတစ်စင်းကို လှမ်း၍လက်တားပြီး တစ်
ရောက်စီးနင်းလိုက်လေသည်။

သုံးဘီးကားကလေးသည် သီသီဝင်း၏ လမ်းညွှန်ပြမှုဖြင့် တစ်
ရိပ်ပြေးလာပြီးလျှင် “ရောက်ပြီ ... ဟိုရှေ့က ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝမှ
ရပ်ပေးတော့” ဟု သီသီဝင်းက ပြောလိုက်သဖြင့် သုံးဘီးကားဆရာ
သည် ရုတ်တရက် လမ်းဘေးတွင် ကပ်၍ ရပ်လိုက်၏။ သီသီဝင်းက
ပြောလိုက်သဖြင့် သုံးဘီးကားဆရာသည် ရုတ်တရက် လမ်းဘေးတွင်
ကပ်၍ရပ်လိုက်၏။ သီသီအဖို့ သွားလိုသော နေရာနှင့် အနည်းငယ်
လိုနေသေးသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း အရေးမထားတော့ဘဲ သုံးဘီး
ကားဆရာ ရပ်ပေးသော နေရာတွင်ပင်ဆင်းရန် လွယ်အိတ်နှင့် ထီး
ယူလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင် သူတို့၏ ဘေးမှ ကျော်တက်သွားသော ပြော
လက်သည့် ကားကြီးကို မတွေ့မြင် သတိမထားမိချေ။ သီသီဝင်းသည်
ကားအောက်သို့ ဆင်းပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ကားရှေ့ပိုင်း လျှောက်
လာပြီး ပိုက်ဆံပေးရန် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ပိုက်ဆံ
အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံကို ပေးလိုက်မိလျှင် တမျိုးဖြစ်ကောင်း ဖြစ်သွား
နိုင်ပေ၏။ သို့ရာတွင် လက်ကသာ ပိုက်ဆံအိတ်ငယ်ကို ဖွင့်လိုက်၏
မျက်စိများကမူ ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျောင်းဝတွင် ရပ်ထားသော ကားကြီးရှေ့ပိုင်းမှ မောင်မောင်ရင်
ဆင်းလာ၏။ ထိုနောက် ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ ကားမောင်းသူ
ကို စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောနေ၏။ သီသီဝင်းသည် ကားနောက်ပိုင်း
မှန်ကိုဖြတ်၍ မောင်းသူကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“အလို ... မိန်းမတစ်ယောက်ပါလား ...”

ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ်တွင်ပင် ကားမောင်းသူ
မိန်းမပျိုသည် မောင်မောင်ရင်ကို ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် လက်ပြုနှုတ်ဆင်

လိုက်ပြီး ကားကို မောင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။ မောင်မောင်ရင်သည် သီသီဝင်းကို ကျောပေးလျက်က ထွက်သွားသော မော်တော်ကားကို လက်ပြု၍ ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း ရပ်ကြည့်နေရာမှ မော်တော်ကား ဘော်တော်ဝေးသွားသောအခါ ချာခနဲ လှည့်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

သီသီဝင်း၏ မျက်နှာ ညှိုးကျသွားကာ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။ ဝမ်းနည်းသည်လည်း တစ်ပိုင်း ...၊ ရှက်သည်လည်း တစ်ပိုင်းနှင့် သူ၏ မျက်နှာမှာ အပြင်းဖျားနေသကဲ့သို့ မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာလေသည်။

“တစ်ကျပ်နဲ့ ဆယ်ပြားကျတယ် အစ်မလေး ...”

သုံးဘီးကားဆွရာက ထပ်၍ သတိပေးလိုက်သော် ... သီသီဝင်း သည် နှုတ်ခမ်းကလေးကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံး ဖြတ်ချက် ချလိုက်သည့်အလား ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ တောင်ဥက္ကလာကို ပို့ပေးပါတော့ရှင် ...”ဟု ပြောပြီး ကားပေါ်ပြန် တက်လိုက်လေ၏။

သုံးဘီးကားဆရာမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး သီသီဝင်း တက်ထိုင်ရာ ကားနောက်ပိုင်းဆီသို့ သမင်လည်ပြန် ငုံ့ကြည့်ရင်း “ပိုက်ဆံမပါလို့လား ... မမလေး ...”ဟု လျှာတော် ရှည်လိုက်ပြန်သော် သီသီဝင်းက စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

“အိုရှင် ... ဒီနေရာမှာ မဆင်းချင်တော့လို့ ... ပိုက်ဆံက ပါ၊ ပါ တယ် ... ကျွန်မ အိမ်ပြန်တော့မယ် ... မောင်းသာ မောင်းပါတော့...” ဟု မောင်မောင်ရင်အပေါ်၌ ထွက်လာသော ဒေါသ၏ အစိတ်အပိုင်း လေးကလေး တစ်စုနှစ်စုကို သုံးဘီးကားဆရာပေါ်သို့ ပစ်ချ၍ ဖြေကြား လိုက်လေ၏။

ကားဆရာလည်း အသာကလေး ကုတ်ချောင်းချောင်း လုပ်သွား

ကာ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး “ဒါဖြင့်လဲ ကောင်းပါပြီလေ ...”ဟု ပြောလျက် ကားကလေးကို စက်နှိုး၍ လမ်းပေါ်တွင် ပ,စောက်ကွေ့ ကွေ့လိုက်ပြီး မောင်းထွက်သွားလေသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သီသီဝင်းသည် လွယ်အိတ်နှင့် ထီးကို နီးရာစားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်၌ တင်ထားခဲ့၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင် သွားလေရာ ဒေါ်သောင်းတင်မှာ အံ့အားသင့်သွားရလေတော့သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သီသီဝင်းသည် ပြန်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် သူနှင့် စကား တစ်ခွန်း ပြောတတ်၏။ ထို့ပြင် နောက်ဖေးဘက်သို့ တန်းဝင်သွားတတ် သည်။ ယခုမူကား ... တမူ ထူးခြားစွာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား ဘိ၏။ နေမှ ကောင်းပါလေစ ...။ အတုမြင် အတတ်သင်၍ အပေါင်း အသင်းမှားပြီး တုတ်ကွေးများ ဖြစ်လေရောသလား၊ ဒေါ်သောင်းတင် သည် သီသီဝင်းနောက်သို့ လိုက်ဝင်သွားလေသည်။

သီသီဝင်းသည် အဝတ်အစားများကိုပင် မလဲလှယ်နိုင်ပဲ အိပ်ရာ ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးကြီးမှောက်ကာ ကိုယ်ကလေး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်အထိ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုကြွေးနေလေသည်။

ဒေါ်သောင်းတင်သည် စူးစမ်းသလို ကြည့်ရင်း သီသီဝင်း၏ အနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

“ဟဲ့ ... ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ မိသီ ...”

သီသီဝင်းသည် ငိုကြွေးနေရာမှ ဒေါ်သောင်းတင်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ငိုတာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ...”

“ငိုတာတော့ နင်မပြောပေမယ့် ငါ ရိပ်စားမိပါတယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတုန်း မိသီရဲ့ ...”

“ဝမ်းနည်းလို့ပေါ့ ...”

“ဩ ... တယ်ဟုတ်သဟေ့ ... ဝမ်းနည်းလို့များ ငိုရသတဲ့တော်”

သိသိဝင်း ထထိုင်၍ ပြေကျနေသော ဆံပင်များကို ပြန်ပတ်ရင်း

“လူတွေဟာ အားလုံး အလကားပဲ ...”

“အောင်မယ် ... ခိုင်းရင်တော့ ပိုက်ဆံပေးရပါသတော်”

“မကောင်းဘူး ... မကောင်းဘူး ... နောက်ဆုံးတော့ ကား

နောက်ပါသွားတာပဲ ...”

“ဟင် ... ဘာပါသွားတာလဲ ... ထီးလား ... ဒုက္ခပါပဲတော်၊

ဦးတစ်စင်းထဲ မဲပေါက်ထားတာတော့ ... ညည်းကိုက ... နမော်နမဲ့

နဲ့ ...”

သိသိဝင်းသည် စိတ်မရှည်သလို ပုံမျိုးနှင့် ဒေါသောင်းတင်ကို

မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိတော့သည်။

“အို ... ဒေါဒေါကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ...

ဦးမောင်မောင်ရင် ... ကိုမောင်မောင်ရင် ... သူကော ဘာကောင်းသလဲ”

“မသိဘူးလေ ...”

“အလကား ... ဘာမှ မကောင်းဘူး ... သူလည်း ကားနောက်

ပါသွားပြီလေ ...”

“အို ... ကားပေါ်မှာ သူ့ဖိနပ်ပါသွားသလားမှ မသိတာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... မိန်းမတစ်ယောက်မောင်းတဲ့ ကားပေါ်မှာ

မိန်းမယောက်သား တွဲယှဉ်ပြီး စည်းစိမ်ယစ်လာကြတာလေ ... တောက်”

“မောင်းလာတဲ့ မိန်းမက အသက် ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီလား”

“ဘယ်က ရှိရဦးမှာလဲ ဒေါဒေါရဲ့ ... ကျွန်မတို့လောက်ပဲ ရှိပါ

မေးတယ် ...”

“သူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားတာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို

နှောင်တာ ... ကျွန်မကို ရှောင်တာ ...”

“ညည်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ...”

“သူ ဖောက်ပြန်သွားပြီလေ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် ခဏတော့ ငိုငံသွားရှာသေး၏။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးအေ ... မအေးခင်ပါ ပါသွားတာ။ မအေးခင်ကတော့ ဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်နေမှာ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ဟိုက ခေတ်ဆန်တယ်၊ လှတယ် ... ချမ်းသာတယ်၊ သူ ဒါတွေမက်လို့ ကျွန်မကို မေ့ပါပြီလေ၊ ပြောင်းသွားပြီးမှလည်း တစ်ခါမှ မလာဘူး ...”

“အို ... သူကမှ မခင်တာ ကိုယ်က ဘာလို့ ကြင်ရမှာလဲ”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် တူမချောကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“အို ... ဒီလိုပဲ ဖြေဖြေပျောက်ပျောက် နေပါ တူမရယ် ... ဒီကောင်ဟာ မက်လောက်စရာလည်း မရှိပါဘူး ... သူက ကားနဲ့ကောင်မကို ယူပြနိုင်ရင် ညည်းကလည်း ကားနဲ့ကောင် ... သူထက်သာတာကို ယူပြလိုက်ပေါ့ ...”

သီသီဝင်းသည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ မျက်နှာကို မှောက်ချလိုက်ပြီး ငိုကြွေးပြန်လေ၏။

“တွေ့ပါပြီ ... တော်ပါပြီ ... ယောက်ျားဆိုရင် ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲချည်းနေမှာပေါ့ ... ကျွန်မ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်နိုင်တော့ဘူး သူ့ကိုလည်း မုန်းတယ် ... ယောက်ျားအားလုံးကိုလည်း မုန်းတယ်... ဒေါ်ဒေါ် ...”

“ဒါပေမဲ့ မော်တော်ကားတော့ မမုန်းပါနဲ့လေ ...”

“ဒေါ်ဒေါ် ... မိသီကို သနားရင် ဒီမော်တော်ကားဆိုတဲ့ စကားကို မပြောပါနဲ့တော့ ... မိသီ ရင်နာလွန်းလို့ပါ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် တူမကို ကျောသပ်ရင်း ချောမော့ရှာလေသည်။

“ကဲ ... ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ဖြေပေါ့ မိသီရယ် ... ထမင်းစားတော့

မလားဟင် ...”

သီသီဝင်းသည် ဦးခေါင်းကို သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းလိုက်၏။

“ဟင်အင်း ... ကျွန်မ ထမင်းမစားတော့ဘူး ... ဒီအတိုင်းဆိုရင် အလုပ်လည်း မဆင်းနိုင်ဘူး ... ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မစိတ်ပြေသလောက် အထိ အိမ်မှာ နေပါရစေလား ...”

“နေပါ ... တို့လည်း လက်မဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ ... ညည်းရှာရတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက မဲ့မဲ့ပြီး စုထားတာရှိပါတယ်လေ ... စိတ်ပြေပျောက်မှ အလုပ်ဆင်းပေါ့ ...”

“သုံးလေးရက်လောက်ပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မကောင်းလွန်းလို့ပါ ... သုံးလေးရက်ကြာရင် ပြေပျောက်ကောင်းပါရဲ့ လေ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် တူမကို ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ဆွဲထူလိုက်ရာ သီသီဝင်းသည် အလိုက်သင့်ပါလာပြီး သူနှင့် ယှဉ်ထိုင်မိလျက် ဖြစ်နေသည်။ တူမချော၏ နဖူးမှ ကပိုကရိုဖြစ်နေသော ဆံစလေးများကိုလည်း သပ်ပေး၏။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လေးတွဲစွာ စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်ဥများကိုလည်း လက်ဖနောင့်နှင့် ယုယစွာ သုတ်ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်မှလည်း တူမကို အားတင်းနိုင်ရန် အားဖြည့်ဖြောင်းဖျပေးလိုက်သေးသည်။

“အောင်မယ် ... ချင်းတက်နဲ့ ပဉ္စကာနီသီးပဲ ... သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်မှာပေါ့ ...”

ပူဆွေးနွမ်းလျှ ...နေသော သီသီဝင်းသည် ... ဤတစ်ချိန် ဒေါ်သောင်းတင် စကားပြောမှားခြင်းအတွက် မရယ်မောနိုင်ရှာပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မောင်မောင်ရင် နင်းချေပစ်လိုက်သော သူ၏ အသံပန်းမှ ပွင့်ချပ်များကို တစ်ခုစီကောက်၍ ပြန်စီထားချင်ပေ၏။

(၇)

မောင်ရင်လာတံခါးပိတ် ... ဂျိတ်

နောက်နေ့နံနက် ရှစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် ခင်ဖြူဖြူ မောင်းလာသော ကားကလေးသည် ပေါ့ပါးစွာ နံနက်လေကို ဖြတ်၍ ပြေးနေ၏။ ခင်ဖြူဖြူ၏ ဘေးတွင် ခပ်တည်တည်နှင့် ထိုင်လိုက်လာသော မောင်မောင်ရင်ကို မြင်ရလေသည်။

“ကိုမောင်ရင် ... ပါးစပ်မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သလား ...”

နှုတ်ဆိတ်လှသော မောင်မောင်ရင်ကို ခင်ဖြူဖြူက ဟာသနှော၍ ငေါ့လိုက်၏။ ဒါကို မောင်မောင်ရင်က ရိပ်မိပါသည်။

“မမေ့ပါဘူး ... ဘာပြောရမှန်း မသိလို့ပါ ...”

“ဪ ... စကားဆိုတာ ဒီလိုပဲ စပ်မိစပ်ရာ ပြောရတာပေါ့ရှင်၊ အလုပ်ဆင်းနေရင် ဒီလိုပဲ ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားသလား ...”

“ဟာ ... ဆိုင်မှာတော့ ပြောတာပေါ့ ... ဆိုင်မှာလိုပဲ စကားပြောရမလား ...”

“ပြောပါရှင် ... ပျင်းစရာကြီး ...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ... ဒါဖြင့်လည်း ပြောပါ့မယ် ... တောင်ဗီယက် နမ်က အမေရိကန်တပ်တွေ ရုပ်သိမ်းမယ်ထင်လား ...”

“အို ... ဒါတော့ ဖြူဖြူ သိပ်စိတ်ဝင်မစားဘူးလေ ...”

“လှမိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...”

“သူလည်း ကိုယ့်ဘေးက ဆံပင်ညှပ်တယ်လေ ...”

“ကောက်ရော ကောက်တတ်သလား ...”

“ဟာ ... ဘယ်ကောက်လိမ့်မလဲ ... သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ ကောင် ...”

“ဒါ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ... ဆံပင်တွေ ဘာတွေကောက်ပေး တတ်သလားလို့ မေးတာပါ ...”

“ဘယ်သူလဲ ... လှမိုးလား ...”

“အားလုံးပေါ့ ... ဆံသလုလင်အားလုံးပေါ့ ...”

“ကိုယ်တို့ဆီမှာ မိန်းမတွေ ဆံပင် လာမကောက်ပါဘူး၊ ကာလ သားတွေကိုတော့ လေပွမှုတ်ကြိယာနဲ့ ကောက်ပေးတယ် ...”

“အို ... သေတော့မှာပဲ ...”

“မသေနိုင်ပါဘူး ... သိပ်ကြီးပူလှတာမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့က လမ်းဖြတ်ကူးတဲ့လူကို ပြောတာပါ”

ခင်ဖြူဖြူသည် စကားပြောနေရာမှပင် ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနေ၏။ ကားမောင်းနေရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်မောင်ရင် ကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့တည့်တည့်သာကြည့်၍ စကားပြောနေသည်။ မောင်မောင်ရင်ကသာ ကားမောင်းနေရသည် မဟုတ်သောကြောင့် ခင်ဖြူဖြူ၏ မျက်နှာကို ဘေးတိုက်ကြည့်ကာ စကားပြော၍ ရ၏။

ယင်းအမျိုးသမီးသည် ရှေ့က ကြည့်မှသာ လှသည်မဟုတ်၊ ဘေးတိုက်ကြည့်ပြန်ကလည်း ပေါ်လွင်သာ နှစ်ခေါင်းတိယိပုံကျလှ

သော ပါးစပ်ရဲရဲလေး ... ပြည့်၍ မို့မောက်သော ပါးပြင်များ၊ နက်မှောင်
၍ သွယ်တန်းသော မျက်ခုံး၊ ဆံယဉ်များက ကပိကရီထိပါးနေသော
နားရွက်လှကလေးနှင့် အလှပန်သည့် နားကပ်၊ အားလုံးက ခင်ဖြူဖြူ
ကို မိုးကျမယ်အသွင် ပြုပြင်ပေးနေကြသည်။

သို့သော် ... ခင်ဖြူဖြူထက်လှပ၍ မက်မောဖွယ်ကောင်းသူ
တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ရှိပေသေးရာ ... ဘယ်လောက်ပဲ ... လှနိုင်
လှနိုင် ခင်ဖြူဖြူသည် ဒုတိယသာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

“ကိုမောင်ရင်တို့ ဆိုင်နာမည်က ဘာတုံး ...”

“ဗူးသီးရောင် ဆံသလေ ...”

“ရှင် ... ဘယ်နယ့် ဘာရောင် ...”

“ဗူးသီးရောင် ...”

“ဘယ်နယ့် ဗူးသီးရောင်လဲရှင် ... အစိမ်းနုရောင်ဆိုရင်လည်း
ဖက်ဖူးရောင်လို့ မှည့်ပေါ့ ...”

“ဖက်ဖူးရောင်က အစိမ်းရောင်ဘက် ပိုလှတယ် ... ဗူးသီးနု
အရောင်က အဖြူရောင်များတယ်လေ ဒါကြောင့် ဗူးသီးရောင်ပဲ ...”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ရှင် ... ဒါ ဘယ်သူပေးတဲ့ နာမည်လဲ ...”

“မသိဘူး ... ကိုပါရဲ့ ပစ်သွားတဲ့ ရည်းစားက ပေးခဲ့တာလို့
လည်း လူတွေက ပြောကြံဟာပဲ ...”

ကျောင်းသို့ရောက်လာခဲ့ကြပြီးဖြစ်ရာ၊ စကားပြတ်သွားကြလေ
၏။ မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ဖြူဖြူနှင့်အတူ စာသင်ခန်းများဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ အချို့ ကျောင်းသူများနှင့် အချို့ကျောင်းသားများ
သည် သူတို့ကို ကြည့်ကာ တီးတိုးပြောကြ၏။ တီးတိုးပြောကြသည်
ဆိုကတည်းက သူတို့သို့ မကြားစေချင်၍လာပြောကြသည် ဖြစ်ပေရာ
သူတို့လည်း မကြားချေ။

စကြိုတစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ခင်ဖြူဖြူက ရပ်လိုက်၍

မောင်မောင်ရင်ကလည်း ရောရပ်လိုက်ရလေ၏။

“ကိုမောင်မောင်ရင် ဒီနေရာက စောင့်နေ၊ ဖြူဖြူစာသွားသင်ဦးမယ်။ ကိုးနာရီနှစ်ဆယ်ကျရင် ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ရှိတယ်။ ဒီတော့ ဖြူဖြူ ဒီနေရာကို လာခဲ့မယ်။ တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် အကူးမှာ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာမှ သူ တွေ့နိုင်မယ်။ သူတွေ့ရင် ကိုမောင်ရင်က ဖြူဖြူကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံရမယ်နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အို ... ဖြူဖြူနဲ့ စကားပြောရင် ဟုတ်ကဲ့လို့ မပြောပါနဲ့ ...”

“ဟင် ... တင်ပါဖုရားဆိုတာက ဒီနေရာမှာ သုံးရမယ့် စကားမှ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... အိုကေလို့ ပြောပါ ...”

“ကောင်းပြီလေ ...”

“တစ်ချိန်လုံးကြီး ဒီမှာ ရပ်စောင့်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုးနာရီ နှစ်ဆယ်အရောက်သာ ဒီနေရာကို လာခဲ့ ... ဒါပဲနော် ... ကဲ အချိန်နီးပြီ ... သွားတော့မယ် ...”

“ပီကေ ...”

“အိုကေပါရှင့် ...”

“ဪ ... အင်း ... အိုကေပါရှင့် ...”

“သေတော့မှာပဲ ... အိုကေ ... အိုကေ ...”

“အိုကေ ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ခါတိုင်းလိုပင် လှပစွာ ရယ်လိုက်၍ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်သွားလေသည်။

“အင်း ... နောက်ကကြည့်ပြန်တော့လည်း ဤအမျိုးသမီးသံညမဆိုးပါချေ။ သို့သော် ... ဒုတိယနေရာမှာသာ ရှိနေပေမည်။

ကျောင်းတက်ပြီဖြစ်၍ စကြိုတစ်လျှောက်တွင် မောင်မောင်ရင်

တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်လေတော့သည်။ ပျင်းပျင်း ရှိသဖြင့် ပါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းလိုက်မိ၏။ ထိုနောက် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ဟိုဟို သည်သည် လျှောက်ရန် ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဘွဲ့နှင်းသဘင် လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ မူလ ကပင် ရည်ရွယ်ချက်မရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြည်းဖြည်းပင် လျှောက် လာခဲ့သည်ကို နောက်မှ အသက်လေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတစ် ယောက်သည် အမိလိုက်လာသေး၏။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ...”

မောင်မောင်ရင်ကား လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့ဆက်၍သာ လျှောက် လာနေရာ ... ထိုလူမှာ ဘေးချင်းကပ်သည်အထိ အမှီလျှောက်လာပြီး

“ကျွန်တော် ခေါ်တာ မကြားဘူး ထင်တယ် ...”

ဟုမေးလိုက်မှ မောင်မောင်ရင်က လှည့်ကြည့်၍ ရပ်လိုက်၏။

“ဪ ... ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေတာလား ... ဒီမှာဆိုတာ ကျွန်တော့် နာမည်မဟုတ်တော့လဲ ... လှည့်မကြည့်မိဘူးလေ ...”

“အေးလေဗျာ ... ခင်ဗျားနာမည်ကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ နောက်စေ့ မှာ ရေးမထားတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူးပေါ့ ... ဒါထက် ကျုပ် မေး ချင်တယ် ...”

“မေးလေ ... ဘာမေးမလို့လဲ ...”

“ဆရာဇော်ဂျီ ဘယ်မှာရှိသလဲ သိလား ...”

“ဝေဘူလတောင်ယံမှာ စံမြန်းနေမှာပေါ့ဗျာ ...”

ဟိုလူခမျာ တွေဝေသွားရှာတော့သည်။

“ဗျာ ... တရားသွားအားထုတ်နေသလား ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ပွဲထဲက ဇော်ဂျီများ တုတ်ထမ်းဟန် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ပခုံးနှစ်ဖက်၏ သာသာခန့်တွင် မြှောက်လိုက် ရင်း ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... သူတို့က အဲဒီမှာ အနေများတယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲလေ ...”

“ဒါဖြင့် ဆရာ မင်းသုဝဏ်ကော ...”

“ဆရာ မယ်ကုဝဏ်လို့တော့ မကြားဖူးဘူး ... ဆရာမကြီး မယ်ကုဝဏ်လို့တော့ အရင်က ကြားလိုက်မိတယ် ... ဘယ်ရွာမှာဆိုလည်း ကျွန်တော်လည်း မေ့သွားပါပြီလေ ...”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဗျ ... ကျွန်တော်က ကော်ပီတောင်းမလို့ ...”

“ကော်ပီစာအုပ်ဆိုရင်တော့ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ သီးသန့်ဆိုင်ရှိတယ်ဆိုလားပဲ ... ဘယ်နားမှာမှန်းတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ နောက်ဘာမေးဦးမလဲ ...”

“တော်ပါပြီလေ ... ဒါလောက် မေးမိတာတောင် ကျုပ် အလွန်ဖြစ်နေပါပြီ ... ကဲ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ပီကေ ... ပီကေ ...”

ထိုသူသည် တချိုးတည်း လှည့်၍ ထွက်သွားလေ၏။ သုံးလေးလှမ်းအရောက်တွင် မောင်မောင်ရင်က နောက်မှ အမှီပြေးလိုက်ပြီး ပခုံးကို လက်နှင့်တို့လိုက်သဖြင့် ထိုသူမှာ ဆတ်ခနဲတုန်အောင် လန့်သွားကာ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခုနက ပြောတာ မှားသွားတယ် ... ပီကေ မဟုတ်ဘူးဗျ ... အိုကေ ... အိုကေ ...”

ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ရှာတော့ပါ။ ခေါင်းကလေးကိုသာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ညိတ်လိုက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားရှာပါတော့သည်။ မောင်မောင်ရင်လည်း ထိုသူနှင့် လမ်းခွဲလာခဲ့ပြီးသော် ... ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် စာကြည့်တိုက်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

သူ့ကို ဘယ်သူမှ အရေးမလုပ်ကြ၊ စာအုပ်ကိုသာ အသီးသီး

ဖတ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ရင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမလုပ်၊ စာအုပ်စင်များမှ စာအုပ်များကို လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။

ခဏကြာသော် ဆံပင် ခပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် သူရပ်နေသော နောက်နားက ကုလားထိုင်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်လိုက်၏။

ကုလားထိုင်မှာ ကြမ်းပြင်နှင့်ပွန်း၍ “ကျွီ”ခနဲ မြည်သွားသည် ဖြစ်ရကား ... မောင်မောင်ရင်သည် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကိုကျောပေး၍ ထိုင်နေသောသူ၏ ဦးခေါင်းကို သူ့ရင်ခေါင်းနှင့် တည့်တည့် တတောင်ခန့်အကွာတွင် တွေ့ရ၏။

“နောင်ကြီး ... ဆံပင်ညှပ်မလို့လား ...”

နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ သူမှားသွားမှန်းသိရတော့သည်။ သူ့ရောက်နေသည်မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ “ဗူးသီးရောင်ဆံသ”မဟုတ်ဘဲ... တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက် ဖြစ်သည်ကို ရုတ်ချည်းသတိရမိ၏။ ကျောင်းသားသည် ချာခနဲလှည့်၍ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆံပင်ညှပ်ရမှာလဲဗျ ...”

“အို ... စာတွေ ဖတ်မလားလို့ မေးတာပါဗျာ ... ကျွန်တော်ပဲ မှားမေးမိသလား ... နောင်ကြီးဘဲ နားကြားလွဲသလား မသိပါဘူးလေ”

“ကျွန်တော် နားကြားမလွဲပါဘူးလေ ... နောင်ကြီး ဆံပင်ညှပ်မလို့လား ... လို့ ကျွန်တော်တော့ ကြားတာပဲ ...”

ဤတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနီးတွင်ရပ်၍ စာအုပ်ရွေးနေသော နောက်ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ကြားက ဝင်ပြော၏။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် နားကြားလွဲတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့် နားထဲတော့ ... နောင်ကြီး ... ဖလင်ပြတ်လို့လား ... လို့ ကြားမိတာပဲ”

မောင်မောင်ရင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၍ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ထိုင်နေသော ကျောင်းသားသည်လည်း ခေါင်းကို နောက်စေ့

ဘက်မှ ကုတ်ကာ ပြန်လှည့်သွား၏။ ရပ်နေသော ကျောင်းသားသည် လည်း ထွက်သွားတော့သည်။

နာရီကို ကြည့်မိမှ ခင်ဖြူဖြူ မှာလိုက်သော အချိန်နားသို့ နီးကပ် နေပြီကို သိရသော မောင်မောင်ရင်သည် စာကြည့်တိုက်ထဲမှ ခပ်သုတ် သုတ်ထွက်လာခဲ့ပြီး သူစောင့်ရမည့် စင်္ကြံနေရာကလေးသို့ ကသောက မျော လျှောက်လာခဲ့ရလေသည်။ ထောင့်ချိုးကလေးတစ်ခုကို ကွေ့ လိုက်မှ သူစောင့်ရမည့်နေရာကို ရောက်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ထောင့် ချိုးကို အရှိန်နှင့် ပစ်ကွေ့လိုက်ရာ တစ်ဖက်မှ ကွေ့လာသော မိန်းက လေးနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်နှင့် 'အင့် ...' ခနဲမြည်အောင် တိုက် မိလေ၏။

ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာသော မောင်မောင်ရင်သည် ထမီကိုမြင် သော် သူတိုက်မိသည်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်မှန်းသိ၍ ပူထူသွားကာ ရှက် ကြောက်အားနာစိတ်နှင့် ခေါင်းကြီးကို တွင်တွင်ငုံ့ထား၏။ သူနှင့် တိုက်မိသော မိန်းကလေးမှာ နေရာမှ မရွေ့သောကြောင့် အတူပါလာ သော မိန်းကလေးလည်း ရပ်နေရသည်။ မောင်မောင်ရင်လည်း ဇက် တောင့်ချင်လာ၏။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုမောင်ရင် ... သူရဲနဲ့ တွေ့လို့ ဂုတ်ကျိုးလာသလား ...”

ကြားနေကျအသံဖြစ်သော သာယာသည့်အသံကြောင့် ခင်ဖြူဖြူ မှန်းသိရသဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။

“ဪ ... တခြားလူမှတ်တာကိုး။ ဒါကြောင့် အားနာပြီး ထူပူ သွားလို့ပါ ...”

“ထမီကိုမှ မမှတ်မိဘူးလား ...”
“ကျွန် ... အဲ ... ကိုယ် ထမီတွေကို မမှတ်တတ်ဘူး ...”
“ဘယ်သွားနေတာလဲ ... ဟိုတစ်နေရာမှာ မတွေ့လို့ ဒီဘက်လာ

ကြည့်တာ ...”

“ပျင်းလို့ ဟိုလျှောက် သည်လျှောက်လုပ်ပြီး ... အဲဒီနေရာကို ပြန်လာတာပါ ...”

“လာ ... အဲဟိုကို ပြန်သွားမယ် ...”

သူတို့ သုံးယောက်သားသည် စောစောက နေရာသို့ ရောက်သော် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ခင်ဖြူဖြူက စတင်၍ စကားပြောသည်။

“ဪ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ... ဟောဒါက ခင်ရီထွေး လေ...”

မောင်မောင်ရင်သည် မိန်းကလေးများစွာနှင့် တွေ့ကြုံရင်းနှီးဖူး သူ မဟုတ်သဖြင့် ရှက်တတ်လွန်းလှ၏။ ယခုလည်း ခင်ဖြူဖြူ အပြစ် တင်မည်စိုး၍သာ ရဲတင်းချင်ယောင်ဆောင်ရသည်။ မိန်းကလေး သူစိမ်းကို သူမရင်းနှီးဝံ့ရာချေ။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ထွေးရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ...”

“ဘာကြီး ငုံ့ထားမိလို့လဲရှင် ...”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ခင်ရီထွေးကတော့ နှုတ်သွက်လျှာသွက် ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူက နောက်လိုက်မှ မောင်မောင်ရင်သည် သူ စကား မှားသွားမှန်းသိ၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောတာပါ ...”

ထိုခဏ၌ ခင်ဖြူဖြူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူတို့ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ...

“ဟော ... ဟိုမှာ ကိုကိုမော် လာပြီ၊ ကိုမောင်ရင် သူ့အနားကို ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဖြူဖြူကို ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောစမ်း ပါ ... သိလား ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ကိုကိုမော်ဘက်ကို ကျောပေး၍ မောင်မောင်ရင် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ရင်ကမူ ခင်ဖြူဖြူ၏

ဘမ်းမှ ကျော်၍ ကိုကိုမော်ကို မျက်လုံးကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးကြည့်နေ
၏။

ကျောပေးထားသော်လည်း မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်၍ နောက်
ဘက်သို့ အကဲခတ်နေသော ခင်ဖြူဖြူသည် ကိုကိုမော်နီးလာပြီကို
သိသည်။ သို့တိုင်အောင် မောင်မောင်ရင်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာသ
ဖြင့် မောင်မောင်ရင်၏ ဗိုက်ကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုး၍ “ပြောလေ ...”ဟု
သတိပေးလိုက်ရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ဆတ်ခနဲ ဗိုက်လေးရှုပ်သွားပြီး...

“ဟဲ့ ... နင့်အဘ ... တဲ့ ... ကိုကိုမော် ...”

ဟု နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲထွက်သွားလေ၏။ ကိုကိုမော် ချာခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်တွင်မှ စကားမှားသွားပြီဟု သိရသော မောင်မောင်ရင်
သည် မျက်လုံးကိုရွှေ့ကာ ခင်ဖြူဖြူကို ကြည့်၍ ထပ်ပြောရ၏။

“ကိုကိုမျှော် ... ကို ... ကို မျှော်နေလိုက်ရတာ ဖြူဖြူရယ်၊
နော်လို့ ... အဟင့် ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဖြူဖြူက ဒီနေ့ တယ်ချောတာ
ကိုး”

မောင်မောင်ရင်သည် ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ စကားလုံးများဖြင့်
ခင်ဖြူဖြူကို ရမ်းသမ်း ရင်းနှီးလိုက်ရ၏။ ကိုကိုမော်သည် ခင်ဖြူဖြူမှန်း
သိသောအခါ အံ့အားသင့်သလို ပါးစပ်ဟာသွားသော်လည်း ဘာမှ
မပြောဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားလေ၏။

“အောင်မယ် ... ကိုမောင်ရင်က မြောက်နေပြန်ပါပြီ ... ကိုမောင်
ရင် မျက်စိထဲမှာ ဖြူဖြူ ဒါလောက်ပဲ လှသလား ...”

ခင်ဖြူဖြူက ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ပြောလိုက်၏။ မျက်လုံးကမူ
ကိုကိုမော်၏ ကျောဘက်ကို ကြည့်နေကြ၏။

ကိုကိုမော်သည် ဟန်မပျက် ဆက်လျှောက်သွား၏။ သို့သော်
ခင်ဖြူဖြူသည် စိတ်ပျက်ပုံ မရချေ။ ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးပင် ခင်ရီထွေး
ဘက် လှည့်လိုက်ရင်း ...

“ထွေး ... ဒါက ကိုယ်ပြောတဲ့ ကိုမောင်ရင်လေ ...”

ခင်ဖြူဖြူ၏ စကားကြောင့် မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ရီထွေး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ဘာပြောထားလို့လဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူးလေ ...”

ဤတွင် ခင်ဖြူဖြူက “ကဲ ... သွားတော့မယ် ... ကိုမောင်ရင် ဆယ်နာရီ နှစ်ဆယ်ကျရင် ဒီမှာပဲ ထပ်တွေ့မယ်နော်”ဟု ပြော၍ ခင်ရီထွေးနှင့်အတူ ထွက်သွားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် မောင်မောင်ရင်မှာ တစ်နေ့လုံး ခင်ဖြူဖြူနှင့် တတွဲတွဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

ညနေ သုံးနာရီလောက်ရှိသောအခါ ခင်ဖြူဖြူနှင့် မောင်မောင်ရင် တို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မောင်မောင်ရင်သည် အိမ်ပြန်မလိုက် တော့ဘဲ ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွင်ပင် ဆင်းနေရစ်ခဲ့ကာ ခင်ဖြူဖြူပေးလိုက် သော ငွေဆယ့်ငါးကျပ်ကို အိတ်ထဲထည့်၍ ဒေါ်သိန်းလှ ဘော်လီရုံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဒေါ်သိန်းလှတွေ့သောအခါ သီသီဝင်း အလုပ်သို့ မလာကြောင်း တစ်ပတ်ခန့် ပျက်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူလွတ်ပြောခိုင်းသည်ဟု သိခဲ့ ရသဖြင့် သီသီဝင်း၏ အိမ်သို့သွားရန် ဘတ်စ်ကားစီးရပြန်သည်။ “နေမှ ကောင်းပါလေစ”ဟု တွေးမိကာ ရင်ထဲတွင်လည်း ပူပန်သွား လေသည်။

သူ ပူပန်လျက်ရှိသော သီသီဝင်းကား ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ကာ လမ်းမသို့ ငေးနေသည်။ ဤလမ်းမမှပင် မောင်မောင်ရင်သည် သူ့ထံ လာလေ့ရှိခဲ့၏။ သို့သော် ... ယခုသော်ကား ယင်းမောင်မောင်ရင်သည် ပင် မော်တော်ကားပေါ်၌ လှပဖြူဖွေးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ပျော်ပွဲဆင်နေပေပြီ။ တွေးရင်း တွေးရင်းက သီသီဝင်း၏ ပါးပြင်မို့မို့တွင် မျက်ရည်များ စို့လာကြတော့သည်။

မလှမ်းမကမ်းတွင် အဝတ်စုတ်များကို ချုပ်နေသော ဒေါ်သောင်း တင်သည် တူမကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မိသီရယ် ... ထမင်းမစား ဟင်းမစားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် နှိပ်စက်နေရတာလဲလို့ ... လောကမှာ ယောက်ျားရှားသလား ဟင် ... ဒီကောင်ကြောင့်နဲ့ ညည်းမလဲ အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်နဲ့ ဒါ လောက်လည်း လွမ်းမနေပါနဲ့လေ ...”

“သီသီဝင်းသည် လမ်းမဆီသို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်၍ ဒေါ်သောင်း တင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“လွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ် ... လွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ် နာကျည်းတာပါ။ သူနဲ့ အခု တွေ့ရပါလား ... အို ... သေသေချာချာ လက်စားချေပြပါ့မယ် ... သူ့မှာ အသဲရှိသေးရင် အဲဒီအသဲဟာ အစိတ် စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသွားရစေမယ် ...”

“အေး ... သူ့အသဲကွဲသွားရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ခုတော့ သူက အသဲမကွဲဘဲ ပါးစပ်ကြီးပြီပြီ၊ ဘာဟဲဟဲ ဖြစ်နေတော့ မခက်ပေ ဘူးလား ...”

သီသီဝင်းသည် လမ်းမဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ဒေါ်သောင်း တင်သည်လည်း အဝတ်များကို သိမ်းရင်း ...

“အောင်မယ် ... ငါလည်း ဖိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်လာသလိုပဲ ... ကွေးများ ကွေးချင်ပြီလား မသိဘူး ...”

ဟု ပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ ဆေးသောက်ပြီး စောင်ခေါင်းမြီး ခြံ၍ လှဲလျောင်းနေလိုက်၏။

သီသီဝင်းသည် ပြတင်းဝမှ မခွာသေးချေ။ ငေးမောမြဲ ငေးမော နေ၏။ အလို ... သူ့မျက်စိကို သူ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်သွား၏။ လမ်းမ ပေါ်တွင် မောင်မောင်ရင်သည် ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာနေ သည်။ ယခင်က ဆိုလျှင် ချစ်သူလာသောညတွင် ချမ်းမြေ့ခြင်း၊ လမင်း

ကြီး သာစမြဲ ဖြစ်၏။ သို့သော် ... ယခုမှ ချစ်သူလာပါလျက်နှင့် ရွှေလကွယ်ဘိသည်။ ရွှေလကွယ်ရုံဆိုလျှင် မထောင်းသာသေး...။ ယခုမှ စိတ်နာခြင်း နေမင်းသည် ညဉ့်သန်းကောင်၌ အံ့ဘွယ်လိလိပေါ်ထွက်နေပေ၏တကား။

သီသီဝင်းသည် အချစ်ကြီးခဲ့ရသူမို့ အမျှက်ကြီးရတော့သည်။ မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထဲတွင် ထောင်းကနဲဖြစ်သွားကာ ချာခနဲလှည့်၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

မောင်မောင်ရင်သည် သီသီဝင်းကို ပြတင်းဝ၌ မြင်လိုက်ရသော်.. ယုဂန္တီရိတောင်ထွတ်မှ ပြုလွတ်ခါစ၊ လပြည့်ဝန်းကို မြင်ရသောကလေးငယ်သို့ ရွှင်လန်းသွားမိ၏။ သို့သော်... ရုတ်ခြည်းပင်လျှင် မျက်စိအောက်မှ စန္ဒာပျောက်ခဲ့လေပြီ။ သူ့ကိုမူ၍ ကြုံသည်ထင့်။ သူ့ကိုကောက်၍ ပျောက်သည်ထင့်။ သူ့ကို ငြိုး၍ လှိုင်းသည်ထင့်...။

ပို၍ လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ 'ဧကန္တ သီသီဝင်းသည် သူ့ကိုချော့စေလိုဟန် ရှိသည်ဟု ယူဆလိုက်ကာ ကြာရှည်မတွေးတော့ဘဲ အိပ်ခန်းဝမှ အခန်းဆီးကိုမ၍ အတွင်းသို့ အကဲခတ်ရင်း ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်ပေပြီ။ ခုတင်ပေါ်တွင် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံ၍ စိတ်ကောက်နေချေပြီတကား...။

မောင်မောင်ရင်သည် ပြုံးလိုက်ကာ ခုတင်နားသို့ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းဘက်နားတွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ မရှေးမနှောင်းပင် သူ၏နှုတ်မှ ချိုသာသော အသံတို့သည် ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“စိတ်ကောက်နေသလားဟင်...။ ဒီမျက်နှာကို တွေ့ချင်လွန်းလို့

အဝေးကြီးကတည်းက စောရိန်မြင့်ပြီး အပြေးလာခဲ့ရတာကို စောင်ခြံ လှမ်းပြီးများ ဖွင့်ကြည့်ပါဦးလား အချစ်ရဲ့ ...”

သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဖြုန်းခနဲ ပွင့်လာ၍ မှန်တေနေသည့် အလား... ဒေါ်သောင်းတင်၏ မျက်နှာကြီးသည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ တော့ရော.... “အောင်မလေး...” ဟု အော်၍ မောင်မောင်ရင်မှာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းပင်ထ၍ ဆုတ်မိတော့၏။ မဆုတ်မိလျှင် ခံ နိုင်ပါရိုးလား...။ ဒေါ်သောင်းတင်၏ မျက်နှာကြီးနှင့် သူ့မျက်နှာမှာ တစ်ထွာကွာကွာလေးတွင် ကပ်၍ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒေါ်သောင်း တင်ကို သူသည် ဤမျှ နီးကပ်စွာ တစ်ခါမျှ မကြည့်ခဲ့ဖူးခဲ့ပါ။ ယခု တွင်ကား နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ရသည့်အထဲ မျက်နှာကြီးက မှန်ထား သေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် လိပ်ပြာလွင့်စင်မတတ်ပင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဒေါ်သောင်းတင်သည် စောင်ခြံကို လှမ်းပြီးသော် ထ၍ ထိုင် လိုက်၏။

“မင်း... ငါ့ကို ဘယ်နှယ်တွေ လာပြောနေရတာလဲတဲ့...။ နဂို ကမှ လူက ဖျားချင်ချင် ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ။ မင်း... ငါ့ကို လာသတ်တာ ဘဲ ထင်တယ်...”

“မ...မ...မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ ဒီပေါ်မှာ အိပ်နေတာ ဒေါ်ဒေါ် မှတ်လို့ပါ...”

“ဪ... ငါမှတ်လို့ တမင်လာပြောတယ်ပေါ့ ...”

“မတော်လို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်... သီသီဝင်း အိပ်နေတယ် ထင်ပြီး ပြောမိတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ... သီသီဝင်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူးနော်”

“အပြင်မှာ မတွေ့ရင် နောက်ဖေးမှာ ရှိမှာပေါ့”

စိတ်ထဲတွင် မောင်မောင်ရင်သည် လျင်မြန်စွာပင် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ရာ သူ့ခြေလှမ်း

များများသည် ဒန့်ကနဲ ရပ်တန့်သွားရလေတော့သည်။ နောက်ဖေး
ဆောင်သို့အကူး တံခါးနှစ်ချပ်မှာ နှစ်ပါး ဂဟေစပ်၍ ပိတ်ဆို့ဆီးကာ
နေ၏။

တံခါးရွက်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် မပြင်းတပြင်း ထုလိုက်ရင်း
သီသီ... သီသီ... ကိုယ်ပါကွဲ့... သီသီ။ တံခါးဖွင့်ပါလေ...” ဟု ပြော
လိုက်၏။ အတွင်းဘက်ဆီသို့ ဘာသံမှ ထွက်မလာချေ။ ထို့ကြောင့်
ထပ်ထုရင်း “သီသီ...သီသီ...” ဟု ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

“သွားပါ... အခုချက်ခြင်း... သွားပါ။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ
မတွေ့ချင်ဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... သီသီ...”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်...”

မောင်မောင်ရင်သည် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးသွားရတာလဲ သီသီရယ်။ ကိုယ်
မြို့ထဲကို ခဏပြောင်းသွားလို့လား။ ဒါလဲ ကိုယ်ပြောထားပြီးပြီ မဟုတ်
လား။ ကိုယ့် အမေအတွက် ပြောင်းရတာပါလို့...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ကိုယ့် အမေ အသားဖြူမကလေးအတွက်
လေ။ ကိုယ့်အမေက မော်တော်ကားမောင်းလို့ ကိုယ်ကဘေးက ထပ်
ချပ်မကွာ ပြုစုလို့...။ သွားပါ... ရှင့်မေတ္တာဟာ ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိတော့
ပါဘူး...”

မောင်မောင်ရင်သည် အံ့လည်း အံ့ဩသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း
ဆိုနစ်လာသည်။

“အို... ဒါကို မပြစ်မှားပါနဲ့ သီသီ...”

“ဘာလဲ... ကိုယ့် အမျိုးသမီးကိုထိတော့ နာတယ်လား။ ဟုတ်
တာပေါ့... မော်တော်ကားရှိတယ်ဆိုတော့ နာရပေမယ်ပေါ့ မိသိတို့က
ဆိုက်ကားတောင်မှ မပိုင်ပဲကို နာမဲ့လူ မရှိပါဘူး...”

မောင်မောင်ရင်သည် တံခါးရွက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် စိုက်၍မှီလိုက်ပြီး ငိုနေတော့၏။ သူ့အနောက်နားဆီသို့ ဒေါ်သောင်းတင် ရောက်လာလေသည်။

“ဟဲ့... ဧည့်သည်ဆိုတာ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ရတယ်။ ဘယ့်နှယ် ဒီလာပြီး တံခါးရွက်ကို ကုန်းနမ်းနေရတာလဲ...”

“ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ ရှင်းမယ်... ရှင်းမယ်...”

“အောင်မယ်... မလိုပါဘူးတော်၊ ဟိုဘက်အိမ်ကို ကိုပြားကြီးကို ပြောထားပြီးပါပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒီအိမ်ရှေ့က မြက်ပင်တွေ ပြောင်နေပြီမှတ်တော့...”

မောင်မောင်ရင်သည် ဒေါ်သောင်းတင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ... အတွင်းဘက်သို့သာ မှန်း၍... “သီသီ... ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ။ ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်နေမယ်... အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါနော်...” ဟု အော်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သီသီဝင်းကမူ “ရှင်းလဲ မပြန့်... ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ချင်ဘူး...” ဟု ပြန်အော်လိုက်လေသည်။ သီသီဝင်းက မတွေ့ချင်ဟု ပြောနေသည့်တိုင်အောင်၊ မောင်မောင်ရင်ကမူ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ စောင့်နေ၏။

ဒေါ်သောင်းတင် နောက်ဖေးထွက်ရန် တံခါးကို ခဏဖွင့်ပေးသော်လည်း၊ သီသီဝင်းသည် ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ရင်ကို သူ တကယ်ပင် မတွေ့လိုပါတော့ချေ။

မောင်မောင်ရင်သည် ကုလားထိုင်မှထိုင်၍ စောင့်မြဲစောင့်နေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဧည့်ခန်းနေရာသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။ သီသီဝင်းကား မဟုတ်ပါ။ နောက်ဖေးဘက်ဆီမှလည်း မဟုတ်အိမ်ရှေ့ဘက်မှ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကား ဇော်သိန်းပင် ဖြစ်သတည်း။

မောင်မောင်ရင်သည် ဇော်သိန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဇော်သိန်းကလည်း မောင်မောင်ရင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြုံးပြလိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်ကမူ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် မျက်နှာလွဲလိုက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဇော်သိန်းမှာ အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကာ၊ ဘောင်းဘီရှည်၏ ဘယ်ဘက်အိတ်၊ ညာဘက်အိတ်များကို ရှောက်စမ်းနေလေ၏။ မောင်မောင်ရင်သည် မျက်နှာကြီးပုပ်၍ လှည့်သွားပြီးမှ ချက်ခြင်းလိုလိုပင် ပြန်လှည့်ကာ...

“အော်... ကိုဇော်သိန်းပါလား...”

ဟု လေသံပြောင်း၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ဧည့်သည်အချင်းချင်း နှစ်ယောက်ထံ တွေ့နေရသည်ဖြစ်ရာ၊ မောင်မောင်ရင်က ဖော်ရွေလျှင် ဇော်သိန်းက ပြန်၍ ဖော်ရွေရပေမည်။ ထို့ကြောင့်... စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်ရင်းက မောင်မောင်ရင်ကို ကြည့်၍ပြုံးလိုက်ရပြန်ကာ ပြန်ဖြေရပေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုမောင်ရင်...”

“ခင်ဗျား... ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ...”

မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာမှာ တည်သွားပြီး လေသံမှာလည်း မာသလိုလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် ဇော်သိန်းမှာ မျက်နှာပိုး သတ်လိုက်ရပြန်၏။

“ဗျာ...”

“နားလေးတယ် ထင်တယ်... ခင်ဗျား ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ လို့ မေးတာဗျ...”

“အော်... လာလည်တာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားကော ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

“မိန်းမ ခိုးမလို့ဗျို့...”

ဇော်သိန်းသည် အံ့အားသင့်သွားသည့်အလျောက် မျက်ခုံးများ

ချီသွားလေ၏။

“ဗျာ”

“နားလေးသလားဆိုတော့လဲ မခံချင်ဘူး... ဘာလဲ မကြားဘူးလား...”

“ကြားပါတယ်... အံ့ဩသွားလို့ပါ။ နို့... ခင်ဗျား ခိုးမဲ့ မိန်းမက ဘယ်မှာလဲဗျာ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ရင်ကိုကော့၍ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ပင် ‘ဘယ်မှာရမှာလဲဗျာ... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ကျုပ်ခိုးမဲ့ မိန်းမ...’ ဟု ပြောပြောဆိုဆို နောက်ဖေးဘက်ဆီသို့ လက်ညှိုးအညွှန်လိုက်တွင်၊ နောက်ဖေးဘက်က ထွက်လာသော ဒေါ်သောင်းတင်မှာ သူ့ လက်ညှိုး၏ ညွှန်ရာလမ်းတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည် ဖြစ်ရကား၊ မောင်မောင်ရင်သည် မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားကာ ထိုးထားသော လက်ညှိုးကို ပြန်မချနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ မူလက ဒေါ်သောင်းတင်သည် သူ့ကိုကြည့် ထွက်လာသည်။ မဟုတ်သော်လည်း လက်ညှိုးကြီးထိုးနေသော မောင်မောင်ရင်ကို မြင်ရ၏။ ချက်ခြင်းပင် မောင်မောင်ရင်သည် ကြိမ်ကြိမ်ရာ ထိုးထားသော လက်ညှိုးကို မြှောက်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်သောင်းတင်လည်း ‘ဘာများပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဖြင့် ဦးခေါင်းကို သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ အပေါ်ဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်သဖြင့် တဖန် မောင်မောင်ရင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်ရာ မောင်မောင်ရင်သည် လက်ညှိုးကို ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ရွှေ့ထိုး လိုက်ပြန်၏။ ဒေါ်သောင်းတင်လည်း တဖန် ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်ရပြန်သည်။ ဘာမှ မရှိသည်ကို ပြနေရာ လိုက်ကြည့်နေ၍ကော ဘာကိုများ သူတွေ့ပါမည်နည်း။ ဘာကိုမျှ မတွေ့သဖြင့် လက်ညှိုးရှင် မောင်မောင်ရင်ကို ပြန်မော့ ကြည့်ပြန်၏။ တစ်ကြိမ်တွင်ကား မောင်မောင်ရင်၏ လက်ညှိုးကြီးသည် လည်၍ ပြတင်းပေါက်ဘက် ရောက်သွားလေရာ... စိတ်မရှည်တော့

ဟန်နှင့် ဒေါ်သောင်းတင်သည် မောင်မောင်ရင်နားသို့ ပြေးကပ်လာပြီး၊ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဆန့်ထားသော မောင်မောင်ရင်၏ လက်ကောက် ဝတ်ကို ဖမ်းအုပ်ကာ ညှာလက်ဖြင့် လက်မောင်းကို တဖတ်ဖတ်နှင့် ရိုက်ရင်း...။

“ကဲ... ထိုးအုံးဟာ... ဒီလက်က လက်ညှိုးတွေ ရှောက်ထိုးအုံး ဟာ...”

ဟုပြောရင်း ရိုက်ရင်း လုပ်လိုက်လေသည်။

“အမလေး... ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ စပ်တယ်ဗျ။ သူခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ...”

မောင်မောင်ရင်သည် လက်ကိုရုန်း၍ ဇော်သိန်းကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။ စောစောက ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ပါးစပ်ကြီးဖြူ၍ ကြည့်နေသော ဇော်သိန်းမှာ မောင်မောင်ရင်၏ လက်ညှိုးစက်ကွင်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ သက်ဆင်းလိုက်ရသောအခါတွင် မျက်နှာမှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွား၍ ပြူးတူးပြဲတဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟာ... ဘာလဲဗျ... မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်... ဘယ်နှယ့်တုန်း ကျွန်တော် မပါဘူး။ ဟာ... ကြံကြံဖန်ဖန်... မဆိုင်တဲ့ အပေါက်က ဂလိုင်နဲ့ မခေါက်ပါနဲ့ဗျ...”

ဇော်သိန်းက အကြောက်အကန် ငြင်းနေစဉ်၊ ဒေါ်သောင်းတင် သည် မောင်မောင်ရင် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်မိလေသော် ဇော်သိန်း ကို တွေ့ရသဖြင့်...။

“ဟင်... မောင်ဇော်သိန်းပါလား...”

ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ဇော်သိန်းသည် ဒေါ်သောင်းတင်ကို မျက်လုံး ပြူးကြီးများဖြင့် ကြည့်ပြီး...။

“မဟုတ်ဘူး... ဒေါ်ဒေါ်...”

ဟု... ငြင်းမြဲ ငြင်းလိုက်လေသည်။

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲကွဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်က မျက်စိကောင်းပါတယ်။”

မင်းဟာ မောင်ဇော်သိန်း အစစ်ပါလေ...”

အို... ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်... ဟိုဟာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဘယ်ဟာက မဟုတ်တာလဲ...”

“သူ လက်ညှိုးထိုးတာ မဟုတ်ဘူး...”

ဤတွင် မောင်မောင်ရင်ကလည်း မခံချင်သလိုနှင့် ဝင်ပြော၏။

“ဘာလို့... မဟုတ်ရမှာလဲ... ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပါတယ် ဗျာ... ခင်ဗျားလည်း မြင်တယ်... ဒေါ်ဒေါ်လည်း မြင်တယ်။ ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးတာ။ ဒါကို ခင်ဗျားက ဘာမှန်လာဥ လုပ်ချင်တာလဲ...”

“ခင်ဗျား လက်ညှိုးထိုးတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားပြော တာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဘာ... ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ရင်... ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား ဘိုးအေ ကြီးက လာထိုင်ပြောနေပါတယ်လို့ ဆိုချင်သပေါ့... ဟုတ်လား...”

မောင်မောင်ရင်မှာ သီသီဝင်းကို အရုံးပေးခဲ့ရသမျှ ဇော်သိန်းကို ဖိအုပ်နေလေရာ၊ ကြားမှာ ဒေါ်သောင်းတင်က မကြားလိုတော့ချေ။

“ကဲပါ... တော်ကြစမ်းပါ... နားငြီးတယ်...”

ဒေါ်သောင်းတင် ဟောက်လိုက်မှ နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်ကျသွား လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားမှ ဒေါ်သောင်းတင်သည် နောက် ဖေးဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး... “မိသီ... ဒီမှာ ဧည့်သည် ရောက် နေတယ်လေ...” ဟု အော်ပြောလိုက်လေသော် မောင်မောင်ရင်ထံမှ လွှတ်ခနဲ အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ခေါ်မနေပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်... သူ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ပါဘူး... ဒေါ်ဒေါ် မျက်နှာတောင် သူကြည့်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် မောင်မောင်ရင်ကို စူးစူးဝါးဝါး မျက် စောင်းထိုးလိုက်လေသည်။

“ငါ့မျက်နှာ မကြည့်ချင်ရအောင် သူနဲ့ငါဟာ ရည်းစားလုဘက်

မို့လို့လား... တယ်... မောင်မောင်ရင်နော်... ငါတုတ်လိုက်မိမယ်...
မောင်မောင်ရင် ကုပ်ရပြန်လေ၏။ ဒေါ်သောင်းတင်လည်း လှည့်
ရပြန်လေသည်။

“မိသီ... လာခဲ့ဦးလေ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်စောင့်နေတယ်ဆို”
နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် သီသီဝင်း၏ ဖြေသံကို
မောင်မောင်ရင်သာမက ဇော်သိန်းပါ စောင့်မျှော်နားသောတစ္ဆင့်နေကြ
လေသည်။

“အို... မတွေ့ချင်ဘူး... မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး”
သီသီဝင်း၏ အသံထွက်ပေါ်လာသောအခါ ဇော်သိန်းမှာ
မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ၏။ မောင်မောင်ရင်ကမူ မေးတစ်ချက်
ငေါ့လိုက်ပြီး...

“ကဲ... မပြောဘူးလား... သူ မတွေ့ချင်ပါဘူးဆို...”
ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဒေါ်သောင်းတင်ကမူ မလျှော့သေး
လိုဟန်နှင့်...

“ဟဲ့... ဘယ်သူ မှတ်လို့တုန်း...။ မောင်ဇော်သိန်းလေ မိသီရဲ့...”

“အို... မောင်ဇော်သိန်း မကလို့ မောင်ဇော်သိန်းရဲ့ ဘိုးအကြီး
သေရာက ထလာတာတောင် တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...”

မောင်မောင်ရင်က သီသီဝင်း၏အစား ပြန်ဖြေလိုက်ရာ
ဇော်သိန်းက မောင်မောင်ရင်ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။ နောက်ဖေး
ကမူ ဘာသံမှ ထွက်ပေါ်မလာဘဲရှိရာမှ ခဏကြာသောအခါ အသံအစား
သီသီဝင်းကိုယ်တိုင် ထွက်ပေါ်လာသောအခါ မောင်မောင်ရင်ခမျာမှာ
အံ့အားကြီး သင့်ရှာလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ပင် ဟသွားလေတော့သည်။

ဇော်သိန်းကမူ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် မောင်မောင်ရင်ကို “ကဲ..
တယ်နယ်ရဲ့စ” ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မျက်စပစ်ပြရာ မောင်မောင်ရင်
သည် သီသီဝင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“သီသီ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဟင်...”

သီသီဝင်းသည် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည့်တိုင်အောင် မောင်
မောင်ရင်ကို မကြည့်လိုဟန်နှင့် ကုလားထိုင်တွင် ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း
ကလေး ထိုင်ပြီး မောင်မောင်ရင်ကို ကျောတစ်ခြမ်းပေးထားသည်။ ဇော်
သိန်းကမူ ရှင်ကြည်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ကာ...

“ကိုဇော်သိန်း ရောက်နေတာ မသိလို့ပါ... ကျွန်မကို စိတ်မဆိုး
ပါနဲ့နော်...”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇော်သိန်းမှာ အချို့ဆုံး မျက်နှာနှင့် ဒရောသော
ပါး ဖြေကြားလိုက်လေ၏။

“ဟာ... စိတ်မဆိုးပါဘူး သီသီ... ကိုဇော်သိန်းမှန်းမှ မသိဘဲ
ကိုး... ကိုဇော်သိန်းက သီသီ နေမကောင်းဘူးထင်လို့ လာမေးတာပါ..”

မောင်မောင်ရင်က လွှတ်ကနဲ... နှုတ်မှ “အပြောင်းအလဲ မြန်လှ
ချည်ကလား...” ဟု ထွက်သွားရာ ဇော်သိန်းသည် မောင်မောင်ရင်
ကြည့်၍ “နေကောင်း မကောင်းလာမေးတာ ဘာပြောင်းလဲရမှာလဲ...
ကိုမောင်မောင်ရင်ရဲ့” ဟု မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး...”

ဤတွင် ဒေါ်သောင်းတင်က “အလို... ဒီမှာ မင်းကို စကားလက်
ခံပြောမဲ့လူ မရှိတော့ဘူးကွဲ့... မင်းဘယ်သူ့ကို စကားပြောနေတာတုန်း”
ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်... ပြောနေတာ... ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် စကားလက်ခံပြောတယ်...”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတော်... ဒါဖြင့် မင်းအလာမှားပြီး... မင်းသွား
ရမှာက တံတားလေးကွဲ့... စိတ္တဇဆေးရုံကို...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် စိတ္တဇဆေးရုံကို သွားရမှာ... ဘယ်နှယ့်
ဆေးရုံကြီး ရောက်နေမှန်းမသိဘူး...”

“တယ်... မင်းလေ...”

သီသီဝင်းက ကြားဝင်၍ ဒေါ်သောင်းတင်ဘက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်... လေကုန်ခံလို့ ပြောမနေပါနဲ့။ ဒီမှာ ကိုဇော်သိန်း၊ နက်ဖြန်ကို ကျွန်မ ရန်ကုန်ပတ်ဝန်းကျင်က ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးချင်တယ် ... လိုက်ပို့ပါလား ...”

ဇော်သိန်းသည် ယနေ့အဖို့ သူ့ရသာတီနတ်သမီးနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်နေသလား အောက်မေ့ရသည်။ စန်းပွင့်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

“ဟာ ... လိုက်ပို့ပါတယ် ... ရန်ကုန်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မကဘူး၊ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံးက ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးချင်တောင် လိုက်ပို့ပါမယ်လေ ...”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသမျှစကားတို့သည် မောင်မောင်ရင်၏ ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်သလို ခံစားရ၏။ တစ်ခါက ဦးတစ် ဆုံးမသလို ပြင်၍ မှတ်ထင်ရလျှင် ဦးခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်သလို ခံစားရ၏။ နောက်ထပ်ပြင်၍ ထင်မှတ်ရလျှင်ကား ... နှလုံးသားကို အိုးကင်းတွင် သဲနှင့် ထည့်၍ လှော်သလို ခံစားရပေ၏။

စိတ်ထဲက ခံစားမှုကသာ မကောင်းသည် ပါးစပ်ကတော့ ငြိမ်မနေနိုင်ပါချေ။

“ဒါဖြင့်လဲ ... ခင်ဗျား ပုသိမ်ကို သွားဖို့ပဲ ... ကျန်တော့တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ ...”

“သောင်ပြင်မှာ လိပ်ဥတူးဖို့လေ ...”

“ဟာ ... ကျန်တော် လိပ်ဥမစားပါဘူး ...”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ခင်ဗျားနဲ့ တည့်ပုံလည်း မရပါဘူး ...”

သီသီဝင်းက ကြားက ဝင်လာပြန်လေသည်။ ကြားကသာ ဝင်လာသည်။ မျက်နှာကမူ ဇော်သိန်းသို့သာ မျက်နှာမူထား၏။

“ကိုဇော်သိန်း ကားပါတယ် မဟုတ်လား ...”

“ပါတယ်လေ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

မောင်မောင်ရင်က ပျာပျာသလဲပင် “ဘီးလေလျော့ချင်လို့ပါ”
ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း သီသီဝင်းကမူ မောင်မောင်ရင်အား လုံးဝ
အရေးမစိုက်ဘဲ “ကျွန်မနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို မြို့ထဲမှာ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ
ဝယ်ကျွေးစမ်းပါ ... ဟော ... တွန့်သွားပြီလား”ဟု ပြောလိုက်၏။

“မတွန့်ပါဘူးဗျာ ... တစ်ဆိုင်လုံး ကုန်အောင် စားစမ်းပါ”

မောင်မောင်ရင်က မခံချင်သဖြင့် ဝင်တော့ပြန်လေသည်။

“ဆီချက်ခေါက်ဆွဲကျွေးပါဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ဖိနပ်ဆိုင်ကို ပို့ချင်
တာလဲ ...”

“ကိုဇော်သိန်း ကျွန်မ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်နော်၊
ကဲ ဒေါ်ဒေါ် ထလေ အဝတ်မလဲဘူးလား ...”

သီသီဝင်း၏ သွက်လက်လှသော စကားများကြောင့် အူကြောင်
ကြောင်ဖြစ်နေသော ဒေါ်သောင်းတင်သည် ထ၍ လိုက်သွားရလေ၏။

ဤတွင် မောင်မောင်ရင်သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်သီးနှစ်
ဖက်ဆုပ်၍ သီသီဝင်းတို့ အိပ်ခန်းဆီဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

“တောက် ... မောင်မောင်ရင်လာလို့ ပိတ်လိုက်တဲ့တံခါးဟာ
ခုတော့လည်း ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားပါလား။ တော်ပြီ ... တော်ပြီ”

“ဘယ်နှယ့်လဲ စားတောင် မစားရသေးဘူး တော်ပြီလားဗျာ ...”

ဇော်သိန်းက ပြုံးပြုံးကလေး ဝင်ပြောလိုက်ရာ မောင်မောင်ရင်
သည် ဇော်သိန်းကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြ၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ချစ်ခွန်းတွေ ဖွဲ့ကာ ဖွဲ့ကာ ... သူ့ကို ... ခွဲဆိုး ... ဆိုးလိုက်ချင်
တယ် ...”

သီသီဝင်း၏ မတိုးမကျယ် သီချင်းသံကိုတော့ သူ မခံချိစွာ ကြား
လိုက်ရပြန်သေးသည်။

(၈)

လူဆိုးတွေနဲ့ မောင်ရိုင်ဆင်

ရယ်လိုက်လျှင် အလွန်လှပသော ခင်ဖြူဖြူသည် ယခုလည်း ကိုယ်
ကလေး သိမ့်သွားအောင် ရယ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ပြောပါဦးလေ ... ဝိုင်လှချည်လား။ ဒီလို ... သရုပ်ဆောင်လို့
မရဘူးလေ ... ချစ်သူနှစ်ဦး ချိန်းတွေ့တာနဲ့ မတူဘူးရှင်၊ မသာယာလာ
ရင်း ဆုံတဲ့အသိနှစ်ယောက်လို့ ... ဖြစ်နေတယ်ဆရာကြီးရဲ့ ...”

ပြောရင်းက ရယ်နေပြန်ပါသည်။ မောင်မောင်ရင်သည်
အင်းလျားကန်ရေပြင်ပေါ်သို့ ခဲကလေးများကိုသာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့စွာ
ပစ်ပေါက်နေသည်။ ပြီးတော့မှ လေးတွဲစွာပင် စကားကို ပြန်ပြောလိုက်
၏။

“ရှေ့လျှောက် သဘာဝကျတော့မယ် မဟုတ်တော့ဘူး ဖြူဖြူ
မကြည်တဲ့နုလုံးဟာ ပြုံးတယ်လို့ မရွှင်ဆိုတာမျိုးလို့ ကိုယ်မပျော်ဘူး
ဖြူဖြူ... ကိုယ် မပျော်နိုင်ဘူး ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ရယ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာလေးညှိုးသွားလေသည်။ ရှေ့ ... တည့်တည့်သို့ ... ငေးကြည့်နေသော မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာကို အသာငုံ့၍ မြင်သာအောင် ရှေ့ဘက်စောင်းက ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ ... ကလေးလို မေးလိုက်သည်။

“ဖြူဖြူနဲ့ ခုလိုနေရာတာ မပျော်ဘူးလား ... ဟင်။ ဟုတ်လား ကိုမောင်ရင် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ဘာမျှ ပြန်မဖြေဘဲ ငေးမြဲ ငေး၍ ဝိုင်မြဲ ဝိုင်နေသည်။

“ကိုမောင်ရင်ရယ် ... ပျော်လို့လုပ်နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖြူဖြူဟာ ဖြူဖြူ ချစ်သူကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ သူ့စိတ်မှ လည်လာပါစေတော့လို့ လုပ်ရတာပါ။ ဒါကိုလည်း ကိုမောင်ရင် သိသားဘဲ၊ ကိုမောင်ရင် ဖြူဖြူကို မကူညီချင်တော့ဘူးလားဟင် ...”

“ခက်တယ် ဖြူဖြူ ... ဖြူဖြူ ချစ်သူ ဖြူဖြူဆီ ပြန်ရောက်အောင် ကူညီကြံဆောင်ပေးရတဲ့ ရလဒ်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ ဆုံးရှုံးရခြင်းပဲ ...”

မောင်မောင်ရင်၏ စကားကြောင့် ခင်ဖြူဖြူ အံ့အားလည်း သင့်သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်ရလေတော့သည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာ ... ကိုမောင်ရင် ... ဘာဖြစ်လို့ ကိုမောင်ရင်ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးရမှာလဲ ... ဟင် ...”

“မထူးပါဘူးလေ ... ပြောတော့မယ် ... ဖြူဖြူနဲ့ ကိုယ် တွဲပြီး ကားစီးတာကို သိသိက ဘယ်နေရာက တွေ့လိုက်တယ်မသိပါဘူး။ တွေ့တော့ တွေ့လိုက်ပုံရတယ် ...။ ဒီတော့ ဒီတော့ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် စကားကို ဆက်ရမှာ အားနာနေပုံရ၏။ ခင်ဖြူဖြူက ပြုံးလိုက်တာ ...။

“ဖြူဖြူ သိပါပြီလေ ... အခု သိသိဝင်းက ကိုမောင်ရင်နဲ့ ဖြူဖြူကို အထင်လွဲနေပြီဆိုပါတော့ ...။”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဖြူဖြူ ...”

“ဒါ ဘာခက်လို့လဲ ... ကိုမောင်ရင်က ရှင်းပြလိုက်ပေါ့”

“ရှင်းတာကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံလို့ ခက်နေတာပေါ့ ...

ဒီကြားထဲ ဇော်သိန်းက ရှိသေးတယ် ...”

“သူက ဒီကြားထဲမှာ ဘာလာလုပ်နေသလဲ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... သူကလည်း သိသို့ကို နောက်ပိုးနေတယ်”

“မပူပါနဲ့လေ ... မိန်းကလေးတွေဟာ များသောအားဖြင့် မျက်နှာ
မများလိုကြပါဘူး ...”

“ဒါပေမဲ့ ဖြူဖြူ ... နာစရာရှိတော့လည်း မျက်နှာဖုံးတော့ စွပ်
ချင်ကြတာပဲ ...”

“ဟော ... ကိုမောင်ရင်က ဖြူဖြူကို စောင်းပြောပြီ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... သီသီဝင်းကို ပြောတာပါပဲ ... ကိုယ်
သိပါတယ်... သီသီဟာ ဇော်သိန်းကို မချစ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကောင်
မလေးက စိတ်ထက်တယ် ... ကိုယ့်ကို ရွံ့ပြီး လုပ်တာပဲ ... သူ မှား
မှာပေါ့ ... ငနဲက လည်ပုံရတယ် ...”

“အိမ်မကပ်ဘူးလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... ဂျပိုးကျပုံရတယ် ... ဒီတော့ သီသီတော့
အပြက်အပြက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မှာပဲ ...”

“ဒါအတွက် မပူပါနဲ့ ... ကိုမောင်ရင်ရယ် ... ဖြူဖြူဆီမှာ
ကုလား ဘုန်းကြီးကြီး တစ်ဦးက ပေးထားတဲ့ဆေးလုံးကလေး ရှိတယ်”
မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ဖြူဖြူကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ဖြူဖြူက ပုံပြောမလို့လား ...”

“မယုံရင်လည်း ပုံပြင်ပဲ မှတ်တာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ဒီဆေးလုံး
ရှိတာကတော့ တကယ်ပဲ။ ဒီဆေးလုံးကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ကျွေးလိုက်ရင် ... သူ့ချစ်သူနဲ့ သူ့နဲ့ကြားမှာ ပေါ်နေတဲ့ အနှောင့်အယှက်

တွေ ပျောက်ကုန်ရော ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ရယ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မစားသလဲ”

“စားလို့ မရလို့ပေါ့ ... ကိုမောင်ရင်ရဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒီဆေးလုံးက ပါးစပ်ထဲ မထည့်ခင် ပါးစပ် အရင်ပိတ်ထားပြီးမှ မျိုချရမယ်တဲ့လား ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် မြင်ရသူ၏ နှလုံးသား သွက်သွက်ခါလောက် အောင် ရယ်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် နှာခေါင်းထဲကတစ်ဆင့် အတင်းမုတ်သွင်းရမှာပေါ့၊ ခုတော့ ... ဒီဆေးလုံးကို စားမယ့်မိန်းကလေးရဲ့ ချစ်သူဟာ သူ့အပေါ် မှာကော ချစ်နေရမယ်တဲ့ရှင် ...။ ချစ်သူက သစ္စာမဖောက်မှ စားလို့ ရမှာ။ ဟော ... ဟိုမှာ ကိုကိုမော် ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဒီဘက် ထွက် လာတယ်။ ဟန်ကျလိုက်တာ၊ ကဲ ... ရယ်စမ်းပါ ကိုမောင်ရင်ရဲ့ ... သူ အထင်မှားအောင် နေပြစမ်းပါ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ဘာမသိ ညာမသိနှင့် ရယ်လိုက်ရပေရာ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေလေ၏။

“ကိုမောင်ရင်ဟာ ရယ်တာနဲ့ မတူဘူး၊ ရက်နေသလိုပဲ”

“မရယ်ချင်ဘဲနဲ့ ရယ်တာကိုး ...”

“ကဲ ... ရယ်လေ ... ရယ်လေ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခင်ဖြူဖြူက လက်ညှိုးကလေးနှင့် ခါးကို ဆင့်၍ ဆင့်၍ ထိုးလေရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ထိုးထိုးထွန်ထွန် ဖြစ်သွား ပြီး ...

“ဟယ် ... နင့် အဘတုမှ ... အို ... နင့် အဘလား ... ဟုတ်ပါ ဘူး ... အာ ... နင့်အဘတု ... အို ... နင့်အဘလား ... အဟီး ... အဟူး ... အာပါး ... အဟား ...”

ထို့နောက် ခင်ဖြူဖြူ၏ ခါးထိုးနေသော လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ရလေ၏။ ခင်ဖြူဖြူ၏ နည်းပရိယာယ်ကား အောင်မြင်ပါပေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူငယ်ချင်းသုံးလေးယောက်နှင့် လာနေသော ကိုကိုမော်သည် ဤမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါ ချာခနဲ လှည့်၍ ကွေ့သွားလေသည်။ များစွာ မကျေမချမ်း ဖြစ်သောအသွင်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေ၏။ မိန်းကလေးဟူသည် ယောက်ျားကို ချစ်အောင်လည်း လုပ်တတ်၏။ မုန်းအောင်လည်း လုပ်တတ်၏။ ချစ်ရာက မုန်းအောင်လည်း လုပ်တတ်၏။ မုန်းရာက ချစ်အောင်လည်း လုပ်တတ်၏။ ယောက်ျားဟူသည် မိန်းမပျို၏ ကစားစရာ အရပ်ငယ်သာတည်း။

“ကဲ ... ကိုမောင်ရင် ... ဖြူဖြူလည်း သွားတော့မယ် ... ဒီနေ့ တစ်ချိန်တည်း ရှိတယ်နော်။ တစ်ချိန်ပြီးရင် ရပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ခင်ထွေးရီလည်း ပါမယ် ... ကိုမောင်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့ရမယ်နော် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ထောင်ထားသော ဒူးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ချိတ်၍ ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်လျက်ကပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“အလုပ်ကို လက်ခံထားမိတော့မှ ဝတ္တရား ကျေရပေမယ်ပေါ့”

ခင်ဖြူဖြူသည် မောင်မောင်ရင်ကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။ တော်တော် ခင်မင်စရာ ကောင်းသူပင်ဖြစ်၏။ သီသီဝင်းက ဘာကြောင့်များ မုန်းရပါလိမ့် ...။ ဤသူသည် တကယ်ပင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော လှလင်ပျို ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကိုကိုမော် ရှိနေသဖြင့် ဒုတိယသာ ရပေလိမ့်မည်။ ခင်ဖြူဖြူသည် အတွေးကို ဖြတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ဆယ်နာရီ နှစ်ဆယ်နော် ... ဟိုနေရာကိုပဲ လာ ...”

မောင်မောင်ရင်က ခေါင်းကို ကျိုးနွံစွာ ညိတ်လိုက်၏။ ခင်ဖြူဖြူသည် ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဆင်းသွားတော့သည်။ အကြံအစည် အပေါက်အလမ်း တည့်နေသူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှသည် ပေါ့ပါး ပျိုလွင်လှပေ၏။

ခင်ဖြူဖြူ ထွက်သွားသောအခါ မောင်မောင်ရင်လည်း နေရာမှ ထ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် သွားလျက်ရှိပေရာ မောင်မောင်ရင်လည်း ခင်ဖြူဖြူနှင့် တွေ့ဆုံရမည့်နေရာသို့ စောင့်ဆိုင်းရန် တင်ကြို ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရန် ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို ချိုးရန်သာ လိုတော့သည်တွင် ထောင့်ချိုးတစ်ဖက်မှ လူသံသူသံကြားသဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့၍ ရပ်သွား၏။ လူသံသူသံမှာ သွားလာလှုပ်ရှားသံမဟုတ်ဘဲ ရပ်၍ စကားပြောနေသံများ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် အခြားလူများ ရှိနှင့်ပြီးသောနေရာသို့ မိမိသွားရောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စောင့်ဆိုင်းသင့် မသင့်ကို ရပ်တန့်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ အသံသည် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ဒီတော့ မင်းက ဘာလုပ်ချင်သလဲ ကိုကိုမော် ...”

“ဘာလုပ်ချင်ရမှာလဲကွ ... ဒီကောင်ကို လူလစ်တဲ့နေရာမှာ ဆုံးမလိုက်ချင်တယ် ...”

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်ကွ ... မင့်အမျိုးသမီးက ကြိုက်တာနဲ့ ဒီကောင်ဟာ ဒုက္ခရောက်ရမလားကွ ...၊ သူ့အပြစ် ဘာရှိသလဲ...”

စကားသံအရဆိုသော် သူတို့ဆွေးနွေးနေကြသည်မှာ နှစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်နိုင်ချေ၊ သုံးလေးယောက်ခန့် ရှိလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါတော့ ဒီကောင်ကို ကြည့်လို့မရဘူး”

“အကြံတူ ရန်သူဆိုတာဟာ လိုက်နာသင့်တဲ့ စကားမဟုတ်ပါဘူးကွ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မင်းတို့ မကူညီရင်လဲနေကြ၊ ဒီကောင်ကြည့်ရတာ ကျောင်းသားတွေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ဒီကောင်ကို လမ်းမှာတွေ့ရင် ငါတော့ ရန်စပြီး တွယ်မှာဘဲ၊ မင်းတို့ ရပ်ကြည့်ချင် ကြည့်

နေပါ...”

“အော်... ဒို့ မျက်စိအောက်မှာ ဆိုရင်တော့ လက်ပိုက်ကြည့် မနေပါဘူးကွာ... ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးရှေ့မှာတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ကောင်မလေးက ဒီကောင့်ကို ပိုသနားသွားပြီး ပြဲသထက်မြဲ ခိုင်သထက် ခိုင်သွားမယ်....”

“ငါသိတယ်... ဖြူဖြူနဲ့ သူနဲ့ တွဲမနေတဲ့အချိန်မှာ လုပ်မှာပါ။ ငါ သိချင်တာက ခင်ဖြူဖြူကို ချစ်ရတာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ သူ သိရင် တော်ပါပြီ...”

“ကဲ... သွားစို့....”

မောင်မောင်ရင်သည် နံရံကို ကျောနှင့်ကပ်၍ ထောင့်ချိုးတွင် ကွယ်နေ၏။ အကယ်၍ ဤသူများသည် ဒီဖက်ကွေ့လာခဲ့သော် ဘယ် လိုလုပ်ရပါအံ့ဟုလည်း တွေးနေသည်။ သင်တန်းတစ်ချိန်ကား ဆင်းလေပြီ... ဖြူဖြူတော့ ချက်ခြင်း ရောက်ဦးမည်မဟုတ်သေး...။

သူ ဤသို့ တွေးတော နေစဉ်တွင်ပင် ခြေသံတို့သည် ဝေးသွား ကြ၏။ မောင်မောင်ရင်သည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်မိသည်။ ဖြူဖြူကို ဖွင့်ပြောရကောင်းနိုး မကောင်းနိုးကို သူ ချင့်ချိန်၍ မရသေးချေ။

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြူဖြူနဲ့တော့ တွေ့ရဦးမှာပဲ...”

စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ ထောင့်ချိုးသို့ ကွေ့ရန် နံရံမှ ခွာ၍ အလှည့်လိုက် တစ်ဖက်မှ စာအုပ်များပိုက်၍ တွေ့လိုက်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး စွတ်ဝင်လာ လေရာ အရှိန်မသတ်နိုင်ချေ။

“အို...”

“ဖျန်း...ဖျန်း...ဖျန်း...ဖုတ်...ဖုတ်...”

ကလေးမ အော်သံနှင့်အတူ စာအုပ်များသည် သမံတလင်းပေါ် တွင် ပြန့်ကြဲသွားလေတော့သည်။

“ဟာ... မတော်လို့ပါလေ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်...”

သူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တောင်းပန်လိုက်ရာ ကျောင်းသူလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ခွင့်လွှတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကလေးမသည် စာအုပ်ကို ကုန်းအကောက်လိုက်တွင် မောင်မောင်ရင်ကလည်း ထိုစာအုပ်ကိုပင် ကောက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် လက်ချင်းဆုံနေကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်စီက “သူကောက်မှာလေ” ဟူသော အတွေးဖြင့် လက်များရုတ်၍ ကိုယ်ကိုရိုလိုက်ကြပြန်ရာတွင်လည်း ပြိုင်တူဖြစ်ကြပြန်လေသည်။ တစ်ဖန် ကုန်းကောက်ကြပြန်ရာ ခေါင်းချင်းဆောင်မိကြလေ၏။

“အို...အမေ့...”

“အမယ်လေးဗျာ...”

မိန်းကလေးက မော့၍ ပြုံးလိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် တခြား စာအုပ်ကို ကောက်တော့မည်ဟု လက်လှမ်းလိုက်ပြန်ရာ မိန်းကလေးမှာလည်း အကြံတူ၍ ထိုစာအုပ်ကိုပင် လက်လှမ်းပြန်သဖြင့် ခေါင်းချင်းဆောင်မိကြပြန်၏။

“အို... သေတော့မှာဘဲ...”

“မသက်သာပါလားဗျို...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်မောင်ရင်သည် ဇက်ခနဲ ရင်ကိုကော့၍ ရပ်လိုက်ရာ မိန်းကလေးမှာလည်း ယောင်ပေါင်၍ သူလိုပင် ခါးမတ်မတ်ရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား... အဲဒီလိုဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေ...”

မောင်မောင်ရင်က ခပ်မာမာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကလေးမသည် မျက်လုံးများ ဝိုင်းသွားလျက် သူ့ အမိန့်အတိုင်းပင် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေလိုက်သည်။ ဤတွင်မှ မောင်မောင်ရင်က အနှောင့်အယှက်ကင်း

မဲ့စွာ ဇတ်ဇတ်နှင့် စာအုပ်များကို လျှင်မြန်စွာ တစ်အုပ်ချင်းကောက်၍ မိန်းကလေး၏ လက်ထဲထည့်ပေး၏။ ဇတ်ခနဲ တစ်အုပ်ကောက်လိုက်၊ ဖုတ်ခနဲ တင်ပေးလိုက်နှင့် လုပ်နေရာ၊ တစ်ခါတင်လျှင် ကလေးမ၏ လက်သည်းအရှိန်ကြောင့် ငြိမ်ခနဲ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ နောက်ဆုံး တစ်အုပ် ကောက်ပြီးသောအခါ မောင်မောင်ရင်သည် သက်ပြင်းကို ချလိုက်ပြီးလျှင် “ကဲ... ပြီးပြီသွားတော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို စာအုပ်ကို အပြားလိုက် အားရပါးရ ဘုတ်ခနဲ တင်ပေးလိုက်ရာ... အောက်မှ လက်ဝါးသည် ယိမ်းထိုး၍ ဟသွားလေရာ ‘ဝရော... ဝရော... ရှီး... ဖလှီး...’ နှင့် စာအုပ်များသည် လျှော့၍ “ဖုတ်... ဖျန်း... ဘုံး... ဘုတ်” စသည်ဖြင့် အစကပြန်၍ ကျကုန်ပြန်လေ၏။

မောင်မောင်ရင်သည် သူ၏ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်မိတော့သည်။

“သေပြီ...သေပြီ... ဆန့်ဆန့်ကြီးကို သေပြီဗျို...”

“မိန်းကလေးသည် သူ့ကို အားနာစွာ ပြုံးကြည့်ကာ...” “နေပါစေ... ဝင်းဘာသာပဲ ကောက်ပါတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မောင်မောင်ရင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

“ဗျာ... ဝင်း... ဟုတ်လား... ဝင်း...”

“ဟုတ်ပါတယ်... နာမည်က ဝင်းပါ...”

“သီသီဝင်း မဟုတ်ဘူးနော်...”

“မဟုတ်ပါဘူး... မြမြဝင်းပါ...”

“မြတ်စွာဘုရား... တော်ပါသေးရဲ့... ဒီလိုဆိုလဲ ဝင်း... ဝင်းလို့ မပြောပါနဲ့လေ... ဒီလိုပြောသံ ကြားရရင် ရင်ထဲမှာ နာလွန်းလို့ပါ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟင်...”

“အော်... ဟိုဟာပါ... ငယ်ငယ်က မလကားသီးဝင်ခိုးတော့ ဝင်းထရ်ပေါ်က လိမ့်ကျတာ သတိရမိလွန်းလို့ပါ...”

မြမြဝင်းသည် ရယ်လိုက်၍ စာအုပ်များ ကောက်ယူနေလေသည်။ မောင်မောင်ရင်က ကူ၍ မကောက်ပေးဝံ့တော့ချေ...။

“ဩ... ကိုယ်တော်က ဒီမှာလာ လေကန်နေတာကိုး...”

မောင်မောင်ရင်သည် ချာခနဲလှည့်လိုက်ရာ၊ ထောင့်ချိုးကွေ့၍ ပေါ်လာသော ဒေဝစွရာခင်ဖြူဖြူကို တွေ့ရ၏။ သို့သော်... လမင်းသည် ငပုတ်ဖမ်းခြင်းကို ခံနေရ၏။ စုသည်၊ ပုပ်သည်၊ ငြိုသည်၊ မျက်မှောင်ကုပ်သည်၊ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် တတိယ နေရာကိုပင် ခဲယဉ်း၏။ မောင်မောင်ရင်က ဤသို့ပင် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သို့သော် ပထမသူသည် သူ့အတွက် မဟုတ်တော့သည်ကို ပြန်လည် တွေးမိပြန်ရာ ရင်ထဲတွင် မကောင်းခြင်း ဖြစ်လာ၍ မျက်နှာညှိုးငယ် သွားရသည်။

မြမြဝင်းသည် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ခင်ဖြူဖြူသည် မောင်မောင်ရင်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ၊ မျက်နှာညှိုးငယ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွား၏။ သနားခြင်းသည် မိန်းကလေးများ၏ နှလုံးဝယ်... ပေါ်လွယ်... ပျောက်လွယ်သော စေတသိက်ဟု ဆိုရမည်လော မသိချေ။

“ကိုမောင်ရင်... ဟိုဘက်ကို ဘာလို့ မလာတာလဲ...”

“လာပါတယ်ဗျာ... အလာကောင်းပေမဲ့...”

“ဘာအခါက နှောင်းရဦးမှာလဲ...”

“မနှောင်းပါဘူး။ အလာကောင်းပေမယ့် ဝင်တိုက်လိုက်တာ ဟား... ဟား... ဖုန်း... ဖျန်း... ဖုတ်... ဖွပ်... ကို ဖြစ်သွားတာပဲ ဟား...ဟား...”

သူ ရယ်လိုက်သော်လည်း ခင်ဖြူဖြူက မျက်မှောင်ကုတ်၍ “ခါဘာဖြစ်တာလဲ... ရယ်တာလား...” ဟု မေးလိုက်၏။ ခင်ဖြူဖြူက ဣန္ဒြေကြီးနှင့် မေးသဖြင့် မောင်မောင်ရင်ကလည်း မျက်နှာပိုးသတ်ကာ ဖြေမိဖြေရာ ပြန်ဖြေ၏။

“ဟင့်အင်း... ရယ်ချင်ယောင် ဆောင်တာပါ...”

“ကိုမောင်ရင်... သိပ်အူမြူးနေပါကလား...”

“အရိုက်ခံရခါနီးလို့ ထင်ပါရဲ့...”

“ကိုမောင်ရင် ဝှံ့တွေမပြောနဲ့နော်... ဖြူဖြူ ငိုလိုက်မယ်...”

“အောင်မယ့်လေး... မငိုပါနဲ့ဗျာ... ဘိစကွတ်မုန့် ဝယ်ကျွေးပါမယ်...”

“ဘာလဲ... လူကို ကလေးမှတ်လို့လား...”

“ချောတတ်သလောက် ချောရတာကိုး... ဒါထက် ထွေးကော...”

“အောင်မာ... ထွေးတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ပြီလား။ သူ့နာမည်က ခင်ရီထွေးပါ...”

“ဖြူဖြူ ခေါ်သလို ခေါ်ရတာကိုး... ဒါမှ သဘာဝကျမှာပေါ့...”

“တော်ပါ... ဒီနေရာမှာ သဘာဝ မကျချင်ပါနဲ့။ သူ့မှာ ရှိပြီးသား ရှိငုံ...”

“အို... ကျွန်တော်မှာလဲ ရှိ...ရှိ... ဟာ ခုတော့ မရှိတော့ပါဘူးလေ...”

ချက်ချင်းပင် မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာမှာ မီးသင့်သော ပန်းကဲ့သို့ မလန်းနိုင်ဘဲ ညှိုးလျော် သွားလေတော့သည်။ စောစောက ပြန်ငုပ်သွားသော သနားခြင်းသည် ခင်ဖြူဖြူ၏ နှလုံးသားတွင် ရေပေါ်သည့် ဆီကဲ့သို့ ဝေ့ဝိုက်ဖြတ်သန်းသွားလေ၏။

“အို... ထွေးလို့ဘဲ ခေါ်ရပါတယ်လေ။ သူ့ကို ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေ အားလုံးက ဒီလိုဘဲ ခေါ်ကြတာဘဲဟာ။ ထွေးလဲ အခုလာလိမ့်မယ်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီမှာ စာအုပ်ပြန်ပေးနေတယ်လေ...။ မနက်စာကို သူ့အိမ်မှာ စားပါတဲ့။ ပြီးမှ ရုပ်ရှင်သွားကြတာပေါ့...”

မကြာမီ ခင်ရီထွေး ရောက်လာသဖြင့် သူတို့သည် ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ခင်ရီထွေးနှင့် ခင်ဖြူဖြူတို့က ရှေ့မှာထိုင်၍ မောင်

မောင်ရင်က နောက်က ထိုင်ရ၏။

“ဖြူဖြူ... ကိုယ့်ကိုကားနဲ့ တိုက်တဲ့နေရာမှာ... ခဏရပ်ပေးစမ်းပါ...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...။ ခဏပြန်ပြီး ကားတိုက်ခံဦးမလို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး... စီးကရက် ဝယ်ချင်လို့ပါ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ကားကို ရပ်ပေးသဖြင့် မောင်မောင်ရင်က စီးကရက် ဆင်း၍ ဝယ်ပြီးလျှင် ကားပေါ် ပြန်တက်မည်ပြုစဉ်၊ နောက်မှ ကားတစ်စင်းသည် ဟွန်းသံကို မကြာခဏ ပေးလာသောကြောင့် လိုက်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်စိထဲ မီးပွင့်သွားသလား မှတ်ရ၏။

ယင်း... ကား၏ နောက်တွင် ဇော်သိန်းနှင့် သီသီဝင်းတို့ ထိုင်လာကြ၏။ ရှေ့က ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ထိုင်လာသူကား... ဒေါ်သောင်းတင် ဖြစ်မည်ထင်၏။

“တောက်...”

မောင်မောင်ရင်က ကားကိုကြည့်၍ တက်ခေါက်လိုက်သဖြင့် ခင်ဖြူဖြူကပါ ကားကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ သီသီဝင်းသည် ခင်ဖြူဖြူ၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ မြင်လိုသဖြင့် လှည့်အကြည့်တွင် ခင်ဖြူဖြူ၏ အကြည့်နှင့်ဆုံသွားသဖြင့် ပြန်လှည့်သွားလေသည်။ ဇော်သိန်းက ကားနောက်ခန်းမှ လည်ပြန်၍ မောင်မောင်ရင်ကို လက်ပြသွားသေး၏။

“တောက်... ဇော်ကားကြပါပေရဲ့...”

မောင်မောင်ရင်က လွတ်ခနဲ ပြောရင်း ကားနောက်ပိုင်းတွင် ဆောင့်အောင့်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ ခင်ဖြူဖြူ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ကာ...

“ဆဲသွားသံလည်း မကြားမိပါကလား... မောင်ရင်ရဲ့...”

“ဖြူဖြူ... ကိုယ့်အဖို့ ဆဲတာထက် နာသေးတယ် ဖြူဖြူရဲ့... တမင် ကားဟွန်းတီးပြီးလာတာပေါ့... မမြင်မှာစိုးလို့လေ...”

“ဟုတ်သားပဲ... မမြင်ရင် ဝင်တိုက်မိမှာပေါ့...”

“မဟုတ်ဘူး ဖြူဖြူ... ကားပေါ်မှာ ပါသွားတာ ဘယ်သူလဲသိလား... သိသိဝင်း... ဖြူဖြူရဲ့ သိသိဝင်း... ဟိုကောင်နဲ့ တွဲလို့...”

“အို... ဟုတ်လား၊ ဟို ချောချောကလေးဟာ သိသိဝင်း”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့လောက်လှတာ သူပဲ ရှိတာပဲလို့ ...”

ခင်ရီထွေးကပင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဤမျှလောက် သစ္စာရှိစွာ ချစ်ခင်နေပါသော မောင်မောင်ရင်ကို အဘယ်ကြောင့် သူ၏ ချစ်သူသည် ပစ်ခွာသွားရက်ပါသနည်း။ သို့သော် သူနှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့် ဤတွင်ပင် အတွေးကို ရပ်နားထားလိုက်၏။

သူတို့သည် ... ခင်ရီထွေး၏ အိမ်တွင် နံနက်စာစားကြပြီးသော် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ခင်ရီထွေး၊ ခင်ဖြူဖြူနှင့် မောင်မောင်ရင်တို့သည် ဤအစီအစဉ်အတိုင်း ထိုင်ကြသည်။ မောင်မောင်ရင်၏ ဘေးတွင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရှိ၏။

ရုပ်ရှင်ပြသောအခါ မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ဖြူဖြူဘက်သို့ လုံးဝ မယိမ်းရွှေ့။ ခင်ဖြူဖြူကမူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ခပ်မှန်မှန် ထိုင်နေသော်လည်း အားနာတတ်သော မောင်မောင်ရင်သည် သစ္စာကြီးစွာ အဒေါ်ကြီးဘက်ကပ်၍ ထိုင်၏။ သတင်းကားများ ပြနေစဉ် ခင်ဖြူဖြူသည် တစ်ခါတစ်ရံ ခင်ရီထွေးဘက် ခေါင်းကို တိမ်း၍ စကားပြောသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မောင်မောင်ရင်ဘက် ခေါင်းကို တိမ်း၍ စကားပြော၏။ ခင်ရီထွေးကို ယိမ်း၍ပြောစဉ် မထောင်းတာသော်လည်း၊ သူ့ဘက်သို့ ယိမ်း၍ စကားပြောသောအခါတွင်မူ မောင်မောင်ရင်သည် အားနာလှစွာ တစ်ဘက်သို့ အတင်းယိမ်းရလေရာ၊ မကြာခဏ ဖြစ်လာသော အခါတွင် တစ်ဖက်က အဒေါ်ကြီးမှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ “တကတည်းတော် ... ဘယ်နှာကြောင့် ဒီဘက်ကိုပဲ ခေါင်းကြီးနဲ့ လာလာဝေ့ နေရတာလဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ရှေ့က ကွယ်နေလို့ပါ ...”

မောင်မောင်ရင်ကလည်း ဖြေမိဖြေရာ ဖြေလိုက်၏။

“အောင်မာ ... မင်းရှေ့ကဟာ ကလေးပါ ...”

ဟုတ်ပါသည်။ ရှေ့တန်းမှ ထိုင်နေသူမှာ ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့် ကလေးငယ် ဖြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဟို ... ရှေ့တန်းက ပြောတာပါ ...”

ကံကောင်းလေစွ၊ ရှေ့ တစ်တန်းကျော်လောက်တွင် အလောင်း လှလောက်အောင် အရပ်ကောင်းသူ တစ်ယောက်ထိုင်နေပေသည်။ အရပ်မြင့်သူများသည် သူများရှေ့က မနေသင့်ကြပါချေ။

အဒေါ်ကြီးသည် အလျှော့ပေးလိုက်၍ ငြိမ်သွားသလို ... မောင်မောင်ရင်ကလည်း သိပ်မယိမ်းတော့ ... ခင်ဖြူဖြူကလည်း သူ့ဘက်သို့ သိပ်စကားမပြောတော့။ ဤသို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်ပြီးဆုံးသည့်တိုင်အောင် ပြဿနာ ပြေလည်သွားလေတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ထွက်လာကြသောအခါတွင် လူများပြုတ်သွပ်၍ တိုးဝှေ့ဆင်းရလေရာ ... ခင်ဖြူဖြူတို့မှာ ရှေ့က ရောက်သွားသော်လည်း မောင်မောင်ရင်မှာ နောက်နားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ လူအုပ်ကြားတိုးရာတွင် မောင်မောင်ရင်သည် မိန်းကလေးများကို မမှီချေ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကောင်မလေးများသည် သူ့ရှေ့ ခြေငါးလှမ်းစာလောက် ဝေးနေသေးသည်။ ကြားထဲတွင်လည်း လူသွားလူလာများ ခံနေ၏။ ခင်ဖြူဖြူတို့ နှစ်ယောက်မှာ အချင်းချင်းသာ စကားပြောသွားကြသည်။ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ကြချေ။ သူကသာ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရ၏။ ဤတစ်ချိန်အကြည့်မိတွင်ကား မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

ကြိတ်ဖန်ဖန် ဤဟာကြီးကို ခင်ရီထွေးသည် အိမ်ကတည်းက ကျစ်ဆံဖြိုးတွင် ထည့်ကျစ်လာမည်တော့ မဟုတ်နိုင်ချေ။ ရုပ်ရှင်ရုံအ

ဆင်း လူများပြုတ်သိပ်လွန်းသဖြင့် ဘယ်လို ဘယ်လို ဖြစ်လာသည် မသိ ... ခင်ရီထွေး၏ ကျစ်ဆံမြီးတွင် ... ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းသည် ချိတ်၍ တွဲလောင်း တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။ မောင်မောင်ရင်သည် ကြား လူတွေကို ရုတ်တရက်ကျော်၍ မရသဖြင့် နှုတ်မှသာ အလန့်တကြား ထွက်သွား၏။

“ဟာ ... ထွေး ... ထွေး ...”

သူ၏ အော်သံမှာ ရုတ်တရက်နှင့် အလန့်တကြား ထွက်ပေါ်လာ သည်ဖြစ်သောကြောင့် ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ကွမ်းယာကို သုံးလေး ချက်မျှ ဝါးမိသေးသော လူကြီးတစ်ယောက်သည် “ဖိုး ... ဖလှီး ... ဖွတ် ...”ဟု ပါးစောင်ထဲမှ ကွမ်းဖတ်များကို မောင်မောင်ရင်၏ ခြေ ထောက်တစ်ဖက်ဆီသို့ အတင်းထွေးချလိုက်ရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ခြေ တစ်ဖက်မြှောက်၍ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်သွားတော့၏။ ပြီးမှ လူကြီးကို အရောင်တဝင်းဝင်း မျက်စိများနှင့် ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲဗျ ... ဒါဟာ ကျွန်တော့် ခြေထောက်၊ ထွေးခံ မဟုတ်ဘူး ...”

“ထွေးခံတွေ ဘာတွေ ရှာနေနိုင်ပါ့မလားကွ ... မင်းကပဲ အလန့် တကြား ထွေး ... ထွေးနဲ့ ငါ့ဘာသာငါ ကွမ်းဝါးတာကို အတင်းထွေး ပစ်ခိုင်းနေတာကို ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပလတ်စတစ်မူန့်တွေ ပါနေလို့လား ဟင် ...”

“အို ... မသိပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်က ဟိုရှေ့က ကောင်မလေး တွေကို ပြောတာ ...”

“ဪ ... ဟုတ်လား ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ ... ဒါထက် သူ တို့ကကော ကွမ်းတွေ ငုံလာကြလို့လား ...”

“မဟုတ်ဘူး ... အိုကေတွေ ငုံလာကြတယ် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် လူကြီးဆီမှ အတင်းခွာလာကာ ကြားလူ

တွေကို တိုးဝှေ့ကျော်ဖြတ်ပြီး ကားနားဆီသို့ ရောက်နေသော ခင်ဖြူဖြူ တို့ဆီ ချဉ်းကပ်နေလိုက်ပြီးသော် ခင်ရီထွေး၏ ကျစ်ဆံမြီးကို လှမ်းကိုင် လိုက်၏။ ခင်ရီထွေးသည် ထိုအခိုက်တွင်ပင် လက်ကိုင်ပဝါကျသွား သဖြင့် ကောက်ရန် ကုန်းလိုက်သည် ဖြစ်နေရကား ခါးကသာ ရှေ့သို့ ကိုင်းသွားသည် ... ခေါင်းက နောက်သို့ လန်သွား၏။

“အို ... သေပါပြီ ...”

မောင်မောင်ရင်လည်း လန့်ဖျပ်သွားပြီး ဆံပင်ကို လွှတ်လိုက်၏။ ခင်ဖြူဖြူသည် မောင်မောင်ရင်၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သလိုနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကိုမောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ ထွေးရဲ့ ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲရတာ လဲ ...”

“ဆောင့်ဆွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြုတ်ပေးမလို့ပါ ...”

ခင်ရီထွေးသည် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားတော့၏။

“ကိုမောင်ရင် စိတ်ကောင်းကောင်းထားနော် ... ဘာဖြစ်လို့ ထွေး ရဲ့ ကျစ်ဆံမြီးကို ဖြုတ်ပစ်ချင်တာလဲ ...”

“ဟာ ... သေတော့မှာပဲ။ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ကျစ်ဆံမြီးကို ဖြုတ်ရမှာလဲ။ ထွေးခေါင်းမှာ တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေလို့ ဖြုတ်ပေးမလို့ ခင်ဗျ ...”

“အို ... ကျစ်ဆံမြီးဆိုတာ တွဲလောင်းပဲ နေတာပေါ့ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ရှင်းမပြတော့ချေ။ လက်ကသာ ကျော နောက်သို့ ရောက်နေသော ကျစ်ဆံမြီးကို ယူ၍ ရင်ဆီသို့ ချပေးလိုက် ၏။

“ဒါကို ကလစ်မှတ်လို့ ညှပ်လာတာလား။”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့၏ မျက်လုံးလေးလုံးတို့သည် ကျစ် ဆံမြီးပေါ်မှ မောင်တိန်ဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။ နှစ်ယောက်သား ရယ်

လိုက်မိကြသည်။ ခင်ရီထွေးသည် ကျစ်ဆံမြီးတွင် တိတ်တိတ်ခိုး လိုက်လာသော ဖောင်တိန်ကို ဖြုတ်ရင်း ...

“ဒုက္ခပါပဲ ... လှေကားက အဆင်းမှာ လူတွေကျပ်နေတော့ အတင်းတိုးဆင်းရာမှ ဘယ်သူ့အိတ်ထဲက ကျွတ်ပါလာမှန်း မသိဘူး”

သူ ဖြေရှင်းပြချက်ကို နားထောင်ပြီး မောင်မောင်ရင်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကျွတ်ပါလာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ ... ဖောင်တိန်ကြီး ပါလာတာ။ ထွေးရဲ့ ကျစ်ဆံမြီးကိုတော့ ရဲကို တိုင်ရမယ် ...”

“ဟုတ် ... ထွေးရဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်မှုနဲ့ တိုင်ရမယ် ...”

ခင်ဖြူဖြူက ဝင်၍ ထောက်လိုက်စဉ် မောင်မောင်ရင်သည် ခင်ရီထွေးဖြုတ်ပေးလိုက်သော ဖောင်တိန်ကို ယူ၍ သူ့အိတ်တွင် ထိုးလိုက်သည်။

“သတင်းစာထဲက ထည့်ပြီး ကြော်ငြာလိုက်ရင် ပိုင်ရှင်က ယူမှာပါပဲ။ သူ့ဖောင်တိန်ကလည်း ပတ်ကားဆိုတော့ နှမြောပေမပေါ့”

ခင်ဖြူဖြူသည် ကားတံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်လိုက်ပြီးသော် မဖွင့်သေးဘဲ မောင်မောင်ရင်ကို ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုမောင်ရင် နောက်ပဲ ထိုင်ဦးနော် ...”

“ဟင့်အင်း ... ကိုယ် မလိုက်တော့ဘူးလေ ... အိမ်ပြန်တော့မယ်။ ဒီဖောင်တိန်အတွက်လည်း သတင်းစာတိုက် သွားရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတယ် ...”

“အင်းလေ ... ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရောပေါ့။ ဪ ... ငွေဆယ့်ငါး ကျပ်လောက် ယူသွားပါဦးလေ ...”

ဤတွင် ခင်ရီထွေးက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တဲ့ငွေလဲ ...”

“ဪ ... မနေ့က ကိုယ့်ပိုက်ဆံမပါလာလို့ ကိုမောင်မောင်ဆီက ဆွဲထားလိုက်တာကို ပြန်ပေးတာပါ ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် မောင်မောင်ရင်ကို နေ့တွက်ပေးကြောင်းကိုကား ခင်ရီထွေးကို ပြောမထားကြောင်း သိရလေတော့သည်။

မော်တော်ကားသည် လေးဘီးစလုံးလိမ့်၍ ထွက်ပြေးသော်... ခင်ဖြူဖြူသည် မောင်မောင်ရင်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလျှပ်စစ်လက်လိုက်ကာ ... သွားတော့မယ်နော် ... ကိုမောင်ရင် “ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ရင်သည်လည်း ခင်ဖြူဖြူနှင့် ခင်ရီထွေးတို့ကို လှိုက်လှဲစွာ ပြန်လည်ပြုံးပြရင်းက လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ပီကေ ... ပီကေ ... အဲလေ ... အိုကေ ... အိုကေ ...”

ထိုနေရာမှ ခွာခဲ့ပြီးသော် မောင်မောင်ရင်သည် ရေငတ်သလိုလို ဖြစ်လာသဖြင့် သံပရာရည်ဆိုင်တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ သံပရာရည် တစ်ခွက် ဝယ်သောက်နေလိုက်သည်။ ထိုဆိုင်တွင် စောစောကပင် ရောက်နှင့်၍ သံပရာရည်ရပ်သောက်နေသော လင်မယားနှစ်ယောက် အနက် ... ယောက်ျားဖြစ်သူသည် မောင်မောင်ရင်ကို အမှတ်မထင် ကြည့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မောင်မောင်ရင်၏ အိတ်ဆီသို့ မျက်လုံးများ ရောက်လာသောအခါ ထိုရောက်လာသော မျက်လုံးများသည် မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း မရှိကြတော့ဘဲ ပြူးကျယ် ပုံပျက်လာကြလေကုန်၏။ စိတ်ထဲမှာလည်း “ဤဖောင်တိန်သည် ငါ၏ ဖောင်တိန်ဖြစ်စရာ အလားအလာများစွာ ရှိသည်”ဟူသော အတွေးပေါက်လာလေသည်။

နမြောသော စောစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ကဘာမှ မထွက်နိုင်မီ အားနေသောလက်ကြီးတစ်ဖက်သည် ကြွတက်လာ၍ မောင်မောင်ရင်၏ အိတ်ကပ်ဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။ ရေခဲကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ကာစ မောင်မောင်ရင်မှာလည်း နှုတ်မှ ဘာမှ

မထွက်နိုင်ဘဲ သူရင်ဆီသို့ မဖိတ်ဘဲရောက်လာသော လက်ကြီးကို ပုတ်ချလိုက်၏။ တစ်ဖန် လက်ကြီးသည် ဒုတိယမိမ့် ကြွ၍ ကြွ၍ ရောက်လာပြန်၏။ မောင်မောင်ရင်လည်း ဒုတိယမိမ့် ဖုတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်ပြန်၏။ တတိယမိမ့် လက်ကြီးရောက်လာသောအခါ မောင်မောင်ရင်သည် ဘယ်လက်ဖြင့် အိတ်ကို ဖိလိုက်ပြီး နောက်သို့ ယှိုလိုက်ကာ ... ပါးစပ်ထဲမှ ရေခဲကို လည်စင်း၍ မျိုချလိုက်ပြီးသော် ...။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့် နှလုံးခုန်တာကို လိုက်လိုက် စမ်းချင်ရတာလဲ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ... ဒီဖောင်တိန်ဟာ ခင်ဗျားဟာလားလို့ မေးမလို့ပါ ...”

ဤတွင် မောင်မောင်ရင်သည် သူ့ရင်ဘတ်မှ သူများဖောင်တိန်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလေတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး ... ဒါ ကျွန်တော့် ဖောင်တိန် မဟုတ်ဘူး ...”
ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည် ဖြတ်သန်းသွားသဖြင့် ကြည်လင်သွားလေ၏။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါ ဘယ်က ရသလဲ ...”
“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆီက ရတယ် ...”

လူကြီးမှာ အံ့အားသင့်ရုံ သင့်သွားသော်လည်း အနားက သူ့စနီးမှာ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟင် ... ဒါနဲ့များ ဒီရုပ်ရှင်ရုံကျမှ ပျောက်တယ်ဆို။ ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီဖောင်တိန်က ကောင်မလေးဆီ ရောက်ရတာလဲ ...”

“အို ... မင်းကလည်းကွာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွ။ ဒီရုံကျမှ ပျောက်တာပါ။ သူ စကားမှားပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“အောင်မယ် ... ဒီလို ရေလာမြောင်းပေး စကားမျိုးကို မပြောပါနဲ့။ ကိုကို ခြေလှမ်းပျက်နေတာ ကြာပါပြီ ...”

ကြားက မောင်မောင်ရင်မှာ လင်မယားရန်ဖြစ်ခြင်းကို ကြည့်ရာ မှာ ပျော်ရွှင်မှုရှိတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ...

“ဒါကတော့ အစ်မကြီးရယ်။ ဒီက နောင်ကြီး ခြေလှမ်းပျက်ရ တာ ဗွက်ရှောင်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီဖောင်တိန်ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ... ရုပ်ရှင်ရုံက အဆင်း လူတွေကျပ်လွန်းတော့ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ကျစ်ဆံမြီးမှာ ဖောင်တိန်က ချိတ်ပါလာတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာခေါ်မလို့ပါဘဲ ...”

ဟု ရှင်းပြလိုက်မှ ထိုသူသည် ရင်ကော့သွားနိုင်ကာ “ကဲ ... ကြားသလား။ ဒါများ ငါ့ကို ခြေလှမ်းပျက်သလေး ... ဖိနပ်မှားစီးသ လေးနဲ့ ပြောချင်သေးတယ်” ဟု ဇနီးအပေါ် တံခွန်ဝင့်၍ စကားပြောလိုက် ပြီး မောင်မောင်ရင်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း ဖောင်တိန်ပြန်ပေးလေဗျာ ...”

“အောင်မယ် ... ဒီလိုနဲ့ ဘယ်ရပါ့မလဲ ...”

“ဪ ... ဆုငွေလိုချင်လို့လား ...”

“မလိုချင်ပါဘူးဗျာ ... ဒါပေမဲ့ လွယ်လွယ်တော့ ပြန်မပေးနိုင် ဘူး ...”

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ဒီဖောင်တိန်ကို ပြန်ရဖို့ကို ... ဟို ... ဓာတ်တိုင် ထိပ်မှာ ငြိနေတဲ့စွန်ကို တက်ဖြုတ်ပေးရဦးမလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... နောင်ကြီးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတုံး”

“ဘယ်နာမည်ကို မေးတာလဲ ...”

“နောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နာမည်ကို ပြောပါလေ ...”

“ဇာတာထဲမှာတော့ မောင်သန်းခင်။ ငယ်ငယ်က ခေါ်တော့ ဖိုးသာဘေး။ ကျောင်းမှာတော့ ကဲနက်။ အလုပ်လုပ်တော့ ကိုသန့်စင် တဲ့ ...”

“ကောင်းပြီ ... ဖောင်တိန်မှာ နာမည်ထိုးထားတယ်ဗျာ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်မောင်ရင်သည် ရင်ဘတ်မှ ဖောင်တိန်ကို ဖျောက်ခနဲ ဖြုတ်ယူလိုက်ကာ နာမည်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟင် ... ဦးဘသန်း ဆိုပါကလားဗျ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါ ကျွန်တော့် အဖေဗျ။ ကျွန်တော့် အဖေကို အလုပ်က အနားယူမယ်လုပ်တော့ အပေါင်းအသင်းတွေက လက်ဆောင်ပေးကြတာ။ အဖေဆုံးတော့ ဒါကို ကျွန်တော် ရထားတာ”

မောင်မောင်ရင်သည် မောင်သန်းခင် (ခေါ်) ဖိုးသာဘေး (ခေါ်) ကဲနက် (ခေါ်) ကိုသန့်စင်ကို မယုံသလို ကြည့်လိုက်လေရာ မောင်သန်းခင် (ခေါ်) ဖိုးသာဘေး (ခေါ်) ကဲနက် (ခေါ်) ကိုသန့်စင်သည် ပျာပျာသလဲ အိတ်ကို နှိုက်လိုက်ပြီး မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားကို ထုတ်၍ ပြလိုက်၏။ ပေးထားသော မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ကိုမောင်မောင်ရင်သည် ဖွင့်၍ ဖတ်ရှုလိုက်၏။

“ဟင် ... ယောက်ျားဆိုပါကလား ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... အပေါ်ကြောင်းမှာ ကြည့်ဗျ ...”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်တယ်။ အဖေအမည် ဦးဘသန်းတဲ့”

ဤတွင် သူ့ဇနီးကလည်း “ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ဦးဘသန်းလို့ နာမည်ထိုးထားရင် ကိုကိုဖောင်တိန် အစစ်ပါ။ ကျွန်မနာမည်က သန်းသန်းအေးပါ။ မယုံရင် လိပ်စာလည်း ယူထားလိုက်ပေါ့” ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ယုံပါပြီဗျာ ... ရော့ပါ ... ရော့ပါ ...”

မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားနှင့်တကွ ဖောင်တိန်ပါ ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း ကျေးဇူးတင်စကားများပြောကာ သူ့သောက်သော သံပုရာရည်ဖိုးကိုပါ အတင်းပေး၍ ထွက်သွားကြလေ၏။ မောင်မောင်ရင်ကလည်း သတင်းစာတိုက်သို့ သွားရန်မလိုတော့သဖြင့် အိမ်သို့ပင်ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့

သည်။

ခေါင်းကို ငုံ့လျှောက်လာရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ချေ။ အကြောင်းဆိုသော် သူ့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာသူကား ... ဤသို့သော အချိန်မျိုးတွင် ဘယ်လိုမှ တွေ့ဆုံ၍ မကောင်းသော ကိုကိုမော် ... ကိုကိုမော် ... မောင်မောင်ရင်သည် ပုန်းစရာ ကွယ်စရာ ရှာရန် နံဘေးနံဘီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဘာမှ ဟုတ္တီပတ္တီ မရှိချေ။ မလှမ်းမကမ်းတွင်သာ ယာဉ်ထိန်းမီးများကို အထိန်းအချုပ် လုပ်သည့် ခလုပ်များထည့်သော သေတ္တာပြားပြားရှည်ရှည်ကိုသာ ထောင်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ကိုကိုမော်က သူ့ကို မမြင်လျှင်လည်း ပြဿနာပြေလည်၏ဟု တွေးကာ ကိုကိုမော်ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

မျက်လုံးနှစ်စုံမှ အကြည့်တို့သည် မီးပွိုင့်နားတွင်ပင် ဒိုင်းခနဲ ရင်ဆိုင်တိုက်မိကြတော့သည်။ ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှုတ်ပေးအပ်သော မီးကျီခဲကဲ့သို့ မျက်လုံးတို့သည် ရဲခနဲ ပြူးခနဲ ဖြစ်ကြလေကုန်သည်။ မောင်မောင်ရင်၏ နားထဲတွင်လည်း “ဒီကောင်ကို လူလစ်တဲ့နေရာမှာ ဆုံးမလိုက်ချင်တယ်။ ဒီကောင်ကို လမ်းမှာတွေ့ရင် ငါတော့ ရန်စပြီး တွယ်မှာပဲ ...” ဟူသော အသံတို့သည် ပဲ့တင်ထပ်လာလေ၏။ လူမိုက်နှင့် ဖက်ပြိုင်လျှင် ပြဿနာ ကျယ်ဖွယ်ရာရှိသဖြင့် မောင်မောင်ရင်သည် ပြေးပေါက်ကိုသာ ရှာလေတော့သည်။

ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ဆီသို့ ပြေးလာလေ၏။ မောင်မောင်ရင်လည်း စောစောက မြင်ထားသော မီးခလုတ်သေတ္တာဆီသို့ ပြေး၏။ ကိုကိုမော် ဒီဘက်ကို ရောက်လျှင် မောင်မောင်ရင်က ဟိုဘက်ရောက်၏။ သေတ္တာကို လှည့်ပြေး၏။ ကိုကိုမော်ကလည်း ဟိုပတ်

ဒီပတ်နှင့် လိုက်သည်။ ကလေးများဆိုလျှင်လည်း ကစားနေသည်ဟု ထင်ရန်ရှိ၏။ သို့သော် လူကြီးများက ဤသို့ သေတ္တာပြားကြီးကို အလယ်တွင်ထားကာ ဟိုပတ် သည်ပတ် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်တွေ လုပ်နေသောအခါ မြင်ရသူအဖို့ ရယ်စရာပင် ကောင်းသေးတော့သည်။

မောင်မောင်ရင်သည် လကျော်ရစ် ရစ်နေရာမှ ပြုန်းခနဲ လက်ဝဲရစ် ရစ်မည်ပြုလိုက်ရာ ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ကို ဖမ်းလိုက်ရန် အလှည့်လိုက်တွင် မောင်မောင်ရင်သည် တစ်ဖက်မှ ပူးခနဲ ခလုတ် သေတ္တာကို ခွာခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးလေတော့၏။ ဤတွင်မှ ကိုကိုမော်သည် လည်း ပူးခနဲ ပြေးလိုက်လေ၏။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲ သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စတွင် ဘေးလူများ ပါဝင်လာမည်စိုးသဖြင့် မောင် မောင်ရင်ကလည်း အရမ်းမပြေးသည့်နည်းတူ ကိုကိုမော်ကလည်း အရမ်း ပြေးမလိုက်ချေ။ ရှေ့က မောင်မောင်ရင်သည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လိုက် ... ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် နှစ်ချက်လောက်ပြေးသလို လုပ် လိုက် ... တစ်ဖန် ပြန်၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လိုက် လုပ်နေသည်နှင့် အမျှ သူ့နောက်က ကိုကိုမော်သည်လည်း လျှောက်လိုက် ခုန်ဆွလိုက် ပြန်လျှောက်လိုက်နှင့် ခွေးဆိုးဆိုးရှေ့သာဆိုလျှင် တင်ပါးပြီမည် အပေါက်မျိုး လိုက်လုပ်နေမိ၏။

မျက်စိရှေ့တွင် ဟီးနီးကားကြီးထိုးရပ်သည်ကို တွေ့သောအခါ မောင်မောင်ရင်သည် အကြိတစ်မျိုးပေါက်လာသဖြင့် ကားမထွက်မီ ပြေးလာရာ နောက်မှ ကိုကိုမော်သည်လည်း ဘတ်စ်ကားကို အမှီလာ သည့်ဟန်နှင့် ပြေးလာလေ၏။ မောင်မောင်ရင်သည် ကားပေါ်ရောက် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလယ်ခေါင်တွင် ရပ်နေသော လူတန်းကြီးကို အတင်းတိုးဝှေ့၍ နောက်ဖက်ဆီသို့ ဇွတ်ရောက်သွားလေရာ “သေပါပြီ တော် ... ခြေထောက်ကိုနင်းသွားလိုက်တာ” “ဟာ ... ခင်ဗျားလက်နဲ့ ကျုပ် လွယ်အိတ်ကြီး ငြိနေပြီဗျ” “အမေ ... သားသားခေါင်းကို တိုက်

သွားတယ် ... အဝါး ဝါး” “သေတော့မှာပဲ အရမ်းပဲ တိုးရသလားရှင်”
ဟူသော အရွယ်ရွယ် အစားစား အသေးသေး အကြီးကြီးသော အသံတို့
သည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကိုကိုမော်သည်လည်း
ကားပေါ် ရောက်လာလေပြီ။ သို့သော် စောစောက ဆူညံသံတွေကြောင့်
မောင်မောင်ရင်နောက်သို့ အတင်းမလိုက်ဝံ့ဘဲ လူတန်းကြီး၏ ရှေ့ဆုံး
မှသည် လူတန်းကြီး၏ နောက်ဆုံးရှိ မောင်မောင်ရင်ကို မကြာခဏ
ကြည့်နေရ၏။

မော်တော်ကားကား ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ကိုကိုမော်သည်
လက်ယာလက်က အပေါ်မှ တန်းကို ကိုင်ထားပြီး ဦးခေါင်းကမူ သမင်
လည်ပြန် နောက်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လေရာ၊ သူ့နောက်တစ်ယောက်
ခြားမှ မိန်းမဝဝကြီးသည် မလုံသံလို သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သလို
မောင်မောင်ရင်သည် ရှေ့တစ်ယောက်ခြားစီကမှ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်သည်လည်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် ဖြစ်သွားလေ၏။ မောင်မောင်
ရင်၏ ရှေ့က ကပ်လျက် လူကြီးကသာ ကိုကိုမော်ကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်
၍ “ဘာလဲ ... ဘာလဲ”ဟု မေးလိုဟန်နှင့် မေးကို တဆတ်ဆတ် ငေါ့
ပြလိုက်သည်။ ပြဿနာ ဖြေရှင်းနေရမည်စိုးသဖြင့် ကိုကိုမော်သည်
မျက်နှာကို ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သို့သော် သူ ကြာကြာ လှည့်မနေနိုင်ပါ။
မှတ်တိုင်တစ်တိုင်နားရောက်လျှင် မောင်မောင်ရင် ဆင်းမည်လားဟု
လှည့်လှည့်ကြည့်ရင်း မသိမသာ နောက်သို့ရွှေ့လာလေ၏။

“ကားခလေး မစပါဗျ ... ဘယ်နှယ့် နောက်ကိုချည်း လှည့်လှည့်
ကြည့်နေရတာလဲ ...”

လက်မှတ်ရောင်းသူ၏ အသံကိုကြားမှ ကိုကိုမော်သည် လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် အိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ အတည်
မကျရှာပါ။ မောင်မောင်ရင် ဆင်းရာတွင် သူ ဆင်းရမည်။ သို့တိုင်
အောင် မောင်မောင်ရင် ဘယ်နေရာတွင် ဆင်းမည်ကို သူမသိ။

ထို့ကြောင့်ပင် ကိုကိုမော်သည် သက်ပြင်းကို တစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ...
“ဂိတ်ဆုံးကိုဗျာ ...”

ဟု ပြောရင်း ပြားငါးဆယ်စေ့ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ လက်မှတ်ရောင်းသူသည် လက်မှတ်နှင့် ပြန်အမ်းငွေများကို ပေးသွားပြီး နောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားရာ လမ်းကလေး အနည်းငယ် ရှင်းသဖြင့် ကိုကိုမော်ကလည်း ရောင်တော်ပြန်နှင့်ရော နောက်ဘက်သို့ ရွေ့လိုက်သည်တွင် မောင်မောင်ရင်နှင့် လူလေးယောက်ခန့်ခြားသော နေရာသို့ ရောက်လာ၏။

မောင်မောင်ရင်ကား တည်ငြိမ်လှသည်။ သူ့ဝမ်းထဲမှာ မည်သို့သော အကြံရှိသည် မသိ။ မျက်နှာထားက အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် မှတ်တိုင်တစ်တိုင် နားရောက်သဖြင့် မော်တော်ကားအရှိန်သတ်စတွင် ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်သည် သူ့ကို ကျော်၍ ကားအရှေ့မှန်မှ ဖြတ်ပြီး လမ်းကို ကြည့်နေသည်။ ကားရပ်သွား၏။ လူတွေ ဆင်းကြသည်။ ဆင်းသူကုန်၍ တက်သူပင် ကုန်တော့မည်။ မောင်မောင်ရင် အေးဆေးလှ၏။ ကိုကိုမော်လည်း နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်လာရာ လေးယောက်ခြားသို့ ရောက်နေပေပြီ။

မော်တော်ကားသည် ထွက်ရန် အရှိန်ယူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ရင်သည် ရှင်းလင်းနေသော အဆင်းလမ်းမှ ဖြုတ်ခနဲ ဆင်း၍ ကားဘေးမှ ကားနှင့်ယှဉ်၍ ရှေ့ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လိုက်၏။ ဤသည်ကို မြင်လိုက်သော ကိုကိုမော်မှာလည်း နောက်က လူတွေ၏ ခြေထောက်တွေပေါ် တက်နင်းဖြတ်ကျော်၍ ထွက်စပြုနေသော မော်တော်ကားနောက်ပေါက်မှ အူယားဖားယား ပြေးဆင်းခုန်ချရလေ၏။ ကိုကိုမော် ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ရင်သည် အရှိန်ကလေး တော်တော်ရနေသော မော်တော်

ကား၏ ရှေ့ပေါက်ဆီမှ ပြေး၍ တက်သွားလေ၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်သော်လည်း ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ကို မတွေ့တော့သဖြင့် ကားပေါ်ပြန်အကြည့်တွင် ကားရှေ့နားဆီ၌ မတ်တတ်ရပ်၍ ပြန်ပါသွားသဖြင့် မောင်မောင်ရင်ကို တွေ့ရသောအခါ တစ်ယောက်ထဲပင် နှုတ်ခမ်းကြီးကို ကိုက်၍ ဘယ်လက်ဝါးထဲသို့ ညှာလက်သီးကို ငရုတ်သီးထောင်းသကဲ့သို့ တဖတ်ဖတ် ထုထောင်းမိလေသည်။

သို့သော် သူကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ လေးဘီးကား အငှားမော်တော်ယာဉ်ကလေးတစ်စီးသည် ခရီးသည်မဲ့မောင်းလာလေရာ ကိုကိုမော်သည် လက်ပြ၍ တက်စီးလိုက်၏။

“ဟိုရှေ့က ဟီးနိုးကားနောက်ကိုသာ တကောက်ကောက် လိုက်စမ်းပါ ...”

ဤသို့ဖြင့် ရှေ့မှ ဟီးနိုးကားကြီးသည် ဆင်ကြီးကဲ့သို့ သွားနေချိန်တွင် နောက်မှ လေးဘီးကားကလေးသည် ဆိတ်ကလေးပမာ ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့် လိုက်နေလေ၏။ ဆင်ကြီး ရပ်သော် ဆိတ်ကလေး ရပ်၏။ ဆင်ကြီး အရှိန်ယူ ဆိတ်ကလေး အရှိန်ယူ၏။ ဆင်ကြီး ထွက်ပြန်သော် ဆိတ်ကလေး လိုက်ထွက်ရပြန်၏။ ဆင်ပြောင်ကြီး မားမား မားမားနှင့် သွားရာ ဆိတ်မယဉ်သာသည် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် လိုက်နေရလေတော့သည်။

ဘေးကင်းလောက်ပြီဟုထင်သော မှတ်တိုင်တစ်ခုတွင် မောင်မောင်ရင် ဆင်းလိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်သွားလေ၏။ လေးဘီးကားကလေးလည်း ရပ်လိုက်ကာ ကိုကိုမော် ဆင်းလိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျောပေး၍ လျှောက်သွားသော မောင်မောင်ရင်သည် နောက်ဖက်ဆီမှ ကားတံခါးပိတ်သံ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကားပေါ်မှဆင်း၍ သူ့ကို မြင်သွားသော ကိုကိုမော်ကို တွေ့

ရလေသော် 'အလယ်လယ် ...'ဟု အော်၍ ပြောလေ၏။

ကိုကိုမော်လည်း နောက်က အတင်းပြေးလိုက်မည်ပြုစဉ် ကားဆရာက "ဗျို ... ဆရာကြီး ကားခလေး ..."ဟု သတိပေးသဖြင့် ကိုယ်ရှိန်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်သပ်ရပြန်ကာ အိတ်ထဲနှိုက်၍ ပါလာသော ငွေနှစ်ကျပ်ကို ပိုပိုမိုမို ပေးခဲ့ပြီး ပြေးလိုက်လေ၏။ လမ်းချိုးတစ်ခုကို ပြေးကွေ့ခဲ့သော မောင်မောင်ရင်သည် ခြံဝတစ်ခု၌ ခဏရပ်၍ ငါ ... ဒီအတိုင်း ပြေးနေရင်တော့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ..."ဟု စဉ်းစားမိ၏။ အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ကာ နဖူးမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်လိုက်ရာတွင် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ကျသွားသည်ကို သူ သတိမပြုမိပါချေ။ လက်ကိုင်ပဝါကိုသာ အိတ်ထဲသို့ အတင်းပြန်သွတ်ပြီးလျှင် ကြိမ်ကြိမ်ရာ ခြံတွင်းသို့ စွတ်၍ ဝင်ပြေးလေသည်။ အခန့်သင့်ပင် ခြံထဲရှိ တိုက်ဘေးတွင် ကားဂိုဒေါင်ကို တွေ့၍ ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ကားတစ်စီးသည် သူ့ဘက် မျက်နှာပေး၍ ရပ်ထားလေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် ဘာကိုမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကား၏ နောက်ဘက်၌ ပုန်းမည်ဟူသော အကြံဖြင့် ကားနောက်ပိုင်းဆီသို့ ပြေးလာလိုက်ရာ၊ ခြေလှမ်းများ တုံ့၍ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ ကားရုံ၏ နောက်ဖက်တွင် ငါးပေခန့် နေရာကျန်သေး၏။ ထိုနေရာလပ်တွင် လူတစ်ကိုယ်စာ လေးထောင့်ပေါက်ကလေးရှိ၍ လှေကားထစ်များကို ပင် မြင်ရသည်။ မော်တော်ကား၏ နောက်ပိုင်းတွင် အဖုံးဖွင့်ထားပြီး ထင်းရှူးသေတ္တာ၊ စက္ကူသေတ္တာများ တွေ့ရသည်။

"ဟေ့ ... မင်း ဘယ်သူလဲ ..."

မောင်မောင်ရင်သည် အသံလာရာသို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်ရာ လေးထောင့်ပေါက်ထဲမှ ထွက်လာသော ဇော်သိန်းကို တွေ့ရလေသည်။

"ဟာ ... ကိုမောင်မောင်ရင် ပါလား ..."

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်ဗျာ ... နောက်က ရန်သူလိုက်လာလို့ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး ...”

ဇော်သိန်းသည် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ “ဟင် ... ဟုတ်လား ... ဒါဖြင့် ... ဒီလှေကားက ဆင်းသွား၊ အောက်မှာ ပုန်းနေ ...” ပြောပြောဆိုဆို အောက်ဆီသို့ ငုံ့၍ “ဟေ့ ... ဘကျော် ... ဒီမှာ စည်သည်တစ်ယောက်ကို အောက်မှာ ခဏ ခေါ်ထားလိုက်စမ်း ...” ဟု အော်ပြောပြီး အပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်လည်း ဇော်သိန်းဖယ်ပေးသော အပေါက်ဝဆီမှ အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုကိုမော်သည် ထောင့်ချိုးကို ကွေ့လာသော်လည်း မောင်မောင်ရင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ရာတွင် ခြံဝတစ်ခုရှေ့၌ ကျနေသော မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားလေးကို တွေ့သောအခါ ကောက်ယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်၏ မှတ်ပုံတင်မှန်းသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြုံးရွှင်သွားလေ၏။ မောင်မောင်ရင်ကို သူအခု မတွေ့လျှင်လည်း အရေးမကြီးတော့ချေ။ ဤလိပ်စာအတိုင်း အိမ်မှ သွားစောင့်နေတော့မည်ဟု ကြံ၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ခြံထဲဆီသို့ စောင်းငုံ့၍ အကဲခတ်သော်လည်း မောင်မောင်ရင်ကို သူအရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပေဘဲကိုး။

မောင်မောင်ရင်သည် မြေအောက်ခန်းတွင်ရှိသော တစ်ခုတည်းသော လက်ရမ်းမရှိသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေ၏။ သေတ္တာကြီးငယ်တို့သည် အဆင့်ဆင့် ရှိနေပေသည်။ အချို့နေရာများတွင် အမိုးသို့ပင် ထိလှနေသည်။ အဖုံးအကာမဲ့သော မီးဖွင့်လုံးလေးတစ်လုံးသည် တစ်နေရာတွင် တွဲရုံ့ကလေးလင်းနေသည်။ ဤနေရာကား မောင်ရီပစ္စည်းများ သိုလှောင်ခန်းပင်တည်း ...။

ဘကျော်ဟုခေါ်သော သူတစ်ယောက်၊ အခြားတစ်ယောက်နှင့်

ဇော်သိန်းတို့သည် ကားထဲမှ ပစ္စည်းများကို အောက်သို့ ချနေကြသည်။ ကိစ္စများပြီးစီးသောအခါ ဇော်သိန်းလည်း စီးကရက်သောက်ရင်း မောင်မောင်ရင်နားသို့ ရောက်လာ၏။

“ရော ... ဆေးလိပ်သောက်ပါဦး ...”

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် ဇော်သိန်းသည် မောင်မောင်ရင်ကို စီးကရက် တည်သဖြင့် မောင်မောင်ရင်က တစ်လိပ်ယူသောက်လိုက်၏။ ကုလား ထိုင်မရှိသဖြင့် ဇော်သိန်းသည် မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် စကားပြောလေရာ ဘကျော်က ထင်းရှူးပုံးအလွတ်တစ်ခု လာချပေး၏။

“ဘယ်က ရန်သူလဲဗျ ... ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ ...”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ တော်တော်ကြာဆိုရင် သူ ပြန်သွားမှာပါ ...”

“ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတာပေါ့ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့မနက်က ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးတယ်လေ ... ဪ ... ခင်ဗျားနဲ့တောင် တွေ့သေးတာပဲ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် မတုန်မလှုပ်နှင့် ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

“ဘယ်လိုလဲဗျ ... ခင်ဗျားနဲ့ သီသီဝင်းနဲ့ ပြတ်သွားကြပြီဆို...”

“ဘယ်သူပြောသလဲ ...”

“ဒေါသောင်းတင်ကြီး ပြောတယ်ဗျ ...၊ ခင်ဗျားက ကားပိုင်ရှင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေပြီဆို ...၊ မနက်က တွေ့တဲ့ကောင်မလေးလား ... နိပ်သားပဲဗျ ...”

“ခင်ဗျား အလုပ်မရှိဘူးလေ ... သူ့ဘာသာသူ နိပ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော်က ဝမ်းသာလို့ ပြောတာပါ... ကောင်းပါတယ် ...။ အခု ကောင်မလေးက သီသီဝင်းထက် နေရာတကာမှာ သာတယ်ဗျ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် စီးထွက်တော့မည့် မျက်စိများဖြင့် ဇော်သိန်း

ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ပိုးစုန်းကြူးနဲ့ လမင်းကို မနှိုင်းပါနဲ့ဗျာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သီသီဝင်းက တောကြားထဲက ပိုးစုန်းကြူးပဲကိုးလေ ...”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ခင်ဖြူဖြူက ပိုးစုန်းကြူး၊ သီသီဝင်းက လမင်းကြီး ... ခင်ဗျားက ငပုပ် ... ငပုပ် ...”

ဇော်သိန်းသည် မောင်မောင်ရင်၏ စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီးသော် အားရပါးရ ရယ်လိုက်လေ၏။

“ဖြစ်ပါစေဗျာ ... ငပုပ်ဘဲ ဖြစ်ပါရစေ။ သီသီဝင်းဆိုတဲ့ လမင်းရွန်းရွန်းပပကြီးကို ရရမယ်ဆိုရင် ငပုပ်ဘဲ ဖြစ်ပါရစေ ...”

“ဒဏ္ဍာရီအရဆိုရင် ငပုပ်ဟာ ခွေးကြီးဗျာ ...”

“ဖြစ်ပါစေဗျာ ... ကျွန်တော်က ခွေးဆိုရင် သီသီဝင်းကလေးက ခွေးကတော် ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့ ...”

“ခွပ် ...”

ဤကား မောင်မောင်ရင်၏ ပါးစပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသံ မဟုတ်ချေ။ ဇော်သိန်းကို လက်သီးနဲ့ ထထိုးသဖြင့် ဇော်သိန်း၏ နှုတ်မှပင် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသော သွားချင်းရိုက်သံ ဖြစ်ပေ၏။ ဇော်သိန်းသည် နောက်သို့ ယိုင်သွားကာ ဘယ်လက်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုင်လိုက်၏။ လက်တွင် သွေးစကလေးများ ပေကျံလာသည်။

ဤအချိန်တွင် ဘကျော်နှင့် အခြားတစ်ယောက်သည် မောင်မောင်ရင်ကို ဝိုင်းချုပ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ဇော်သိန်းသည် မောင်မောင်ရင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး မခိုးမခန့်နှင့် ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် ...

“မင်းဟာ ဒုက္ခရောက်တော့မယ့် ကောင်ပါကွာ။ ငါတို့ရဲ့ သို့လှောင်ခန်းကို သိသွားရင် မင်းကို အရှင်ထားလို့ မရတော့ပါဘူး။ ဒီ

တော့မှ ငါနဲ့ သီသီဝင်းရဲ့ ကြားမှာ လမ်းရှင်းသွားတော့မှာပဲ။ မင်းကို ပိပိရီရိနဲ့ အပျောက်ရှင်းဖို့ လမ်းကို ရှာဦးမယ်။ ခုတော့ အထည်အလိပ် ကိစ္စနဲ့ ငါ သွားရဦးမယ်။ မင်းတို့ ဒီကောင်ကို ဒီထဲမှာပဲ ကြီးနဲ့ တုပ်ထား။ ဘကျော် စောင့်နေ။ ကံကြီးက ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ ... ကြီးတုပ်ပြီးရင် ကံကြီးအပေါ် တက်ခဲ့နော် ... ငါ မျက်နှာသစ် အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

ဇော်သိန်းသည် အပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ဘကျော်နှင့် ကံကြီးတို့သည် မောင်မောင်ရင်ကို အုန်းဆံကြိုးနှင့် တုပ်ကြ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက် တင်ပါးနားတွင် ပူးချည်၏။ ထိုနောက် ခြေနှစ်ချောင်းကိုလည်း ခြေကျင်းဝတ်၌ ပူးချည်ထား၏။ ထိုနောက် မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းထားရာ မောင်မောင်ရင်သည် ထင်းရှူးပုံးများကို မှီထိုင်နေရလေသည်။ စောစောက သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ကား ဘကျော်သည် အခန့်သားထိုင်နေ၏။ ဘကျော်၏ ခါးတွင် ဓားမြောင်ကြီးတစ်လက် ထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ထဲတွင် ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားပြီး အပေါ်က တွဲရဲရွဲမီးလုံး၏ အရောင်ဖြင့် ဖတ်နေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် သူ၏ အကြည့်ကို ဘကျော်ဆီမှတစ်ဆင့် ပြောင်း၍ မလှမ်းမကမ်းမှ လက်ရမ်းမရှိသော သစ်သားလှေကားလေး ဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပြန်၏။ လှေကားလေးသည် ရှစ်ထစ်မှ ဆယ်ထစ်ခန့် ရှိ၏။ အပေါ်က အဖုံးတံခါးမှာ ကံကြီးတက်သွားပြီးကတည်းက အတိုင်းပင် စေ့လျက်သား ရှိနေ၏။

ဇော်သိန်းသည် သူ့ကို ညှာမည် မဟုတ်ချေ။ မညှာဟု ယူဆနိုင်သည့်အကြောင်းတစ်ချက်မှာ သီသီဝင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူနှင့် ဇော်သိန်းတို့မှာ ရန်သူဖြစ်နေခြင်းနှင့် နောက်တစ်ချက်မှာ ဤနေရာ ဤဌာန အကြောင်း ရဲအား တိုင်ကြားလိုက်လျှင် ဇော်သိန်းသည် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်တကွ မိတော့မည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် သူ့ကို နည်းလမ်း

ကောင်းကောင်း တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သတ်တော့မည် ဖြစ်၏။
'ရန်သူလိုက်၍ သူ ပြေးလာရသည် ...'ဟု ပြောလိုက်မိခြင်းကပင် သူ၏
အမှားဖြစ်တော့သည်။ ဤသို့ ပြောလိုက်သောကြောင့် ဤနေရာ၊ ဤ
ဒေသသူ ရောက်နေခြင်းကို ဘယ်သူမှ သိမည်မဟုတ်ဟု ဇော်သိန်း
တွက်မိသွားနိုင်သည်။ ဤလောကမှ သူ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း၏
ကွင်းဆက်ကို ဇော်သိန်း၏ထံတွင် မည်သူမျှလာရှာမည် မဟုတ်ချေ။

သေခြင်းတရားဆိုသည် ဖြူသည်ဖြစ်စေ၊ မဲသည် ဖြစ်စေ
တစ်နေ့တွင်လည်း မုချရင်ဆိုင်ရမည်ပင် ဖြစ်သောကြောင့် သေရမှာ
အလွန်အကျွံ မကြောက်လှပါ။ သို့သော် ... ခွဲခွာရမှာ ဝန်လေးမိသူ
သုံးသီးရှိ၏။ တစ်ဦးကား သူ၏ မိခင်ဖြစ်သည်။ မိခင်သည် ယနေ့ထက်
တိုင် သူ့ကို ကလေးငယ်ကဲ့သို့ပင် ကြင်နာ ယုယ၏။ ချမ်းအေးသော
ညဉ့်များ၌ တရားရိုး စောင့်လာခြံပေးသေးသည်။ အခြားသူများလည်း
စောင့်ကို လာခြံပေးနိုင်ပါ၏။ သို့သော် မိခင်က စောင့်တွင်မက မေတ္တာ
ကိုပါ လွမ်းခြံပေးသည်။ ဤမေတ္တာကိုကား အခြားဘယ်သူကမှ အစား
ထိုး၍ ခြံပေးနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သူ ပြန်မလာလျှင် မိခင်ကြီးသည်
အဘယ်မျှ ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်ရှာပေလိမ့်မည်နည်း။ နေမကောင်း
လက်စတွင် အသက်ကိုပင် ထိခိုက်နိုင်ပေသည်။

နောက်တစ်ဦးကား ... သီသီဝင်း ဖြစ်၏။ သူက ကျောခိုင်းသွား
ပြီဖြစ်သော်လည်း ... ကျောပြန်မခိုင်းနိုင်လေသော ငမိုက်သား မောင်
မောင်ရင်သည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော သီသီဝင်း၏ ကျောပြင်
ကိုသာ သစ္စာရှိရှိဖြင့် ကြည့်နေရပေသည်။ ယခုမူ သူ အထင်ကြီးလှ
သော ... သူမေတ္တာလွှဲပြောင်းလိုက်နိုင်သော ဇော်သိန်းသည် လူကောင်း
ယောင်ဆောင်နေသော လူဆိုးဖြစ်သည်ကို မိသိ သိတော့မည် မဟုတ်။
သိရသောအခါတွင်ကား အပျိုဘဝကို လူဆိုးလူမိုက်၏ ရင်ခွင်ဝယ်
မြှုပ်နှံ သင်္ကြိုဟ်လိုက်ပြီးမှ သိရတော့မည်။ မိသီအပေါ် သစ္စာရှိစွာနှင့်

ချစ်ခင်ရသူကို မိသီအပေါ် တစ်ပတ်လှည့်မေတ္တာထား၍ ပျားပိတုန်းဆန် ဆန် ကျင့်ကြံ သူက သတ်ပစ်လိုက်ပြီကို မိသီတစ်ယောက် အသိနောက် ကျလွန်းပေတော့မည်။ နောင်တ၏ ငိုရှိုက်သံကို မတရားအပြစ်ပေးခြင်း ခံလိုက်ရသည့် မောင်မောင်ရင်တစ်ယောက် ဘယ်တော့မျှ ကြားရတော့ မည် မဟုတ်ပါ။ မိသီက မချစ်တော့သည့်တိုင်အောင် မိသီကို သူ မခွဲခွာ လိုသေး။

ခင်ဖြူဖြူ ... ကိုကိုမော်၏ လျော့ပါးသွားသော အချစ်ကြီးကို ကူညီပြီး ဆွဲပေးပါဟု သူ့ကို တောင်းပန်လာသော ခင်ဖြူဖြူ၊ နန်းတန် တန် ပျာတာတာဟု ထင်ရသော်လည်း၊ တကယ်ကျတော့ သိက္ခာပျက် လောက်အောင် ခေတ်မဆန်လွန်းပါ။ နှုတ်မှ ပွင့်လင်းသလောက်လည်း ဝမ်းတွင်းက ပွင့်လင်း၏။ နက်ဖြန်နံနက်ပိုင်းတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်း ဆောင်တစ်ခု၏ စင်္ကြံကလေးဘေးမှ သူ့ကို မျှော်၍ စိတ်ဆိုးချေတော့ မည်လော။ တစ်နေ့လုံး ပေါ်မလာသော စိတ်ပူလေမည်လော။

“မယုံရင်လည်း ပုံပြင်ဘဲ မှတ်တော့ပေါ့ ... ဖြူဖြူ ဆီမှာ ကုလား ဘုန်းကြီးကြီးတစ်ဦးက ပေးထားတဲ့ ဆေးလုံးကလေး ရှိတယ် ... ဒီ ဆေးလုံးကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွေးလိုက်ရင် သူ့ချစ်သူနဲ့ သူနဲ့ကြားမှာ ပေါ်နေတဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေ ပျောက်ကုန်ရော ...”

ခင်ဖြူဖြူ၏ အသံကလေးသည် သူ၏ နားဝတွင် ရစ်ဝဲ၍ ဖြန် လည်ပေါ်ထွန်းလာပေရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ဒုက္ခတွေ့ကို ခဏမျှ မေ့ သွားပြီး ပြုံးမိလေ၏။

“အောင်မယ် ... အောင်မယ် ... မသာလောင်းက ပြုံးသဟေ့... ပျော်တယ် ထင်တယ် ...”

ကုလားထိုင်မှ ဘကျော်သည် တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ရာတွင် မောင်မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်သည်ကို မြင်သဖြင့် ငြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်မောင်ရင်သည် ဘကျော်ကို မော့ကြည့်လိုက်

၏။ စင်စစ် ဤအခန်းထဲတွင် သူ၏ အနှောင့်အယှက်မှာ ဤဘကျော် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဘကျော်ကို ကျော်လွန်နိုင်လျှင် အနှောင့် အယှက်ကို ကျော်လွန်ခြင်း ... မည်ပေ၏။ ယောက်ျားကောင်းတို့၏ လုံ့လသည် သေခါမှ လျှော့ရမည် မဟုတ်ပါလော။ ဘကျော်ကို ကျော် ရမည်။ ဘယ်လို ကျော်ရပါအံ့။ အနုနည်း အကြမ်းနည်း နှစ်မျိုးရှိ၏။ အနုနည်းကို ရှေးဦးစွာ အသုံးပြုကြည့်ရမည်။ စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာက စပ်ဖြီးဖြီး ဖြစ် လာလေသည်။

“ဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ ...”

“ဟဲဟဲ ... ဟိုဟာပါ ... အဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ ...”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... မင်းစိတ်ကောင်းတယ်နော် ...”

“ဟဲဟဲ ... ဟဲဟဲ ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ... ဒီလို မရယ်နဲ့ကွ ... ငါကြောက်ကြောက် နဲ့ ဓားနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်မယ်နော် ... ငါအရူးဆို ကြောက်တယ် ...”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... ကျွန်တော် မရူးပါဘူး ... ရယ်ချင်လို့ပါ။”

“ဟ ... သေခါနီးပါပြီဆိုမှ ရယ်တဲ့အကောင်ဟာ မရူးရင် ဘာ ခေါ်မလဲ ...”

အနုနည်းနှင့် ကြံဆောင်ချင်၍ မျက်နှာချိုသွေးကာမှ ရူးသွားပြီဟု ထင်မှတ်ခြင်းခံရသဖြင့် မောင်မောင်ရင်မှာ အနည်းငယ် ဝှက်သွားတော့ သည်။ သို့သော် ကြံဆောင်ချက်ကို မစွန့်လွှတ်သေးဘဲ ...

“ဘာခေါ်မလဲတော့ မသိသေးဘူးပေါ့ဗျာ ... ကျွန်တော် မရူးတာ တော့ အမှန်ပါ ... မယုံဘူးလား ... မယုံရင် လာလေ ... စိတ္တစေ့ဆေးရုံ ကို သွားကြမယ် ...”

“နေပါစေကွာ ... မရူးဘူးဆိုပြီးတာပေါ့ ... မင်းကို ဒီထဲက

ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ ငါ့မှာ အမိန့်မရှိဘူးကွ ...”

“ဒီမှာ ကိုဘကျော် ... ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ညီလေးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ ...”

“မသိဘူးလေကွာ ... ငါ့မှာ ညီမှ မရှိတာ ...”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားယောက်ဖ ဆိုရင်ကော ...”

“ဘယ်သူနှမကို ဘယ်သူကယူတဲ့ ယောက်ဖလဲ ...”

မောင်မောင်ရင်မှာ အကြပ်ရိုက်သွား၏။ သို့သော် အခြေအနေ အရ ချောရမည်ဖြစ်လေရာ ...

“ကျွန်တော်နှမကို ခင်ဗျားက ယူထားတယ်ပဲ ထားပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုလို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံနေရပြီး သေရမယ့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေရရင် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ”

“အင်း ... မြန်မြန်သေပါစေတော့လို့ ဆုတောင်းမှာပေါ့ကွ ...”

“ဟယ် ... မွတ်ကရော ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီလို ဒုက္ခရောက်နေမှာ မကြည့်ချင်လို့ပေါ့၊ ဆရာကိုဖော်သိန်းဟာ မင်းကို မသတ်ခင် ညှင်းဆဲဦးမှာကွ ...”

မောင်မောင်ရင်ဆီမှ ဘာမှ ထွက်မလာတော့ဘဲ တိတ်သွားလေ၏။ အနုနည်းနှင့် ချော၍တော့ မရဟု သူသိသည်။ အကြမ်းနည်းကိုင် ရမည်ကလည်း သိပ်တော့ မလွယ်လှ။ ဘကျော်က အနှောင်အဖွဲ့ မရှိသောလူလွတ် ... သူကမူ ကြိုးများဖြင့် လက်ခြေများ အတုတ်နှောင်ခံနေရသော အကျဉ်းသမား၊ အချုပ်အနှောင်ခံနေရပြီး လက်နက်မဲ့လူက လွတ်လပ်ပြီး လက်နက်ရှိသူကို ယှဉ်ပြိုင်ရမည်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါချေ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဘကျော်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်တုံးတုံး ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ကိုသုံး၍ ပရိယာယ်ဆင်နိုင်ပါမှ တော်ရုံ ကျပေရောမည်။

မောင်မောင်ရင် ငြိမ်သွားသဖြင့် ဘကျော်လည်း သူ့ဝတ္ထု ဆက်

ဖတ်နေလေသည်။ စာကို အသံတိုးတိုးထွက်၍ ဖတ်နေ၏။

အပြင်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သည် မဲမှောင်ပြီး လူသူကင်းရှင်းသည်။ ဝင်းနိုင်သည် ဖယောင်းတိုင်ကြီးကို ကိုင်၍ အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်လာခဲ့လေ၏။ ဖုံအထပ်ထပ်ဖြစ်နေသော ကြမ်းပြင်များပေါ်တွင် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခိုက် ... ခေါင်းရင်းဆီမှ ညည်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာရာ ရုတ်တရက်မို့ ခေါင်းကြီးသွားသည်။ သို့သော် မသွား၍လည်း မဖြစ်သောကြောင့် ထိုအခန်းနားဆီသို့ တထိတ်ထိတ်နှင့် ချဉ်းကပ်အသွားတွင် ရုတ်တရက်တိုက်ခတ်လိုက်သော လေပြင်းကြောင့် အခန်းတံခါးမှာ ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာသည်။ ဝင်းနိုင်သည် ယိမ်းခါသွားသော ဖရောင်းတိုင်ကို လက်ဖြင့် လေကွယ်၍ အတွင်းဘက်ဆီသို့ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ...

“အောင်မလေး ... လုပ်ပါဦးဗျ ...”

ဗြုန်းခနဲ အော်လိုက်သော မောင်မောင်ရင်၏ အသံကြောင့် ဘကျော်မှာ ခေါင်းကြီး၊ ဆံပင်ထောင်၊ ကြက်သီးများထ၊ သွားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားရာ၊ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကြီးသည် ဖုတ်ခနဲ လွတ်ကျသွားလေသည်။ ထိုနောက် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် စာအုပ်ကုန်းကောက်လိုက်ပြီး မောင်မောင်ရင်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မင်း ဘိုးအေထဲမှပဲ ... အလန့်တကြားနဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“ကျောထဲမှာ ... စစ်စစ် ... စစ်စစ်နဲ့ ...”

“ဘာလဲ ... တုပ်ကွေးဖြစ်ချင်သလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... ကြမ်းပိုးလား ... ဘာကောင်လဲ မသိဘူး၊

ယားလိုက်တာဗျာ ...”

“ယားယားကွာ ...”

ဘကျော်သည် စာအုပ်ကို ပြန်ဖွင့်၍ ဖတ်မည်ပြုလိုက်၏။

“အောင်မယ်လေးဗျာ ... ယားတယ် ... ယားတယ် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ထိုးထိုးထွန်ထွန် ဖြစ်နေလေသည်။ လူလည်း အငြိမ်မနေ ပါးစပ်လည်း အငြိမ်မနေ ဖြစ်နေရာ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင် သူစာ ကောင်းကောင်းဖတ်ရတော့မည် မဟုတ်ဟု ဘကျော် စဉ်းစားမိ၏။

“သေမှာတောင် မကြောက်တဲ့ကောင်ပဲကွာ ... ကြမ်းပိုးကိုက် တာလောက်တော့ အောင့်ခံပေါ့ကွ ... ဒါလောက်ဖြစ်နေရသလား ...”

“ဟာဗျာ ... သေတာက ကျောထဲမှာ ရွရွ၊ ရွရွနဲ့ ယားမလားဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ ခံကြည့်ပါဦး ... ဟာ သေတော့မှာပဲ ယားလိုက်တာဗျာ ... လာကုတ်ပေးစမ်းပါဗျာ ...”

“အောင်မယ် ... မလာနိုင်ဘူး။ မင်း ဒီကို လာပါလား ...”

မောင်မောင်ရင်သည် လက်ကလေးနှစ်ဘက်နောက်ပစ်ကာ ခဲခဲ ယဉ်းယဉ်း ထလိုက်ပြီး ခြေများမှာလည်း ပူး၍ ချည်ထားခြင်းခံရသဖြင့် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ကပ်လာခဲ့လေသည်။ ဘကျော်၏ ရှေ့သို့ ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခါးကိုကိုင်ကာ ဦးခေါင်းနှင့် တည့်မတ်စွာ ချိန်၍ ဘကျော်၏ ရင်ဘတ်ကို ပြေးဆောင့်လိုက်၏။ ဘကျော်ထံမှ ‘အင့်’ ခနဲမြည်သံတစ်ချက် ထွက်ကာ ခြေကားယားလက်ကားယား ဖြစ်သွား လေသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ရှေ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ကြွသွားသော် လည်း ပက်လက် ကော့လန်မသွားချေ။ နောက်တစ်ချက် ဆင့်၍ ဆောင့်လိုက်ပြန်၏။ ဘကျော်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ဘဲ မျက် ဖြူဆိုက်ကာ ပျော့ခွေ၍ ကုလားထိုင်ဘေးသို့ ထိုးကျကာ ကြမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေလေတော့သည်။

ဘကျော်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးသော် မောင်မောင် ရင်သည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ရင်းပင် လှေကားဆီသို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ

နှင့် ရောက်လာခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် လက်နှစ်ဖက်ကလည်း နောက်ဘက်တွင် ပူးချည်ထား
ခြေနှစ်ဖက်ကိုလည်း ပူးချည်ထားခြင်း ခံရသော ပုံစံဖြင့် လှေကား
တက်ရန်မှာ လွယ်ကူချောမောသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ် မဟုတ်ချေ။
လက်ရန်းမရှိသော လှေကားကိုတက်ရန်အတွက် ပို၍ ခက်ခဲမည်ဖြစ်
သဖြင့် မောင်မောင်ရင်သည် ခဏရပ်ကာ အကြံထုတ်ရလေ၏။

ထို့နောက် လှေကားကို ကျောပေးလိုက်ကာ ဖင်နှင့်ညီသော
အထစ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခြေနှစ်ဖက်က တစ်ဆင့်တွင်
စုံနင်းကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် ဖင်နှင့်ညီသော အဆင့်
တွင် ထိုင်ရပြန်၏။ တစ်ဖန် ခြေထောက်ကို မ၊ ရှိနောက်တစ်ဆင့်ကို
စုံနင်းရသည်။ တစ်ဖန် ဖင်ကတစ်ဆင့် တက်၍ ထိုင်ရပြန်၏။ ဤသို့
ဖြင့် စုံနင်းမြှင့်ထိုင် လုပ်ငန်းစဉ်ဖြင့် လှေကားငါးထစ်မျှ တက်မိသော
အခါ ခြေထောက်က သစ္စာဖောက်တော့သည်။ ခြေဖောင့်ကစ၍ ချော်
လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဒုတ်ဒုတ် ... ဒုတ်ဒုတ်နှင့် တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ်
လျှောကျလာလေ၏။ လှေကားရင်းသို့ရောက်သောအခါတွင်ကား မတ်
တတ်ရပ်လျက် ကျသဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

မောင်မောင်ရင်သည် လှေကားကို ပြန်၍ မတက်မီ စိတ်မချသကဲ့
သို့ ဘကျော်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။ ဘကျော်သည် စောင်း
စောင်းကလေး လဲနေရာမှ 'အင်း'ဟု သံရှည်ဆွဲ၍ ညည်းလိုက်ပြီး ပက်
လက်လန်သွား၏။ သုတိမရ တရ ဖြစ်နေသည်။ စိတ်လုံးဝ ချရသေး
သည်မဟုတ်သောကြောင့် မောင်မောင်ရင်သည် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ပြန်
ရောက်လာပြန်လေ၏။

အနီးတွင်ရှိသော ကုလားထိုင်ကို နောက်ပြန်နေလျက်ကပင်
နောက်မှီ၏တစ်ဖက်သော တုတ်ချောင်းကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ဆုပ်ကိုင်
လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကုလားထိုင်ကို မြှောက်၍ ခြေထောက်တစ်

ချောင်းနှင့် ဘကျော်၏ ဦးခေါင်းနားသို့ တော့လိုက်၏။ ထိုသို့ တော့ပြီး သော် ကုလားထိုင်ကို လွဲ၍ ဖြည်းညင်းစွာပင် ပြန်၍ တော့ပြန်သည်။ လွဲရိုက်ရန် ချိန်ဆနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ နှစ်ကျော့ သုံးကျော့ ချိန်ဆပြီးသော် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်တွင်ကား အားရပါးရ လွဲ၍ အရှိန်နှင့် ပစ်ရိုက်လိုက်လေ၏။ အရှိန်နှင့် လွဲရိုက်ကာမှ ကုလားထိုင် ခြေထောက်ဖျားသည် ဘကျော်၏ မျက်နှာပေါ်မှ တစ်ထွာကျော်ကျော် လောက်ဆီမှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးချော်၍ ဖြတ်သန်းသွားလေရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ကုလားထိုင်အရှိန်နှင့် ပါပြီး ချာလပတ်လည်သွားရလေ၏။ ခြေထောက်ကလည်း ပူးချည်ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် တော်တော်ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပင် ကိုယ်ရှိန်သတ်ယူရပေသည်။

ကိုယ်ရှိန်သတ်မိသောအခါ ကုလားထိုင်ကို ချ၍ ခေတ္တ အပန်းဖြေရ၏။ မလွယ်ကူလိုက်သည်မှာ ရွေးသီးရွေးပေါက်များပင် ကျလာတော့သည်။

“အဟင်း ... ဟင်း ...”

ဘကျော်ဆီမှ ညည်းညူသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သော် ...

မောင်မောင်ရင်သည် ကုလားထိုင်ကို နောက်ပြန်မ၊ ရပြန်လေ၏။ စုံခုန်၍ပင် ဘကျော်အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာပြန်ရကာ ကျောပေးရ၏။ ဤအချိန်တွင်ကား အခုနကလို လွဲမရိုက်ဝံ့တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ကုလားထိုင်ခြေထောက်ကို ဘကျော်၏ ဦးခေါင်း တည့်တည့်ပေါ် မြင့်နိုင်သမျှ မြင့်အောင် မြှောက်လိုက်၏။ ခါးကိုပင် ကုန်းပေးရသည်။ ထို့နောက် ဗြုန်းခနဲ ခါးကြီးပြန်မတ်ကာ ကုလားထိုင် ခြေထောက်ကို ဘကျော်၏ နဖူးစောင်းပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်၏။ တစ်ဖန် ပြန်မပြီး ပြန်လွှတ်ချ။ နောက် တစ်ဖန် ပြန်မ၊၍ လွှတ်ချ ပြုလုပ် ပြီးကား ကုလားထိုင်ကို ဘေးတွင်ပစ်ထားခဲ့ကာ လှေကားဆီသို့ ခုန်၍ ခုန်၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

စောစောကကဲ့သို့ပင် လှေကားကို နောက်ပြန် ခြေစုံနင်း ဖင်ရွှေ ထိုင်စနစ်ဖြင့် တက်ရပြန်လေသည်။ ဤတစ်ချိတွင်ကား သတိကြီးစွာ ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ချော်မကျတော့ဘဲ လှေကားထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ အံ့ဖုံးတံခါးကို ဦးခေါင်းဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်၍ မလိုက်ရာ တံခါးသည် ပွင့်ဟသွားသော် ဝမ်းအသာကြီး သာသွားလေတော့သည်။ အဖိုးတန်လှသော ပြင်မလေကို ရှုရှိုက်ရ၍ ပြင်ပအလင်းရောင်ကို မြင်တွေ့ရလေပြီ။

ကားရုံထဲတွင် ကားမရှိ၍ ရှင်းနေ၏။ ကားရုံတံခါးသည် ဟင်းလင်းပွင့်နေသဖြင့် ခြံဝကိုပင် မြင်နေရသည်။ ကားရုံ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူရိပ်လူခြည် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မြေတိုက်ခန်းလှေကားမှ အပြီးသတ် ထွက်လိုက်တော့သည်။ အချိန်ကို ဖြုန်း၍ မဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် စုံခုန်၍ပင် ခြံဝသို့ ထွက်ခဲ့၏။ ကံကောင်းချင်တော့ ယခုအချိန်အထိ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ပေ။

သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ ... ခြံပြင်သို့ ရောက်ပြီး လမ်းဘေးတစ်လျှောက် ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အတော်ကလေး သွားမိသည့်တိုင် အောင် လူသူ ကင်းရှင်းလှ၏။ ခဏရပ်၍ လမ်းသွားလမ်းလာကို မျှော်လိုက်သည်။ သူ့ကို ကြိုးဖြေပေးရန် လူလို၏။

“ဗူးသီး ... ခရမ်းသီး ... ဟင်းရွက်စုံ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ဝမ်းသာစွာနှင့် အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးသည် ခြံတစ်ခြံထဲမှ ထွက်ပြီး သူ့ဘက်သို့ လာနေသည်။ အဒေါ်ကြီးလာနေသည်မှာ ကြာသည်ဟုပင် သူ ထင်သောကြောင့် ...။

“အဒေါ်ကြီး မြန်မြန်လာစမ်းပါ ...”

ဟု ... နှုတ်မှ ထွက်၍ပင် ခေါ်လိုက်မိလေရာ၊ အဒေါ်ကြီးသည် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ နှစ်ယောက်သား

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့်တိုင်အောင် ဘယ်ကစ ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ဘာစကားမှ ပါးစပ်က မထွက်၊ အဒေါ်ကြီးကမူ ခဏတောင့် စောင့်သေး၏။ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ရပ်နေသည်ကို ကြာရှည်သည်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် ...။

“ဘာ ... လက်ကလေးနောက်ပစ်ပြီး စတိုင်ထုတ်နေတာတုန်း၊ ဈေးဗန်းကို ကူပြီး ချပေးလေတော် ...”

“ကျွန်တော် ချမပေးနိုင်ဘူး ခင်ဗျား ...”

“ချမပေးနိုင်လဲ မစားနဲ့ပေါ့။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမင်းကြီးများ မှတ်နေသလဲ မသိဘူး ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ ... ကဲ ... သွားမယ် ...”

ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးသည် စောင့် ... စောင့်နှင့် သူ့ဘေးက ဖြတ်၍ ထွက်သွားလေတော့ရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ပျာယီးပျာယာ ဖြစ်သွားရလေ၏။

“အောင်မလေး ... မလုပ်ပါနဲ့ အဒေါ်ကြီးရာ ... ရှိခိုးလို့ရရင် ရှစ်ခိုးပါရဲ့ ... ဒီမှာ လှည့်ကြည့်စမ်းပါဦး ...”

အဒေါ်ကြီး ဦးခေါင်းမှာ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သဖြင့် ဗန်းကြီးမှာ လည်း စေ့ကနဲ ဝိုက်သွားရလေသည်။ အဒေါ်ကြီး လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်မောင်ရင်မှာ သူ့အဖြစ်ကို ပြလို၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ကျောပေးလိုက်သည်။

“တယ် ... ဒီသေနာကောင်ဟာ ... ငါ့ကို ခေါ်ပြီး လှည့်သွားတယ် ... နောက်စရာ မှတ်လို့ ...”

ပြောပြောဆိုဆို အဒေါ်ကြီးသည် လှည့်တော့မည်ပြုလိုက်စဉ် မျက်လုံးများက လက်နှစ်ဖက်တွင် တုပ်လျက်ရှိသော ကြိုးများကို မြင်မိလေသည်။ ချက်ချင်းပင် မောင်မောင်ရင်နားသို့ ပြန်ကပ်လာသဖြင့် မောင်မောင်ရင်လည်း ဝမ်းသာကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့တုန်း ...”

“လူဆိုးတွေ ချုပ်ထားရာက လွတ်လာတာပါ ...”

“ဪ ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မှန်း ... ငါ
ဖြေပေးမယ် ... ဒီဗန်းကြီးကို ကူချပေးဦးလေ ...”

“ဪ ... ဒေါဒေါကလည်း ... လက်တွေ ပူးချိထားတာ ဘယ်
လိုလုပ်ချပေးရမှာလဲ ခင်ဗျ ...”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ ငါကလည်း အသက်ကြီးတော့ ဒီဗန်းကို
လက်လွှတ်ပြီး ဖြေမပေးရဲဘူး ... ဒီတော့ လူတစ်ယောက်ကို အကူအညီ
ရှာရအောင် ...”

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် အဒေါ်ကြီးကပါ ဝိုင်း၍ ဟိုကြည့်သည်
ကြည့် ကြည့်ပေး၏။

“ဟော ... ဟိုမှာရှိတယ် ... ဟေ့ ... မောင်ရင် ခဏမြန်မြန်
လာစမ်းပါကွယ့် ... ဒီကို ... ဒီကို ...”

မနီးမဝေး ခြံတစ်ခြံထဲမှ ပိုက်လုံးဖြင့် ရေလောင်းနေသော လူငယ်
တစ်ဦးကို မြင်၍ ခေါ်လိုက်ရာ၊ လူငယ်သည် တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်
ပြီး၊ လက်ထဲက ရေပိုက်ကို လွှတ်ချလိုက်ကာ ခြံပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ
၏။ ခြံပြင်သို့ရောက်သောအခါ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို မြင်ရသောအခါ
မောင်မောင်ရင် ... စိတ်ဓာတ်တွေ ... ကျကုန်လေတော့သည်။

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲကလား ...”

ထွက်လာသော လူငယ်သည် လက်ယာဘက်လက်ပြတ်နေသူ
တစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။

“ဘာလဲ ...”

“ကဲ ... မောင်ရင် ... ဟိုဘက်လှည့် ... ဒီမှာ တွေ့လား ကြီးတွေ
ချည်ထားတယ် ... အဲဒါ ဖြုတ်ပေးစမ်းပါ ...”

လူငယ်သည် ရှိစုမဲ့စု လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြီးကို ဖြေ၏။ သို့

သော် တော်တော်ခိုင်ခိုင် ချည်ထားသော ကြိုးမှာ မဖြူချေ။

“ကျွန်တော်က နဂိုက ညာသန်ခင်ဗျ။ လက်ဖြတ်ပစ်ရတာက ခြောက်လလောက်ရှိသေးတော့ ဘယ်နဲ့မှ မလုပ်တတ်ဘူး ...”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ငါ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖြေပါ့မယ် ... ဒီဗန်းကြီးကို ကြိဖန် ချကြရအောင် ...”

ဈေးသည်ကြီးက လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ့ဘက်က မ,သည်။ လူငယ်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရှေ့က မ,သည်။ အရှေ့ဘက်ဟာနေသော ကွက်လပ်တွင် မောင်မောင်ရင်၏ ဦးခေါင်းက ဝင်ရောက်ဖြည့်ပေးရာ ဗန်းကြီးကို ထိန်း၍ ရတော့ပြီ။ ထို့နောက် အောက်သို့ချရာတွင် လက်အလုပ်သမားများက လွယ်ကူစွာ လက်ကို နှိမ့်ချလိုက်ကြသော် လည်း၊ ဦးခေါင်းသမား မောင်မောင်ရင်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချရပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် အဒေါ်ကြီး၏ ခြေထောက်နားအထိ ခေါင်းကို လျှိုလိုက်ရာ မှ ဈေးဗန်းကြီးသည် အဒေါ်ကြီး၏ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ချောချောမောမော ရောက်သည်။ ဒူးပေါ်မှ ဈေးဗန်းကြီးကို မြေကြီးပေါ်သို့ ချခြင်းကား အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်းနှင့်ပင် ပြီးစီး၏။

ထို့နောက် အဒေါ်ကြီးသည် ဈေးဗန်းထဲက ဓားပါးလေးတစ်စင်းကို ထုတ်ပြီး မောင်မောင်ရင်၏ ကြိုးများကို ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“အောင်မလေး ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ရော့ ... ဒေါ်ဒေါ်ကို ကန်တော့ပါရစေ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်မောင်ရင်သည် ငွေငါးကျပ်ကို အဒေါ်ကြီး၏ ဈေးဗန်းထဲသို့ အတင်းထည့်ပေးပြီး အဒေါ်ကြီးကို ဗန်းပြန်ပင့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်သော်ကား သူသည် အငှားယာဉ်တစ်စီးဖြင့် အနီးဆုံးရဲစခန်းသို့ အမြန်သွားရောက်၍ သတင်းပို့လိုက်လေသည်။

ရဲများနှင့်တကွ မောင်မောင်ရင် ပြန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဇော်သိန်းမရောက်သေးချေ။ အိမ်ကို သော့ခတ်ထားသဖြင့် ဘကျော်ကို

ဖမ်းပြီး ရဲအချို့မှာ ခြံထဲ၌ လည်းကောင်း၊ အချို့မှာ မြေတိုက်ထဲတွင် လည်းကောင်း စောင့်ကြလေသည်။ သို့သော် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်တွင် ပင် ဇော်သိန်းတို့ ရောက်လာကြသည်နှင့် ဇော်သိန်း၊ ကံကြီးနှင့် ကိုသာ ဒွန်းတို့သာမက နောက်ထပ်ပါလာသော လူရွယ်တစ်ဦးကိုပါ ဖမ်းဆီး လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် ကိစ္စများပြီးစီး၍ ရဲဘက်မှ လိုရာသို့ သွား နိုင်ပြီဟု ပြောလိုက်သောအခါတွင် စိတ်ရောလူပါ ပေါ့ပါးသွားပြီးလျှင် ဇော်သိန်း၏ ခြံထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သေတွင်းမှ သေသေချာချာ လွတ်ခဲ့ရပြီဖြစ်သောကြောင့် လေကို တဝကြီး အားရပါးရ ရှူလိုက်လေ သည်။

“အသံကိုကော ပန်ချင်သလားလို့ ကိုယ်က မေးရင်ကွယ် ခေါင်း ကလေးခါ ... ရှက်သွေးဖြန်းကာ ... ကိုယ့်ရင်ဝယ် ခိုဝင်မယ်။ စိတ်ကောက်အမှုကြွယ် ... ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ... ပန်းကြိုက်မလေး ရယ် ...”

သီချင်းတစ်ပုဒ်၏ တစ်ပိုင်းတစ်စကို အသံထွက်အောင်ပင် အော် ၍ ဆိုမိရင်း လျှောက်လာခဲ့မိလေသည်။

“ပန်းကြိုက်ရင်လည်း ဝယ်သွားလေ အစ်ကို ...”

မောင်မောင်ရင် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြံစည်းရိုးနောက်မှ နေ၍ ပြုံးရွှင်စွာ ကြည့်နေသော လက်တစ်ဖက်မရှိသည့် လူငယ်ကို တွေ့ရလေ၏။

“မင်းတို့ခြံက ပန်းရောင်းသလား ...”

“ရောင်းတယ်လေ ...”

“အေး ... ငါခေါ်ခဲ့ပြီး တစ်ခေါင်းလုံး ဝေသွားအောင် ဝယ်ပန်ပေး လိုက်ပါ့မယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို။ အစ်ကို့နမက ပန်း

ကြိုက်တယ်နော် ...”

“ဟယ် ... မင်းအဘတဲ့ ... ငါ့နမ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါအသက်ပေး
ပြီး ချစ်ရတဲ့ ပန်းကြိုက်မလေး ကိုယ့်ချစ်သူကွ ... သူ့နာမည်သိလား
သီသီဝင်းတဲ့ ... သီသီဝင်း ... အခု သူ ငါ့ကို ပြန်ကြိုက်ရတော့မယ်။
ငါ့မှာ ရန်သူမရှိတော့ဘူးကွ ... သီသီဝင်းလေ ...”

သူ ... အားရပါးရ ရွတ်လျက်ရှိသော နာမည်ပိုင်ရှင်သည်
ကား ...

(၉)

ပေစ်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်။

သီသီဝင်းသည် အိပ်ယာပေါ်တွင် မှောက်လျက်သား အားရပါးရ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုကြွေးနေသည်။

ဒေါ်သောင်းတင်သည် အခန်းဝမှရပ်၍ အကဲခတ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းပင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး သီသီဝင်း၏ ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လေ၏။

“မိသီ ... ဘာဖြစ်ပြန်ရတာလဲ ... ဟင်။ အခုဟာ ငိုနေတာ မဟုတ်ဘူးလား ...”

မျက်ရည်ကြောင်းကြီးများဖြင့် သီသီဝင်းသည် ရိုဝေစွာပင် ဒေါ်သောင်းတင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငိုနေတာ ... ငိုနေတာ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရပြန်တာလဲ ... ခြေစွယ်ငုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ... လွမ်းလို့ပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ... သူ့ကို လွမ်း”

လို့ပေါ့ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် သီသီဝင်း၏ ဖြေသံကို ကြားရသောအခါ အားရပါးရပင် မျက်ပေါက်များ မှေးသွားအောင် အော်ရယ်လိုက်လေ၏။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ... မိသီရယ်။ ဒါလောက်ကလေး ကွဲကွာနေရတာများ လွမ်းရသေးသလားဟဲ့။ မနက်ကမှ ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးကြသေးတာ ...”

“ဒေါ်ဒေါ်က ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ ...”

“ဘယ်သူ့ရမှာလဲ ... ဟို ... သူဌေးကလေး မောင်ဇော်သိန်းကို လွမ်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလား ... ဒေါ်ဒေါ်လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲအေ ... ဒါလောက်တော့ သိတာပေါ့ ...”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ... ကိုမောင်မောင်ရင်ကို လွမ်းတာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ...”

“ဟယ် ... မြတ်စွာဘုရား။ ညည်း ဒီကောင်ကို ခုထိ စွဲလန်းနေသေးသလားဟဲ့ မိသီ ...”

“ခုထိတောင် မကဘူး ... နောင်ဘဝအထိ စွဲလန်းနေမှာပဲ ဒေါ်ဒေါ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ မရဘူးလေ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် အကျီလက်မောင်းများကို ပင့်လိုက်လေသည်။

“ညည်းဒီလောက် ဖြစ်နေပုံထောက်ရင် ... တန်တော့ ... ဒီအကောင် ညည်းကို ဆေးခတ်ထားပြီ ...”

“အို ... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ... မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့။”

“ဟဲ့ ... ငါက ငယ်ရာက ကြီးလာတာ ... ငါသိတာပေါ့။”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဆေးခတ်တာ မဟုတ်ဘူး ... စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာက ဆေးထက်စွမ်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ...”

“အောင်မာ ... တခြားကောင်နဲ့ တွဲသွားနေတာ စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာ

လား ... ညည်းပြောသလိုဆိုရင် ယောက်ျားတိုင်းမှာ ဒီလို စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာတော့ ရှိကြမှာပေါ့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ... သူ့မေတ္တာက စစ်မှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မေတ္တာက သူ့အပေါ်မှာ စစ်မှန်နေတယ်လေ။ သူကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ပါဘူး ... အချစ်ဆိုတာ တစ်နေရာမှာသာ ထားနိုင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ...”

“အေးပါ ... ညည်းအချစ်စစ်ကို မောင်မောင်ရင်နဲ့ပဲ ထားခဲ့ပါ... ဇော်သိန်းကို အချစ်တုနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချစ်လိုက်ပေါ့ကွယ့်။ သူ့မမျှာကလည်း အချစ်စစ်ကို ပေးပါလို့ တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ...”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... သူက ကျွန်မဆီက မေတ္တာကို မလိုချင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ... ကိုဇော်သိန်းက ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ လိုချင်တာပါ ... ရုပ်သဏ္ဍာန်လောက်ကိုသာ နားလည်နိုင်တဲ့ အဆင့်အတန်းကလူပါ ဒေါ်ဒေါ် ... မြင့်မြတ်ပြီး သိမ်မွေ့လှတဲ့ စိတ်ထဲက အရည်အသွေးကို သူ့မှာ မြင်တတ်တဲ့ မျက်စိမရှိပါဘူး ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် သီသီဝင်းက ဇော်သိန်းကို ပက်ပက်စက်စက်ပြောသည်ကို မခံနိုင်ချေ။

“ရှိပါသော်ကောအေ ... မြင်တတ်တဲ့ မျက်စိကြီးမှ ရှိလိုက်တာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ပြူးတောင်လာတယ် ... ငါက အလကားနေတာ မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ သူ့ကို အကဲခတ်နေတာ ...”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်နိုင်ပါဘူး”

“မချစ်နိုင်ပေမယ့် ယူသာ ယူလိုက်ပါ။ နောက်တော့ ချစ်နိုင်လာမှာပေါ့ ... ငါလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ငယ်ရာကတော့ ကြီးလာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားမယူဖူးတာက ခက်တယ် ...”

“အလယ်လယ် ... ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟဲ့ ။ အပျိုကြီးလည်း ငယ်ရာ

က ကြီးလာတာပါပဲလေ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို ... အပျိုကြီး ကြီးလာတော့ ဘာလုပ်မလဲ။ သူများ မွေးစားတဲ့ကလေးတွေကိုပဲ ချစ်တတ်တော့မှာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ကြောင်လေးတွေ ခွေးလေးတွေပဲ ချစ်တတ်မယ် ... ရည်းစားမထားတတ်ပါဘူးလေ ...”

“အောင်မယ် ... ဟဲ့ မိသိ၊ ညည်းသဘောပဲ။ မောင်မောင်ရင်ကို ပဲ ချစ်ချစ် ... ဇော်သိန်းကိုပဲ ချစ်ချစ် ချစ်ချင်ရာ ချစ်။ ငါတော့ ရည်းစားမထားပါရစေနဲ့တော့ ... ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ သူများကြားလို့ မသင့်တော်ဘူးထင်တယ် ... ရှက်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့နော် ... အဟိ ...”

ပါးစပ်ကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် ပိတ်၍ ရယ်ရာက ဒေါ်သောင်းတင်သည် အခန်း၏အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ အပြင်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် သူ့ဘာသာသူ တွေး၍ ပီတိဆိုက်နေသကဲ့သို့ ကြမ်းကိုကြည့်၍ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်မြိတ်ရင်းက ဂုတ်ကလေးပုသွားကာ ‘အဟိ ...’ ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။ တစ်ဖန် ဆယ့်ငါးစက္ကန့်လောက်တွင် ‘အဟိ ...’ ဟု ဖြစ်ပြန်လေ၏။

လှေကားထိပ် အပေါက်ဝတွင် ခင်ဖြူဖြူသည် အခန်းထဲက ထွက်လာကတည်းက ဒေါ်သောင်းတင်ကို အကဲခတ်၍နေရာ ဘာကိုမျှပင် အသံမပြုနိုင်သေးချေ ...။

လက်ကလေးပိတ် ... ကြမ်းကို ကြည့်ရင်းက ဂုတ်ကို တွန့်ကာ ‘အဟိ ...’ ဟု လုပ်လိုက်ပြန်လေသော် ခင်ဖြူဖြူမှာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ‘အဟိး ... ဟိ ... ခစ် ...’ ဟု အသံတွေ ထွက်၍ ရယ်လိုက်မိလေ၏။

“ဟဲ့ ... သောက်ပလုတ်တုတ် ... ဘုရားကြီးနဲ့ မိုးကြိုး ...”
တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်သွားအောင် လန့်သွားပြီးမှ ဒေါ်သောင်းတင်သည် ရယ်သံလာရာ အပေါက်ဝဆီသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် သူ လုံးဝမမြင်ဖူးသော မိန်းမပျိုကလေးကို တွေ့ရသဖြင့်

အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

ခင်ဖြူဖြူလည်း မျက်နှာပိုးသတ်ကာ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်လေသည်။

“ဪ ... အိမ်မှားဝင်လာတယ်ဆိုရင်လည်း ထိုင်လေ။ ခေါ်ပေးမယ်။ အို ... ဟုတ်သေးပါဘူးလေ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် ပြောမိပြောရာတွေ ပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့ပါးစပ်ကို သူ့လက်ဝါးနှင့် ပြန်ပိတ်လိုက်လေ၏။ ခင်ဖြူဖြူသည် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာကာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်သောင်းတင်ကလည်း အကဲခတ်ရင်းနှင့် အနားသို့ ရောက်လာလေ၏။

“အိမ်မှားလာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ... လိပ်စာပေးထားတဲ့ အတိုင်း လာတာပါရှင် ...”

“ဟေ့ ... တို့ ထီပေါက်ပြီ ထင်တယ်။ ထီဆိုင်က မဟုတ်ဘူးလား တူမကြီးက ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ကျက်သရေပြည့်ဝစွာ ထပ်မံ၍ တစ်ကြိမ် ပြုံးလိုက်ရပြန်လေသည်။

“ထီဆိုင်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ... ဒါ ... သီသီဝင်းတို့ အိမ် မဟုတ်ဘူးလားရှင် ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... သိပ်ဟုတ် ... ဒေါ်ဒေါ်က ဒေါ်သောင်းတင်လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြူဖြူ ထီဆိုင်က မဟုတ်ပေမယ့် သီသီဝင်းအတွက် ထီပေါက်တဲ့ သတင်းလောက်ကောင်းတဲ့ သတင်းပါ ပါတယ်။ သူ့ကို တွေ့ပါရစေ ...”

“သူ့ကိုဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဒေါ်ဒေါ်ကို မဟုတ်ပါဘူးနော်...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ သီသီဝင်းကိုပါ”

“ကောင်းပြီလေ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် အခန်းတွင်းဘက်သို့ ခေါင်းကို လှည့်၍ အော်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့ ... မိသီ။ ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်က ညည်းကို စောင့်နေတယ်”

“အို ... မတွေ့ချင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်ဘူး ...”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူ့မှတ်လို့လဲ မောင်ဇော်သိန်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အို ... သူ့ဆိုရင် သာမတွေ့ချင်သေးတယ်။ ရှင်းဖို့လာတာ မဟုတ်လား။ လာလည်း မရှင်းနဲ့။ မုန်လာဥလုပ်တဲ့ ပုံပြင်ကို နားမထောင်ချင်ပါဘူး ကိုမောင်မောင်ရင် ...”

ဤတွင် ခင်ဖြူဖြူက မနေနိုင်၍ ကြားကဝင်၍ အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ကိုမောင်မောင်ရင် မဟုတ်ပါဘူး ဝင်းရဲ့၊ ခဏထွက်ခဲ့ပါဦး ...”

အထဲမှ သီသီဝင်းသည် ခေါင်းကလေးထောင်၍ ပါးစပ်ကလေးဟာ သွားလေ၏။ ဤအသံမှာ မိန်းကလေး၏ အသံဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါဖူးမျှ မကြားဖူးသော အသံဖြစ်သည်။ သူက မကြားဖူးသည့် တိုင်အောင် အသံ၏ အသွင်ဟာ သူ့အပေါ်တွင် အလွန်ရင်းနှီးပုံ ပေါက်နေသည်။ သီသီဝင်းသည် ပျာပျာသလဲ လူးလဲ၍ ထလာ၏။ အခန်းဝမှ အခန်းဆီးကို ဖယ်လိုက်သောအခါ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ ကြည့်နေသော အသံရှင်ကို မြင်ရလေသည်။

“အို ...”

သူ မှတ်မိပါသည်။ ခင်ဖြူဖြူကို သူ မှတ်မိပါသည်။ ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်နှင့်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းများလည်း တုန်လာသည်။

“အို ... ဘာ ... ကိစ္စလဲရှင် ... ကျွန်မကို နှိပ်စက်ဦးမလို့လားဟင် ...”

“ဟဲ့ ... မိသိကလည်း ... စကားကို ပီအောင်ပြောပါ။ နှုတ်ဆက် ဦးမလားလို့ ပီပီသသ မေးမှပေါ့ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်၏ စကားကို သီသီဝင်းက ဂရုမပြုသကဲ့သို့ပင် ခင်ဖြူဖြူကလည်း အမှတ်တမဲ့ ထားလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှထ၍ သီသီဝင်း နားချဦးကပ်လာလေ၏။ သီသီဝင်းသည် ချာခနဲလှည့်၍ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကာ ... အိပ်ယာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ခင်ဖြူဖြူသည် သီသီဝင်း၏ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကာ သီသီဝင်း၏ ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး သီသီဝင်း၏ ကျောပြင်ကို ယုယစွာ ပွတ်သပ် ပေးလိုက်သည်။

“အဝင်း ... ဖြူဖြူကို အထင်မလွဲပါနဲ့။ ဖြူဖြူ အကုန်ပြောပြ မယ်။ ကိုမောင်မောင်ရင်ဟာ ဖြူဖြူအပေါ်မှာ မစွန်းမကွက်တဲ့ မေတ္တာ ထားတာကို ဖြူဖြူက သက်သေအရာက ပြောပြမှာပါ ဝင်းရယ်။ အဝေး ကြီးက တကူးတကလာရတဲ့ ဖြူဖြူကို ထောက်ထားပြီး နားထောင် ပါလား ဝင်း ...”

သီသီဝင်းသည် ထထိုင်လိုက်၍ ခင်ဖြူဖြူ၏ လက်ကို ကိုင်လိုက် သည်။

“ကျွန်မ မမိုက်ရိုင်းပါဘူးရှင်။ ရုတ်တရက်မို့ ရင်ထဲက မခံချိ လွန်းလို့ပါ။ ကဲ ... ပြောလိုရာသာ ပြောပါတော့ရှင် ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် သီသီဝင်း၏ ပါးပြင်မှ ပူဇွေးသော မျက်ရည် ငွေ့ကလေးများကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် သိမ်းဆည်းပေးလိုက်သည်။

“ကိုမောင်မောင်ရင်အကြောင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ကားမှတ်တိုင်မှဆင်း၍ သီသီဝင်းတို့အိမ် ဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာလေသည်။ သူ့အိမ်သို့ သူ သွားရန်

စိတ်ကူးမရှိချေ။ သို့သော် ... သော့ခတ်ထားသော သူ့အိမ်ရှေ့တွင်ကား။

ကိုကိုမော်သည် တောက်တခတ်ခတ် ဖြစ်နေလေသည်။ ဤ အိမ်လာကြည့်လိုက်၊ ဤလမ်းလျှောက်လိုက်၊ လမ်းထိပ်က လက်ဖက် ရည်ဆိုင် ထိုင်လိုက်၊ တစ်ဖန် ပြန်လျှောက်ကြည့်လိုက်နှင့် လုပ်နေသည် မှာ ကြာလှပေပြီ။ မောင်မောင်ရင် ပြန်မရောက်လာသေး။ တစ်ဖန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အိမ် ခဏသွားပြီး ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ယခုအထိ ပြန်မလာသေး။

ခွဲကို မလျှော့သေးဘဲ လမ်းထိပ်ဆီသို့ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချ ဤ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ သူ ... လမ်းဆုံနားသို့ အရောက်တွင် တစ် ဖက်လမ်းမှ လေကလေး ချွန်၍ လျှောက်လာသော မောင်မောင်ရင်သည် ကိုကိုမော်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ တစ္ဆေကို မြင်လိုက်ရသူကဲ့သို့ လေ ချွန်ရပ်ပြီး မျက်နှာဖြူဖတ် ဖြူလျော် ဖြစ်သွားလေ၏။ မြေလှမ်းများပင် ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။ သို့သော် ... ဤသို့ ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ ဟိုငနဲမြင်သွားလျှင် ခက်တော့မည်။ ပြန်လစ်မှ တော်တော့မကိုး ...။

မောင်မောင်ရင်သည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သို့ သော် ... ကိုကိုမော်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်လိုသဖြင့် သမင်လည်ပြန် ပြန်ကြည့်လိုက်ကာ မြေဖျားထောက်ပြီး ဒူးကြီးကို မြှောက်၍ မြှောက်၍ လျှောက်သွားလေရာ နေရင်းထိုင်ရင်းက ဒူးလောက်နက်သော ရောင်း တစ်ခုကို ဖြတ်ကူးနေသောသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ ပြောင်သလင်း ခါနေသော လမ်းပေါ်တွင် ရေကို ကျော်၍ သွားနေသော မောင်မောင်ရင် ကို လမ်းသွားလမ်းလာများပင် ရှောင်ကွင်းသွားကြ၏။

ကိုကိုမော်မှာ လမ်းကို ခေါင်းငုံ့၍သာ လျှောက်လာသော်လည်း ရာသက်ပန် ဇက်ကျိုးနေသူ တစ်ယောက်မဟုတ်သဖြင့် ခဏကြာသော အခါ မော့ကြည့်လိုက်၏။ မောင်မောင်ရင် လုပ်နေပုံမှာ အဝေးကပင် သတိပြုမိချင်စရာ ဖြစ်နေရကား ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ကို

ချက်ချင်းပင် မြင်ရလေတော့သည်။ မောင်မောင်ရင်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လည်း မောင်မောင်ရင်သည် ခြေဖျားထောက်မနေတော့ဘဲ သုတ်ခြေတင်လေတော့၏။

ကိုကိုမော်က သူ့ထက် အပြေးသန်သဖြင့် သူ့ရေရှည်ပြေး၍ မလွတ်နိုင်သည်ကို ရိပ်စားမိသော မောင်မောင်ရင်သည် ရှောင်တိမ်းစရာကိုရှာ၏။ ဤတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော ခေါင်းပေါ်တွင် ပိန္နဲသီးကြီးကို ရွက်၍ လက်တစ်ဖက်တွင် ပြည့်သိပ်နေသော လွယ်အိတ်ကို ဆွဲထားသည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်လေသော် ... မောင်မောင်ရင်သည် အဒေါ်ကြီးနားသို့ ပြေးကပ်၍ နောက်မှ ရပ်လိုက်၏။ မောင် မောင်ရင်က ဤသို့ ကလေးကျင့် ကလေးကြံ ... ကြံလိုက်သော အခါ ကိုကိုမော်သည်လည်း ကလေးဆန်စွာပင် အဒေါ်ကြီး၏ ရှေ့သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ရပ်လိုက်လေ၏။ ဇောင့်ဇောင့်နှင့် လျှောက်လာသော အဒေါ်ကြီးသည် ကိုကိုမော်ကို ဝင်မတိုက်မိစေရန် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးကို အရှိန်သတ်၍ စုံရပ်လိုက်သဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ်မှ ပိန္နဲသီးကို လှမ်းထိန်းလိုက်ရင်း နှုတ်မှလည်း "ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... " နှင့် အော်နေလေ၏။

မောင်မောင်ရင်ကိုသာ မဲနေရသော ကိုကိုမော်သည် အဒေါ်ကြီးကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဘယ်ဘက်က လှည့်လိုက်မည်မလို၊ ညာဘက်က လှည့်လိုက်မည်မလို လှုပ်လိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်ကလည်း ညာပြေးလိုက် ... ဘယ်ပြေးလိုက် လုပ်နေရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်ရကား အဒေါ်ကြီး၏ ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်၍ ကိုယ်ရှိန်သတ်ယူရလေရာ ခါးကိုင်ခံရသော အဒေါ်ကြီးမှာ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး "ဟဲ့ ရွှေတိဂုံကြီး ... မိုးမျှော် ... " ဟု ယောင်အော်မိလေ၏။ ကိုကိုမော်သည်လည်း ခုနကလိုပင် ခြောက်လိုက်ပြန်ရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်းက အဒေါ်ကြီး၏ ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်၍ ထိန်းရပြန်လေ၏။

“ဟဲ့ ... ပဒဂေါ်ကြီး ... ချဉ်ပေါင်ရွက် ... တယ် ... ဒီကောင်
တွေ ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့ ဘယ်နှယ့် နန့်ကြောဆွဲနေကြရတာ
လဲဟဲ့ ...”

သည်းမခံနိုင်အောင် မျက်စိနောက်လာသော အဒေါ်ကြီးသည်
ကြိမ်းမောင်းလေတော့သည်။ ဤအတွင်း သူတို့အနားသို့ သုံးဘီးကား
တစ်စင်း ... ဖြတ်၍ မောင်းလာလေရာ ... မောင်မောင်ရင်သည် ရုတ်
တရက် အကြိရ၍ သုံးဘီးကားနောက်မြီးကို ခို၍ လိုက်သွားလေ၏။
သုံးဘီးကားမှာ စောစောက ကိုကိုမော် ထွက်လာခဲ့သော လမ်းဆုံဘက်
ဆီသို့ မောင်းနှင်နေလေသည်။

ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် ကိုကိုမော်မှာ ကြောင်ကြည့် လိုက်စဉ်
“ဟင် ... ပြောနေတာ မရဘူးလား ...”ဟု အံကြီးကြိတ်၍ ကြိမ်း၊
အဒေါ်ကြီးက ကိုကိုမော်၏ ခေါင်းကို “ဒေါင် ... ဒေါင် ...” နှင့် နှစ်
ချက်ခေါက်လိုက်ရာ ကိုကိုမော်မှာ ဇက်ကလေးပု၍ ချိုစောင်းကို လက်
နှင့် ပွတ်မိလေတော့သည်။ သို့သော် သူသည် မောင်မောင်ရင်ကို အသံ
အမဲကြီးစွာဖြင့် မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ သုံးဘီးကားနောက်သို့ ပြေးလိုက်
လေ၏။

တော်တော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သုံးဘီးကားဆရာ
လည်း ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပြီးလျှင် နောက်ပိုင်းဆီသို့ ခေါင်းငုံ့ကြည့်
လိုက်ပြီး “ဗျို ... ဆရာ ... ကလေးမဟုတ်၊ သူငယ်မဟုတ်၊ ဒါက
ဘာလုပ်တာလဲဗျ ...”ဟု ဟောက်လိုက်လေ၏။ သူဟောက်တာက
အရေးမကြီး၊ ကားရပ်လိုက်သည်က အရေးကြီးလေသည်။ မော်တော်
ကားတို့ မဆိုထားနှင့် လေယာဉ်ပျံကြီးပင် ဖြစ်ပစေ ... ရပ်ထားသော
အခါတွင်ကား ပြေးနေသော လူလောက် မမြန်ချေ။

မောင်မောင်ရင်သည် ကားဆရာကို ဘာမျှ ပြန်၍ ဖြေရှင်းပြ
မနေနိုင်ဘဲ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားပေါ်မှ ဖြုတ်ခနဲ

ဆင်းပြီးလျှင် လမ်းနှင့် မနီးမဝေးရှိ သော့ခတ်ထားသော အိမ်တစ်အိမ်၏ ဘေးခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေသည်။ မရှေးမနှောင်းပင် ကိုကိုမော်သည်လည်း သူ့နည်းတူပင် ခြံဝမှ ပြေးဝင်လာလေ၏။

ဝေးဝေးသို့ ပြေးနေလျှင် မျက်ခြည်ပြတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်သဖြင့် မောင်မောင်ရင်သည် နီးရာ ပန်းချုံတစ်ချုံ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဝင်ကပ်၍ ကုန်းကုန်းကြီးနေရင်း ... ကိုကိုမော်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကိုမော်သည် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်နေသော်လည်း သူ့ကို မမြင်တော့သဖြင့် ရပ်ကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မျှော်ကြည့်နေလေသည်။

ဤအတိုင်းသာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ဆက်၍ နေနိုင်လျှင် မုချပင် ကိုကိုမော်သည် သူ့ကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတော့မည်။ သို့သော် ဆယ်မိနစ်မဆိုထားနှင့် ဆယ်စက္ကန့်ပင် သူနေ၍ မရတော့ချေ။ အကြောင်းသော်ကား သူ ရပ်နေသော နေရာမှာ ပုရွက်နီကလေးများ၏ တိုင်းပြည်ပေါ်တွင် ဖြစ်ပေရာ ပထမသော ဘယ်ခြေမြောက်၍ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ချရင်း ခြေထောက်တစ်လျှောက် တက်လာတိုက်ခဲကြကုန်သော ပုရွက်ဆိတ်များကို ခါချ၏။ တစ်ဖန် ညာခြေကိုလည်း အလားတူပင် ပြုလုပ်၏။ သို့သော် ပုရွက်ဆိတ်များကား အုပ်လိုက်ကြီး ဖြစ်ပေရာ ခဏကြာသော် မောင်မောင်ရင်မှာ ဘယ်ညာခြေမြောက် ဆောင့်ချ၍ ခပ်မြန်မြန်ကြီး ပြုလုပ်ရလေသည်တွင် တစ်နေရာထဲတွင် နင်းကန် ဒုန်းစိုင်း၍ ပြေးနေရသူပမာ ဖြစ်လာလေ၏။ ဤသို့ ဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ ခြေသံများမှာလည်း တဖတ်ဖတ်နှင့် ထွက်ပေါ်လာလေရာ ကိုကိုမော်သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိတော့သည်။

မောင်မောင်ရင်လည်း တဆတ်ဆတ် ခုန်ရင်းက ကိုကိုမော် သူ့ကို မြင်သွားပြီဟု သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချုံကို ပစ်ခွာခဲ့၍ ပြေးရပြန်လေ၏။ ယုန်ကို မြင်လိုက်ရသော အမဲခွေးပမာ ကိုကိုမော်သည်

လည်း စွတ်လိုက်လာပြန်လေရာ ပြေးရင်းလွှားရင်းနှင့် မောင်မောင်ရင်
သည် ရေပုံးကြီးတန်းလန်းနှင့် ရေတွင်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာ
လေသည်။ ရေတွင်းဘောင်သည် သူ၏ ခါးလောက်ရှိ၏။

ဤရေတွင်းသည်ပင် သူ၏ ယာယီအားကိုးရာ ပုန်းအောင်းရာ
ပြေးလွှားရာ ဖြစ်ပေတော့အံ့။

ရေတွင်းကို ပတ်ပြေး၍ တစ်ဖက်ဘောင်နောက်တွင်ရပ်ကာ
ကိုကိုမော်ကို စောင့်လိုက်၏။ ကိုကိုမော်သည်လည်း တဖုတ်ဖုတ်နှင့်
ရေတွင်း၏ ဤမှာဘက်ဘောင်ဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။

ယခင် ယခင်က နည်းပရိယာယ်အတိုင်းပင် မောင်မောင်ရင်
သည် ရေတွင်းတစ်ခြမ်းကို ပတ်၍ ဘယ်ညာပြန်ပြီး လူးလာခေါက်တို့
ပြေးနေသည်။ ဒီဘက်က ပတ်လိုက်လိုက်၊ ဟိုဘက်က ပတ်လိုက်လိုက်
နှင့် ကိုကိုမော်မှာ မခံချိ မခံသာ ဖြစ်လာလေရာ ရုတ်တရက် စိတ်ထွက်
လာဟန်နှင့် ဇတ်ခနဲ ရေတွင်းဘောင်ကို ခုန်၍ တက်လိုက်လေတော့
သည်။

မူလက သူ့အကြံမှာ ရေတွင်းဘောင်ပေါ် ခုန်တက်၍ အပေါ်မှာ
ရေပုံးကြီးအတွက် စက်သီးချိန်သော ကန့်လန့်တန်းကို ခို၍ တစ်ဖက်
ဘောင်သို့ ခုန်ကူးမည်ဟု ကြံရင်းစွဲရှိ၏။ သို့သော် ရေတွင်းဘောင်ပေါ်
သို့ ခုန်တက်လိုက်သော သူ့အရှိန်မှာ စိတ်မာန်ကြောင့် အနည်းငယ်
များသွားရကား သူ့ကိုယ်သည် ရှေ့သို့ စိုက်သွားပြီး ရေတွင်းထဲသို့
ကျတော့မယောင်ယောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ရေတွင်းထဲသို့ မကျ
အောင် ကိုယ်ကို ထိန်းရန် မျက်စိရှေ့တွင် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရသော ကြိုး
ကြိုးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်၊ ပု အရှိန်နှင့်ဖြစ်သဖြင့် ကြိုးကို
ဆွဲချလိုက်သလိုဖြစ်သွားလေသည်။ ကိုယ်ကြိုးမှာ အောက်သို့ပင် ငိုက်
ကျလာပြန်သဖြင့် ညာလက်ဖြင့် ကြိုးကို ဖမ်းဆွဲရပြန်၏။ ကြိုးမှာ
လက်နှင့်အတူပါလာပြီး ကိုယ်ကြိုး ကံသွားပြန်ရာ ဘယ်လက်က

အပေါ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ ဆွဲရပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုကိုမော်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရေတွင်းဘောင်ပေါ်တက်၍ ရေကို လျင်မြန်စွာ ငင်နေသည့်ပမာဖြစ်နေပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်မှာ စက်တပ်ထားသလို ဖရူး ... ဖရူး နှင့် ကြိုးကြိုးကို ဆွဲချနေသည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်မှ ရေပုံးကြီးမှာ အရှိန်နှင့် ပြေးတက်လာပြီး စက်သီးကို ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်လိုက်ရာ အထဲမှ ရေတို့သည် မျက်နှာကို လှမ်းပက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် ... ရေပုံးနှင့် စက်သီးတို့ ဝင်ဆောင့်မိလိုက်တော့မှ အရှိန်သတ်၍ရကာ ကိုကိုမော်လည်း ရေတွင်းဘောင်ပေါ်တွင် ကောင်းစွာ ရပ်တည်နိုင်ပြီးမှ မောင်မောင်ရင်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်နိုင်လေသည်။

မောင်မောင်ရင်ကား မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင်ပင် ရပ်ကာ သူ့ကို ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေ၏။ ကိုကိုမော်သည် ကြိုးကို ခို၍ တစ်ဖက်ဘောင်ပေါ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်၏။ ဤတွင် မောင်မောင်ရင်မှာ အသက်ဝင်လာသလိုဖြစ်ကာ ပတ်ပြေးပြန်လေရာ၊ ကိုကိုမော် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် တစ်ဖက်ဘောင်ပေါ် ရောက်ချိန်တွင် မောင်မောင်ရင်သည် ဤဘက်ဘောင်ဘေးနားသို့ ဧရာမလာလေသည်။ ကိုကိုမော်သည် ကြိုးကို ပြန်ခိုလွှဲ၍ မူလက ဘောင်ပေါ်ပြန်ရောက်သောအခါ မောင်မောင်ရင်သည် ဟိုဘက်သို့ ရောက်နေပြန်လေ၏။ ကိုကိုမော်သည် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ကာ ကြိုးကို ပစ်လွှဲလိုက်ပြန်ရာ၊ ဤတစ်ချိတွင် အရှိန်လွန်သွားသဖြင့် သူ့ ခြေနှစ်ဖက်စလုံးသည် ရေတွင်းပေါင်နှုတ်ခမ်းကို လွန်သွားလေသည်။ သို့သော် ... ကြိုးကို လက်မလွှတ်သဖြင့် ပက်လက်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်နှုတ်ခမ်းတွင် ရပ်နိုင်ရန် ဘယ်ခြေဖောက်နှင့်ဖြင့် ထောက်၏။ ရေတွင်းစောင်းတွင် ရေများစိုနေသဖြင့် ခြေချော်သွားရာ ညာခြေဖောက်နှင့်ဖြင့် ပြန်

ထောက်၏။ ချော်ပြန်၏။ စိတ်ကလည်း လောနေလေရာ ဆက်တိုက်
ခြေများ ထောက်လိုက်တိုင်း ဆက်တိုက်ပင် ချော်ချော်နေသည် ဖြစ်
သောကြောင့် ပက်လက်နီးပါး အနေအထားဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး
စက်ဘီးကို နင်းနေသလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဤဟာသည် အချိန်ဖြစ်သည်ကို မောင်မောင်ရင် သိ၏။
ထို့ကြောင့်ပင် ခဏမျှ ငေးကြည့်နေမိရာမှ ဖြန့်ခနဲ အသက်ဝင်လာသလို
ရေတွင်းမှ ခွာ၍ ထွက်ပြေးလာသည်။ မောင်မောင်ရင် လစ်ပြီဟု သိ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုကိုမော်မှာ အတင်းကြိုးစား၍ ခြေထောက်ကို
ထောက်လေရာ ရေတွင်းဘောင်ပေါ်တွင် ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ထောက်မို့
၏။ သို့သော် အနေအထားမှာ ကြိုးကိုခိုလျက် ပက်လက်ကြီးပင် ဖြစ်နေ
သဖြင့် ဤမှာဘက် ဘောင်ပေါ်သို့ ပြန်လွှဲလိုက်ပြီး ကြိုးကို လက်မှ
လွတ်လိုက်သည်နှင့်အတူ ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှလည်း ခုန်ချလိုက်၏။
ကြိုးမှ လွတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေပုံးကြီးသည် ဒလဟော ထိုး
ဆင်းပြီး ရေမျက်နှာပြင်ကို ပြင်းစွာ ရိုက်လိုက်ရာ ရေမှာ သိပ်မဝေးသဖြင့်
ကိုကိုမော်၏ ကိုယ်တစ်ခြမ်းမှာ ရေတွေစင်ပြီး စိုကုန်လေသည်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကိုကိုမော်သည် အရေးမစိုက်နိုင်ဘဲ
မောင်မောင်ရင်နောက်သို့ လိုက်ရန် ပြေးထွက်လာလေ၏။

ဤအချိန်ဝယ် ...

သီသီဝင်းသည် ခင်ဖြူဖြူ၏ လက်ပြည့်ပြည့်ကလေးကို ယုယစွာ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ခင်ဖြူဖြူ၏ မျက်နှာကို အားရသော မျက်လုံးကြီး
များဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဟင် ... ဒါဖြင့် ကျွန်မ မှားပြီပေါ့နော် ...”

“မှားတာပေါ့ ဝင်းရဲ့ ... ကိုမောင်မောင်ရင်ဟာ ဝင်းအပေါ်မှာ
သိပ် သစ္စာရှိတာ။ ဝင်းက သူ ရှင်းပြချင်တာ မခံချင်တော့လေ ... သူ
တော်တော် စိတ်ထိခိုက်တယ်။ မနက်က ဝင်းတို့ ကားနဲ့ ဖြတ်သွားတော့

ဖြူဖြူကတောင် သီသီဝင်းဆိုတာ ... ဟိုချောချောကလေးဟာ သီသီ
ဝင်းလားလို့ မေးတော့ သူက ဟုတ်တာပေါ့။ သူ့လောက် လှတာ သူပဲ
ရှိတယ်လို့ ပြောတယ် ...”

သီသီဝင်းသည် ချစ်သူ၏ ချီးကျူးသော ထင်မြင်ချက်ကို ကြား
ရသောအခါ ဝမ်းထဲတွင် ပီတိဖြာသွားလေ၏။

“အို ... ကျွန်မက သူ့ကို သက်သက်နှိပ်စက်သွားသလို ဖြစ်နေ
တော့တာပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူ့ခမျာ မခံချိလွန်းလို့ ဇော်ကားကြပါပေ
ရဲ့ဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ နင့်နေပုံရတယ် ...”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေရှင် ... အပြစ်မရှိတဲ့ချစ်သူကို ကျွန်မ သက်သက်
ဒုက္ခပေးမိပြီလေ ...”

ဤတွင် ဒေါ်သောင်းတင်ကြီးလည်း ဝင်ရောက်လာလေရာ
သီသီဝင်း၏ နောက်ဆုံးဝါကျကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဘာမသ^၀
ညာမသိနှင့် ...

“အောင်မယ် ... ဒီဒုက္ခမျိုး သူက ခံချင်ပါတယ်။ ဒါလောက်
ကလေး မော်တော်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးရတာဟာ ဒုက္ခလို့ မခေါ်လောက်
ပါဘူး မိသီရယ် ...”

သီသီဝင်းသည် ဒေါ်သောင်းတင်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်
၏။

“ဒေါ်ဒေါ်က ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ ...”

“မောင်သိန်းဇော်ကိုလေ ... ကောင်လေးက တော်ရှာပါတယ်...”

“လာပြန်ပြီလား ... သူ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် ပျာပျာသလဲပင် အခန်းဆီးပိတ်ထား
လျက်ကပင် အပြင်ဆီသို့ မှန်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ကားဆိုက်သံ ကြားလို့လား ...”

“တော်ပါ ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ကျွန်မတို့ ပြောနေတာ ကိုမောင်ရင် အကြောင်းဘဲ ... ကိုဇော်သိန်းကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိမှန်းတောင် မသိဘူး ...”

“ဒါက မီးထဲ မကျသေးလို့ကိုး ...။ ငါးပိဖုတ်ကြီး ရေထဲကျတော့ ညှော်နဲ့ကြီးထွက်လာပြီး အောင်မယ် ... ငါးပိဖုတ် သတိရမယ်ဟဲ့ ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ဒေါ်သောင်းတင်ကို ချိုသာစွာနှင့် ဝင်ပြော၏။

“ကိုဇော်သိန်းဆိုတော့ မရင်းနှီးလို့ မသိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမောင်ရင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် တူမရဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း သူ့ကို အရူးလို့ တော့ မစွပ်စွဲပါဘူး ...”

“အို ... မရူးတာ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ... သူဟာ စိတ်ကောင်းတကယ်ရှိတဲ့လူပါလို့ ပြောတာပါ။ ကိုမောင်ရင်ဟာ ဝင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ ... ချစ်သူလို့ဆိုတိုင်း မေတ္တာစစ်ကို မတွေ့နိုင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ် ...”

“အောင်မယ် ... ငါလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ”ဟု ဒေါ်သောင်းတင်သည် လေသံခပ်မာမာနှင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ချက်ချင်းပင် လေသံကို ပြန်၍ ပြောစေကာ “အေးလေ အချစ်တွေ မေတ္တာတွေ တော့ ငါ နားမလည်ပါဘူးလေ ... ဒေါ်ဒေါ် မျက်စိထဲမှာတော့ ကိုယ့် တူမလေးကို သူဌေးကတော်ဖြစ်တာ မြင်ချင်တာပါပဲကွယ် ...”

“ဒါတော့ ... ဒါပေါ့ ဒေါ်ဒေါ် ... ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း မက်မောသင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး ... မတရားရယူထားတဲ့ ငွေကြေးပိုင်ရှင် ဖြစ်နေရင် ... မခက်ပေဘူးလား ...”

ခင်ဖြူဖြူ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဇော်သိန်း၏ အလုပ်အကိုင်ကို တိတိကျကျ မသိသော ဒေါ်သောင်းတင်သည် ပြန်မချေနိုင်တော့ဘဲ ... တူမချော ... သိသိဝင်းကိုသာ တစ်ချက် သနားသလို

ကြည့်လိုက်ရင်း ...။

“ဒေါ်ဒေါ်က ... သူတို့အချစ်ကို ... ဖျက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... မိသီဟာ မောင်မောင်ရင့်စိတ်ကြောင့် တော်တော်ထိခိုက်သွားတယ် ... ထမင်းလည်း မဝင်ဘူး ...။ ည ...ည ဆိုလည်း အိပ်မပျော်ဘူးလေ ... အမှန်ပြောရရင် ဒီပုံမျိုးသာ ကြာကြာနေမယ်ဆိုရင် ကျန်းမာရေးတောင် ထိခိုက်နိုင်တယ် ...”

သီသီဝင်းသည် ငိုနေရာမှ “သူ ရှင်းပြတာကို လက်ခံလိုက်ရင် ဒါတွေ ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ...” ဟု စကားကို ရပ်ထားလိုက်ရာ ခင်ဖြူဖြူက ဝင်၍ ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဝင်းရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ... ဒါမှမဟုတ် အချစ်ရေး ...။ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာရင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ အကြေအလည် ဆွေးနွေးမှုကိုသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် ချစ်သူ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ရှင် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ စိတ်သောကလုံးဝ ရောက်ကြရမှာ မဟုတ်ဘူး ဝင်းရဲ့။ အထင်အမြင် လွဲမှားမှု ဆိုတာဟာ ဆွေးနွေးတာကို လက်မခံတာကြောင့် ဖြစ်ရတာပါပဲလေ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် သွက်လက်ချက်ချာလှသော ခင်ဖြူဖြူကို အထင်ကြီးစွာနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

“နေပါဦး ... ဟူမကြီးက သိပ်တော်တာပဲနော် ...။ ရေဒီယိုက သီရိဂေဟာ အခန်းမှာ မောင်မြသီးနေရာက ဝင်ပြောတာ တူမကြီးလားဟင် ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဘဲ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်စဉ် သီသီဝင်းက သူ့အဒေါ်ကို မျက်စောင်းကလေး ထိုးပြီး ...

“အို ... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ... ကိုမြသီးဆိုတာ ... ယောက်ျားပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... သိပါဘူးကွယ် ...။ တို့ငယ်ငယ် အရပ်

ဇာတ်တွေထဲမှာလို မိန်းကလေးချည်းပဲ မင်းသားရော မင်းသမီးရော လုပ်ပုံမျိုးလားလို့ မှတ်လို့ပါ ...”

သီသီဝင်းသည် ... ခင်ဖြူဖြူကို အားကိုးသလို ကြည့်လိုက်ပြီး သော် ...

“ဒါထက် ဖြူဖြူ ... ကိုမောင်ရင်အပေါ်မှာ ကျွန်မ အထင်လွဲမှု မရှိတော့ဘူး။ သူ့ကို ပြန်လည်ကြိုလင့်လျက်ပါလို့ သူ့ကို ဘယ်နှယ့် ပြောရပါ့မလဲ ...”

“မပူပါနဲ့ ဝင်းရယ် ...။ နက်ဖြန် သူနဲ့ ဖြူဖြူနဲ့ တွေ့ရဦးမှာဘဲ။ ဒီတော့ ဖြူဖြူက သူ့ကို ဝင်းရဲ့ ခြေရင်းအရောက် ရွှေကြိမ်နဲ့ ရိုက်လွှတ် လိုက်ပါ့မယ် ...”

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ဖြူဖြူရယ် ... သူ့ဓမ္မာ အနာဘက်ကချည်း နေရရှာတာပါ ...”

“ဟဲ့ ... မိသီ။ သူက ဘယ်ဘက်မှာ အနာပေါက်နေလို့လဲ ဒီလို ဆို အညော်မမိစေနဲ့နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ် ...”

သီသီဝင်းသည် စကားမှ ပြတ်ပါစေတော့ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ခင်ဖြူဖြူလည်း ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားနှင့် ညည်းလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ခုများ ကိုမောင်ရင် သိလိုက်ရရင် ဘယ်လောက် များပျော်လိုက်မလဲနော် ...။ ပြေးခေါ်ပြီး ပြောပြလိုက်ချင်တာ။ ဘယ် ရောက်နေမှန်း မသိဘူး ...”

မောင်မောင်ရင်သည် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုကိုမော် သည် သူ့ကို မျက်ခြည်မပြတ်ဘဲ နောက်က လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် နီးရာ အိမ်တစ်အိမ်၏ ခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်ရပြန်လေသည်။ အိမ် ရှေ့တွင် မည်သူမျှ မရှိသဖြင့် သူ ဝင်လာသည်ကို ဘယ်သူမျှ မမြင်ကြ ရှေ့။ သူသည် ညာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဝတ်များ

လှန်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘော်လီနောက်ထပ် ဘော်လီ ... လူကြီး
လုံချည် ... စွပ်ကျယ် ... ပြီးနောက် ကလေးအင်္ကျီ ... ကလေး ဘောင်း
ဘီ ... နောက် ... ယက်စောင် ... နောက် လက်ကိုင်ပုဝါ ... အတန်း
လိုက် လှန်းထားသည်။

နောက်က အန္တရာယ်ကောင်သည် ကပ်လာပေပြီ။ ဒီတော့
ကြာကြာ စဉ်းစားနေ၍ မဖြစ်တော့။ ထို့ကြောင့်ပင် လုပ်မိလုပ်ရာတွေကို
သူလုပ်နေလိုက်သည်။ ပန်းခြံကလေး တစ်ခုနားတွင် ဆောင့်ကြောင့်
ထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းခြံကိုသာ မှီထိုင်လိုက်သည်။ ပန်းခြံ၏ အရှေ့
ဘက်တွင် ဖြစ်သဖြင့် ဝင်ပေါက်က ဝင်လိုက်လျှင် ထင်းထင်းကြီး တွေ
ရပေမည်။ ဝင်းဝနှင့် ကိုက်ငါးဂိုက်လောက်သာ ဝေးသည်။ ဒါတွေကို
သူ မသိသည် မဟုတ်။ သို့သော် သူ့တွင် အကြံအစည် ရှိပါသည်။
တန်းပေါ်တွင် လှန်းထားသော ယက်စောင်ကြီးကို ဆွဲချလိုက်၍
တစ်ပိုင်းကို ခြုံပေါ်တင်၊ တစ်ပိုင်းကို မြေထိအောင် ချပြီး သူ့အပေါ်သို့
အုပ်လိုက်သည်။ နေလှန်းထားရာက စောင်သည် လေနှင့်လွင့်ပြီး ခြုံပေါ်
သို့ တစ်ပိုင်းတစ်စ တင်နေဟန်ဆောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကိုကိုမော်သည် ဝင်းဝသို့ ရောက်လာ၏။
အတွင်းဘက် ခြံထဲနှင့်တကွ၊ အိမ်ရှေ့ပိုင်းဆီသို့ပါ အကဲခတ်လိုက်၏။
ဤအိမ်မှာ ခုနကအိမ်လို အိမ်ရှင် မရှိမဟုတ်။ အိမ်တွင် လူများရှိနေ
သဖြင့် အရမ်းစွတ်ဝင်သင့် မဝင်သင့် ချိန်ဆနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤအတောအတွင်းပင် နေကလေး ချိုစပြုပြီးဖြစ်သောကြောင့်
အဝတ်များရုတ်ရန် အိမ်ထဲမှ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်
အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာလေ၏။ အိမ်နှင့် အနီးဆုံး
ဖြစ်သော ဘော်လီကို စ၊ ရုတ်သည်။ ထိုနောက် ဘော်လီကို ရုတ်သည်။
နောက်လူကြီး လုံချည်...။

“ဒီမှာ ညီမလေး ...”

ကိုယ်ဆတ်ဆတ် တုန်သွား၍ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကောင်
မလေးသည် ကိုကိုမော်သည် ကြည့်လိုက်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ် ... နော် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အခုဟာ ခြောက်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး
နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မေးစရာလေး တစ်ခုရှိလို့ပါ ...”

“ဘာမေးမှာလဲ ... ကျွန်မ နာမည်လား။ ကျွန်မနာမည် ငွေငွေ
စိန်လေ ...” ၊

ကိုကိုမော်သည် ရိုးသားသော ငွေငွေစိန်ကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်
သည်။

“နာမည်မေးမလို့ မဟုတ်ပါဘူး ...။ ဒီအိမ်ထဲကို လူတစ်ယောက်
ဝင်မလာသေးဘူးလား ...”

ငွေငွေစိန်သည် ပါးစွက်ကလေးကို ချိုင့်သွားအောင် ပြုံးရယ်
လိုက်သည်။

“ဪ ... ဒါလား။ ဝင်လာပါတယ် ...”

“သူ ဘယ်မှာလဲ ...”

“အိမ်ထဲမှာလေ ... ထမင်းစားမလို့ လုပ်နေတယ် ...”

“ဪ ... သူ့ကို မင်းတို့ သိသလား ...”

“သိတာပေါ့ ... သူဟာ ကျွန်မတို့ ဖေဖေပဲဟာ ...”

“ဟာ ... မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... မယုံရင် ခေါ်ပေးရမလား ...”

“အို ... နေပါစေ ... နေပါစေ ...”

ကိုကိုမော်သည် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ခဏငိုင်သွား
လေ၏။ ငွေငွေစိန်လည်း အဝတ်များ ဆက်ရုတ်၏။ စွတ်ကျယ်၊
ကလေးအင်္ကျီ၊ ကလေးဘောင်းဘီများကို ဆက်၍ တစ်ခုပြီး တစ်ခု

ရုတ်လိုက်သည်။ အဝတ်များ ရုတ်ရင်းပင် ငွှေးငွှေးစိန်သည် ဝင်းဝန်းနား ဘက်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ကိုကိုမော်မှာလည်း သူ့နောက်က တရွေ့ ရွေ့နှင့် တကောက်ကောက် လိုက်လာလေသည်။

“အို ... စောင်ကြီး လွင့်ကျနေတာကိုး ...”

ငွှေးငွှေးစိန်သည် လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ပြီး ကိုကိုမော်ကို လှည့် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အသက်လား ... ငါးဆယ်ထဲ ရောက်နေပါပြီ ...”

မေးသည်ကို ဖြေပြီးဖြစ်၍ စောင်ကို ရုတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက် ပြန်လေသည်။

“အို ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ ...”

ကိုကိုမော်၏ စကားကို ကြား၍ စောင်ဆီကို မရောက်သေးသော ငွှေးငွှေးစိန်၏ လက်သည် ပြန်တွန့်သွားပြီး လူက လှည့်ကြည့်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... မယုံရင် ဇာတာကို ယူပေးမယ်လေ။ အစ်ကို ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... ဆီလက်မှတ်စစ်တဲ့လူလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ ...”

ကိုကိုမော်က နောက်ထပ် ဘာမှ ဆက်မပြောသဖြင့် ငွှေးငွှေးစိန် သည် စောင်ကို ရုတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ကိုကိုမော် ထံမှ အသံထွက်လာပြန်ရာ လက်ပြန်တွန့်ပြီး လှည့်ကြည့်ရပြန်လေ သည်။

“အဲဒီ အရွယ်ကြီး မဟုတ်ဘူးလား ... ခပ်ငယ်ငယ်ထဲကကော အိမ်ထဲ ဝင်မလာဘူးလား ... ဟင် ...”

“ခပ်ငယ်ငယ်ဆိုတာ ဘယ်အရွယ်လဲ၊ လှေး ငါးနှစ် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါက ကလေးပဲ ...”

“ဒါဖြင့် ... ဘယ်အရွယ်လဲ ...”

ကိုကိုမော် ခဏမျှ တွေဝေသွားသဖြင့် ငွှေးငွှေးစိန်သည် စောင်ကို

ရုတ်ရန် လက်ကြီးလှမ်းလိုက်ပြန်လေ၏။ သို့သော် ... သူ့လက်မှာ စောင်နှင့် ထိလှလှကလေးတွင် ပြန်ရုတ်သွားရပြန်လေသည်။

“အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် ပတ်ဝန်းကျင် အရွယ်လေ ...”

“အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတော့ အသက် သုံးဆယ်လောက်ကို ပြောတာပေါ့နော် ...”

“ဟယ် ... သေပါတော့ ...၊ အသက် နှစ်ဆယ့်လေး ။ နှစ်ဆယ့်ငါး၊ နှစ်ဆယ့်ခြောက် ... အဲဒီလောက် လောက်ပေါ့ကွယ်”

ဌေးဌေးစိန်သည် စကားဖြင့် ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ... ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်ပြီးလျှင် သူ့တာဝန်ကျေပြန်သွားဘိသည့်အလား စောင်ကို ရုတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဝင်လာရမယ်လေ ... မင်းမသိလို့ရင်လည်း ဖြစ်မယ်။ တို့မျက်စိရှေ့တွင်ပဲ ဒီအထဲကို ဝင်သွားတာ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရပါတယ်ကွာ ...”

ဌေးဌေးစိန်သည် ကိုကိုမော်ကို တစ်ခါပြန်၍ ကြည့်ရပြန်လေ၏။

“ဒါဖြင့်လဲ မသိဘူးလေ ... အိမ်ထဲတော့ သူစိမ်း ဘယ်သူမှ ဝင်မလာပါဘူး ...၊ အထဲသွားပြီး ဖေဖေတို့ကို မေးကြည့်ပါလား ...”

ပြော၍ ပြီးလျှင် ပြီးချင်းပင် ဌေးဌေးစိန်သည် စောင်ကို ရုတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်၏။ ဤတစ်ချိတွင်ကား ကိုကိုမော်ထံမှ ဘာသံမှ ထွက်ပေါ်၍ မလာသောကြောင့် သူ့လက်သည် စောင်ကို ဆွဲမိလေပြီ။ ယက်စောင်ဆိုသည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး ဖြစ်သဖြင့် ဌေးဌေးစိန်သည် စောင်ကို ရုတ်ရာ၌ ဝီရိယကြီး သိပ်မစိုက်ပေ။ စောင်စကို အသာ အယာပင် လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ညှပ်၍ ဆွဲလိုက်သည်ဖြစ်ရကား၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် စောင်အောက်မှ မောင်မောင်ရင်၏ နှာခေါင်းကို နှပ်ညှစ်ပေးသလို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိတော့သည်။

မမျှော်လင့်သည့် နေရာတွင် ပျော့စိစိကြီးကို ရုတ်တရက်စမ်းမိ

သည်ဖြစ်သဖြင့် ... ငွေးငွေးစိန်မှာ လန့်ဖျပ်သွားကာ ဇတ်ခနဲ လက်ကို ရုတ်လိုက်မိလေသည်။

“အို ... အမေ ...”

ကိုကိုမော်သည်လည်း အလန့်တကြားပင် ငွေးငွေးစိန်ကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခိုက် အိမ်ထဲတွင် “ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရဲ့ ...” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အသက် ၅၀ ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

“ပျော့ပျော့ကြီး စမ်းမိတယ် ဖေဖေရေ ...”

“ဟယ် ... နင်ကြောင်ချေးပုံ ကိုင်မိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟဲ့ ...”

အဘိုးကြီးသည် ဖိနပ်ကို စွပ်၍ ဆင်းလာခဲ့ရာ ကိုကိုမော်ကို တွေ့သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး သူ့သမီးကို လှည့်၍ ကြိမ်းလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့ ... မိုက်လှချည့်လား သမီးရဲက ... ဘယ်နှယ့် ဧည့်သည်ရဲ့ မိုက်ကို စမ်းကြည့်ရတာတုံး ...”

“အို ... ဖေဖေကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ...”

“နို့ ... နင်စမ်းမိတာ ပျော့စိစိကြီးဆို။ ဒါထက် မောင်ရင်က ဘာကိစ္စလဲ ...”

လူကြီးနှင့် စကားပြောရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကိုကိုမော်သည် စောစောက ကလေးနှင့် စကားပြောသလို ပေါ့ပေါ့ဆဆ မလုပ်တော့ဘဲ ရုတ်တရက်ပင် မျက်နှာကို ပြင်၍ ... ရှင်ပြုံးသော အနေအထားကို ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

ကိုကိုမော်သည် နေရင်းထိုင်ရင်းက ပြုံးစိစိနှင့် ဖြစ်သွားသဖြင့် အဘိုးကြီးသည် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားကာ ... သူ့မျက်နှာကို သူ့ လက်ဖောင့်ဖြင့် ဟိုပွတ်သည်ပွတ် လုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် ...

“ဘာလဲကွ ... ငါ့မျက်နှာ အိုးမဲတွေ ပေနေလို့လား ...”

“မပေပါဘူး ခင်ဗျ ...”

“သိပါဘူးကွာ ... မင်းက ငါ့ကို မြင်တော့မှ စပ်ဖြဲဖြဲကြီး ဖြစ်သွားတာကိုကွာ ...”

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက်က ရန်စပြီး ထွက်ပြေးပါတယ် ...”

“ဪ ... ဒီကိစ္စလား ... ဟုတ်ပြီ ... ဟိုအရှေ့ဘက်အိမ်ကို သွားလေ။ သူက ငါးဦး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌကွာ ...”

“ကျွန်တော် ဆုံးအောင် ပြောပါရစေဦးခင်ဗျာ။ အဲဒီလူကို ကျွန်တော်လိုက်တာ ... သူ ဒီထဲကို ဝင်ပြေးပြီး ခြေရာပျောက်နေတယ်”

“ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းက ငါ့သမီးကို လာပြီး စွပ်စွဲနေတာပေါ့လေ။ ဒီကောင်မလေးက မိတဆိုးလေးမို့ စတတ်တယ်ကွယ့်။ ဒါပေမဲ့ ရန်တော့မဖြစ်တတ်ပါဘူး ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ရန်စတဲ့လူက ယောက်ျားပါ။ သူအထဲမှာ ပုန်းနေတယ် ထင်တာပဲ ...”

အဘိုးကြီးသည် ခဏမျှ တွေ့သွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ

“အိမ်ထဲတော့ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာပါဘူးကွယ်။ ဟဲ့ ... ဒါထက် နင်စောစောက ပျော့ပျော့ကြီး ကိုင်မိတာ ဘယ်မှာလဲ ...”

ဌေးဌေးစိန်သည် ယက်စောင်ကြီးကို လက်နှင့် မထိစေဘဲ အပေါ်နားက သီ၍ ညွှန်ပြရင်း “ဟောဒီနေရာမှာ ဖေဖေ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးလည်း သူ့သမီး ပြရာနေရာတွင် အသာလက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ဆွဲကြည့်ပြီး ဇတ်ခနဲ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မောင်မောင်ရင်မှာ ခေါင်းအနည်းငယ် ငိုက်စိုက်ဖြစ်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် အဘိုးကြီးသည် သူ့ဆံပင်များကို ဆွဲမိ၏။

“ဟဲ့ ... ပျော့စိ မဟုတ်ဘူး။ ဗုတ်သိုက်ဟဲ့ ... နင့်ဟာ ပယောဂ ဝင်နေပြီ ထင်တယ် သမီးရေ ...”

သူတို့နှစ်ယောက် အချိအချ ပြောနေစဉ်ပင် ကိုကိုမော်သည် ဇတ်

ခနဲ စောင်ကို ဆွဲ၍ ခွာလိုက်လေသည်။

ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းက ခွာဖြင့်ရှုပ်၍ ပျဉ်ချပ်ကို ဖယ်လေသော်
သောနုတ္တိုရ် ... ငုတ်တုတ်ပေါ်၏သို့ မောင်မောင်ရင်သည်။ ပန်းချီ
ရှေ့တွင် ဆောင့်ကြောင့်ကလေး ပေါ်လာလေသည်။ သို့သော် သူတို့၏
စကားသံများကို အစအဆုံး ကြားနာရပြီးဖြစ်သော မောင်မောင်ရင်
သည် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။ စောင်ခြံကို ခွာလိုက်သဖြင့် ဘွားခနဲ
အပေါ်တွင် အချိန်ကို ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ ဝူးခနဲ ထ၍ ထွက်ပြေးလေရာ၊
အဘိုးကြီးမှာ ယောင်၍ သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်မည်အပြုတွင် ငွေးငွေး
စိန်က နောက်မှ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲထားလိုက်သည်ဖြစ်သော
ကြောင့် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီ စန့်ထွက်လာပြီးသော်၊ အဘိုးကြီးသည် ရှေ့သို့
တိုး၍ မရတော့ဘဲ ငိုက်စိုက်တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေလေ၏။ ပါးစပ်မှ
လည်း “ဟဲ့ ... လွတ်လဟယ် ... လွတ်လဟယ်”ဟု အော်လိုက်ရာ
ငွေးငွေးစိန်မှာ ဖခင်၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့သဖြင့် ဆွဲထားသော စွပ်
ကျယ်အင်္ကျီစကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

တင်းနေရာမှ ဆိုင်းမပါ ဗုံမပါ ရုတ်တရက် လျှော့တွက်သွားလေ
ရာ မြေကြီးကို ခြေကန်၍ ရုန်းနေသော အဘိုးကြီးမှာ အရှိန်နှင့် ရှေ့သို့
လေးဘက်ထောက်ကြီးကျ၍ မြေပေါ်တွင် လေးဘက်ထောက်နှင့်ပင်
သုံးလေးလှမ်း ပြေးသွားလေ၏။

စောင်စတစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း ငေးတိငေးကြောင့် ဖြစ်နေသော
ကိုကိုမော်မှာလည်း သတိဝင်လာပြီးသော် ...မောင်မောင်ရင်၏ နောက်
သို့ အတင်းပြေးလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူ့လက်က စောင်စကို
မလွှတ်မိဘဲ လိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျန်စောင်စတစ်ဖက်မှာ မြေ
ကြီးပေါ်တွင် ဒရွတ်တိုက်ပါရာက သူ့ခြေထောက်များကပင် စောင်ကို
တက်နင်းသွားမိလေသည်။ ကြာကြာ မနင်းရပေါ့ချေ။ စောင်မှာ တင်း
ပြီး လူမှာ တုပ်၍ မြေပေါ်သို့ စောင်နှင့်ပင် ထွေးလား လုံးလား ဖြစ်ကာ

ကျသွားလေ၏။ ကိုကိုမော်သည် စောင်နှင့် ရစ်ပတ်ထွေးလုံးပြီး နှစ်ပတ် သုံးပတ်မျှ မြေပေါ်လိမ့်သွားပြီးသော် အတင်းရုန်းကန်ထ၍ ပြေးပြန် ရာ နှစ်လှမ်းမျှ ပြေးရသေးသည်။ စောင်သည် သူ့ခြေထောက်တွင် ရစ်ပတ် တုတ်နှောင်လျက်သားဖြစ်ကာ ဟပ်ထိုးကြီး ကျသွားပြန်လေ သည်။

နောက်တစ်ချိ ရုန်းကန်ထလိုက်သည်တွင်မှ လွတ်မြောက်ကာ မောင်မောင်ရင်၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်နိုင်လေ၏။ မောင်မောင်ရင်ကို မျက်ခြည်မပြတ်လိုသော စောနှင့် အတင်းပြေးသွားသည် ဖြစ်သော ကြောင့် “အောင်မလေး ... စောင်တော့ ပေကုန်ပါပြီတော်” ဟု စိတ်ပျက် စိတ်နာသံနှင့် အော်ညည်းလိုက်သော ငွှေးငွှေးစိန်၏ အသံကိုပင် သူ မကြားလိုက်မိတော့ချေ။ ငွှေးငွှေးစိန်၏ အသံတွင်သာမက အဘိုးကြီး ၏ “ဘယ်လို ခွေးသားတွေလည်း မသိပါဘူး” ဟူသော အသံကိုပါ မကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ရင်သည် ပြေးရာက တစ်ချက်နောက်သို့ ပြန်ကြည့် လိုက်လေ၏။

မျက်ခြည်မပြတ်ချေ။

ကိုကိုမော်သည်လည်း မောင်မောင်ရင် ပြေးရာနောက်သို့ သစ္စာ ရှိစွာနှင့်ပင် လိုက်ပါလျက်ရှိလေသည်။ သူ၏ အရိပ်သည်ပင် သူ့နောက် က ဤမျှသစ္စာရှိစွာ မလိုက်နိုင်။ အလင်းရောင်၏ တည်နေရာကို လိုက်၍ အရိပ်သည် နောက်မှလိုက်သည့်အခါ လိုက်သည်။ ဘေးတိုက် ယှဉ်သည့်အခါ ယှဉ်သည်။ ရှေ့သို့ ကျော်ပြေးသည့်အခါ ပြေးသည်။ ကိုကိုမော်သည်ကား အရိပ်ကဲ့သို့ မဟုတ်၊ တစ်လျှောက်လုံး သူပြေး လေသမျှ နောက်ကချည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေသည်။

လုလင်ပျိုသည် လုံမငယ်၏ နောက်သို့ လိုက်သည်ကို အကြိမ် ကြိမ်အဖန်ဖန် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနိုင်သည်။ ဤသည်ကား ကြိုက်လို့ လိုက်

သည်။ ယခု မောင်မောင်ရင် တည်းဟူသော လုလင်ပျို၏ နောက်သို့ ကိုကိုမော်တည်းဟူသော လုလင်ယောက်ျားသည် လိုက်သည်။ ဤ သည်ကား ရိုက်မလို့ လိုက်ခြင်းသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် ပြုံးပြုံးကလေး အရိုက်ခံဝံ့သူ မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ကိုယ်က ဦးအောင်လည်း ပြန်၍ ရိုက်ဝံ့သူ မဟုတ်ချေ။ သူသည် အတွေ့အကြုံအရတော့ ညံ့လှစေလှသည့် သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ လူပေါင်းများစွာ၏ လည်ပင်းပေါ်တွင် ဓားကိုတင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ တင်ခဲ့ဖူးသည်မှာ သင်ဇုန်ဓားဖြစ်၍ တင်ခဲ့ဖူးချိန်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ချိန်ဖြစ်ရကား ဤလိုအခါမျိုးမှ လွဲ၍ သူပယောဂဖြင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက် သွေးထွက်သံယို မဖြစ်ချေခဲ့ဖူး ပေ။

ကိုကိုမော်သည်ကားဆိုလျှင် မည်သို့သော သူဖြစ်သည်ကို သူ မသိချေ။ မရဲမဝံ့နှင့်ပင် ကိုကိုမော်သည် မည်သို့သော သူဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေးတောစဉ်းစားကြည့်မိလေသည်။

ကိုကိုမော်သည် လူငါးယောက်ကို သွားကျိုးအောင် လက်သီးနှင့် ထိုးခဲ့၏။ လူဆယ်ယောက်သည် ရင်ဝ၌ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ခဲ့၏။ လူနှစ် ဆယ်ကို လည်မျိုကို တုတ်တိုနှင့် ရိုက်ခဲ့သည်။ လူလေးဆယ်ကို ဓားနှင့် နှပ်နှပ်စဉ်းခဲ့သည်။ ရှစ်ဆယ်ကို ရေထဲ၌ ဦးခေါင်းနှစ်ကာ သံတံခဲသည်။ လူတစ်ရာ ခြောက်ဆယ်ကို ခြောက်လုံးပြူးနှစ်ဆယ်ခြောက်နှင့် သုံးပိုင်း နှစ်ပိုင်းဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့၏။

ဤအထိ စဉ်းစားမိပြီးသော် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထလာ သဖြင့် တွေးလက်စကို ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ တစ်ခုတော့ ရှိနိုင် သည်။ ကိုကိုမော်သည် ဤမျှလောက် ရက်စက်သော လူဆိုးကြီး ဖြစ် ကောင်းဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ်လျှော့၍ တွေးသင့်သည်ဟု ထင်၏။

ကိုကိုမော်သည် သူ့ရန်သူ၏ ကင်းဗတ်ဖိနပ်၊ ရှူးဖိနပ် သဲကြီးများကို ဖြတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ မီးကျီခဲများ ထည့်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ အိပ်ပျော်နေစဉ် ခြေမကြားကို ဝှမ်းညှပ်၍ မီးရှို့ခဲ့ဖူးသည်။ ရန်သူပေါင်းမြောက်မြားစွာ၏ ခြေသလုံးမွေးများကို နုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဘတ်စ်ကားပေါ် မတ်တတ်ရပ်ကြစဉ် ခြေသန်းကို တက်နင်းခဲ့ဖူးသည်။ မီးရထားရှေ့ပေါက်မှ နေ၍ ကွမ်းတံတွေးများကို ထွေးချခဲ့ဖူးသည်။ ရွှေပေလွှာများကို တံဆိပ်ခေါင်းမကပ်ဘဲ ပို့ခဲ့ဖူးသည်။ သူမသိသူများအား လက်ဆေးရေများကို အုန်းရေပြောပြီး တိုက်ကျွေးခဲ့ဖူးသည်။ ငွေချေးပြီး ပြန်မပေးဘဲ နေခဲ့၏။ ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခွေးလှေးယားသီးမှုန့် ဖြူးဖူးသည်။ ဆံပင်ကို ပီကေများဖြင့် ကပ်၏။ နောက်ကနေ၍ စက္ကူစဖြင့် အမြီးတပ်သည်။ အမှတ်တမဲ့ ချိတ်ထားသော ထီးကဲ့သို့ စက္ကူဖောက်စများ ထည့်ထားဖူးသည်။ အင်္ကျီချွတ်၍ လက်မြောက်ထားသူ၏ ချိုင်းမွေးများကို ဖယောင်းမီးဖြင့် မြှိုက်သည်။ အောင်မယ်လေး ... ကြက်သီးထလာပြန်၏။

ကြမ်းသည်ပင် ဖြစ်စေ၊ နုသည်ပင် ဖြစ်စေ၊ ကိုကိုမော်သည် ကြောက်စရာ ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လွတ်အောင်ငြိမ်းမှ ဖြစ်ပေတော့အံ့။ သို့သော် ... သဲသဲမဲမဲ ဇွဲနှင့်လိုက်နေသူကို လွတ်အောင် မပြေးနိုင်။ သူသည် ဆံသလုလင်ဖြစ်သဖြင့် တစ်နေရာထဲတွင် အကြာဆုံး မတ်တပ်ရပ်ပြိုင်ပွဲဆိုလျှင် ဗိုလ်စွဲနိုင်ပါ၏။ သို့သော် မည်သည့် ဆံသလုလင်မျှ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဆံပင်ညှပ်သည်ဟူသော ကျင့်ထုံး မရှိလေသောကြောင့် ပြေးရာတွင်ကား ကိုကိုမော်ထက်သာအောင် မပြေးနိုင်ခဲ့။ အဖြောင့်သာ ပြေးရမည်ဆိုလျှင် ကိုကိုမော်သည် မုချပင် သူ့ကို မှီလာပေမည်။

မျက်ချည်အထပ်ထပ် ဖြတ်ခဲ့ပါသော်လည်း ဤခေါ်တော့ မျက်စိသည် မျက်ချည်မပြတ်နိုင်ခဲ့။

ဤသို့ ကွေးရင်းပြေးရင်းဖြင့် မောင်မောင်ရင်သည် သီသီဝင်းတို့၏ အိမ်နားသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ နောက်ကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ စွတ်၍ ဝင်ပြေးလေတော့သည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်သည့်တိုင်အောင် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်လိုက်ရာတွင်ကား ခေါင်းရင်းဘက် ဘုရားစင်အောက်နား ထောင့်တွင် ဖျာလိပ်တစ်ခု တွေ့ရသည်။ ဖျာလိပ်ပေါ်တွင် ကလေးအုံးသော ခေါင်းအုံးကဲ့သို့သော ခေါင်းအုံးငယ်ကလေးတစ်ခု ရှိ၏။ မောင်မောင်ရင်သည် လျှင်မြန်စွာပင် ယင်းဖျာလိပ်၏ နောက်နားဆီသို့ ပြေးဝင်ထိုင်ချ၍ ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် သီသီဝင်းနှင့် ခင်ဖြူဖြူတို့က အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်လျက်သွားပင်ရှိ၍ ဒေါ်သောင်းတင်ကသာ မိုးတိုးမတ်တတ်နှင့် ရပ်စကားပြောနေသည်။ ထိုသို့ရှိရာက ဒေါ်သောင်းတင်သည် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ သိမ့်သိမ့်သိမ့်သိမ့်နှင့် လူ၏ ခြေသံလိုလို ကြားမိသဖြင့် လိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ... သူထွက်ကြည့်သောအခါ တွင်ကား မောင်မောင်ရင်သည် ဖျာလိပ်၏ နောက်ဆွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ဒေါ်သောင်းတင်သည် အိမ်ရှေ့တွင် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

“ငါက ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်များ လာသလားလို့ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်သည် တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း ခဏမျှ ရပ်ကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ပြုလုပ်ပြီးမှ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ခင်ဖြူဖြူလာစဉ်က မော်တော်ကားကို အရိပ်ရသော နေရာဖြစ်သော နေရာတွင် သွား၍ ထိုးရပ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကားသည် အိမ်ကို လွန်နေ၏။ ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ကိုသာ အာရုံပြုပြီး အတင်းလိုက်နေသဖြင့် ခင်ဖြူဖြူ၏ မော်တော်ကားကြီးကို လုံးဝ သတိမပြုမိချေ။ မောင်မောင်ရင် ဝင်ပြေးရာ အိမ်ထဲသို့သာ အတင်းစွတ်၍

ဝင်ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

သူ အိမ်ပေါ်အရောက်နှင့် ဒေါ်သောင်းတင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင် အသွားမှာ လက်မတင် မရှေးမနှောင်းကလေး ဖြစ်ရကား ကိုကိုမော် သည် အခန်းဆီးလှုပ်နေသေးသည်ကို မြင်ရုံမျှမက စောစောကလေး ကပင် လူတစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်သွားသည်ကို ရိပ်ခဲပင် မြင်မိလိုက် သလိုလို ဖြစ်မိ၏။

ကိုကိုမော်သည် လက်လှမ်းရာ ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသော သတင်းစာကို မစောင်ကို မြင်လိုက်မိသည်နှင့် ဖျတ်ခဲပင် သတင်းစာ ကိုကိုင်ကာ လိပ်လိုက်သည်။ ဖျတ်လတ်လျင်မြန်စွာပင် သတင်းစာကို လိပ်၍ ကိုင်ပြီးသော် အခန်းဝနားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။

“အောင်မာ ... အခုတင် ဝင်သွားတာ မသိဘူးမှတ်လို့လား၊ မမုဘူး ... ပြန်ထွက်ခဲ့ ... အခုချက်ချင်း ပြန်ထွက်ခဲ့ ...”

အတွင်းဘက်မှ မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက်ဖက်၍ မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းသွားကြသည့်နည်း တူပင် ဒေါ်သောင်းတင်မှာ မျက်ခုံးကြီးများ ကြွတက်၍ ပါးစပ်လည်း ဟလိုက်မိတော့သည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား။ ထွက်ခဲ့ဆို ... ထွက်ခဲ့ ဝင်လိုက် လာရရင် မသက်သာဘူး မှတ်ပါ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်ခမျာ မနေသာတော့ပါ။ သူများအိမ်ကို လာ၍ အာဏာရှင်ဆန်ဆန် ဤသို့ ဖိတ်ခေါ်သည်ကိုလည်း သူ မခံချင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် အဘယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်စေ ... ရင်ဆိုင်တော့မည် ဟု စိတ်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ... မိုးခိုးဇတ်ဇတ်ပင် အခန်းပြင် ဆီသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်လိုက်လေ၏။

အခန်းဆီးလှုပ်၍ လူထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုကိုမော်သည် လက်ထဲက သတင်းစာလိပ်နှင့် “ဖုန်းခဲ ...”

ဖုန်းခနဲ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ထိပ်ကို ပိတ်၍ ရိုက်လိုက်လေသည်။

ခေါ်လိုလည်း ထွက်လာရသေးသည်။ အပြင်ကျတော့ ဘာမသိ ညာမသိနှင့် စက္ကူလိပ်နှင့် ထိပ်ကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ အရိုက်ခံလိုက်ရသော ဒေါ်သောင်းတင်မှာ အစတွင်မူ ကြောင်အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်နေသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ... “ဟဲ့ ... နင့်လင်မှဘဲ”ဟု နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်ပြီး ရိုက်သူကို ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

ကိုကိုမော်သည်လည်း ရိုက်ပြီးမှ လူလွဲနေပြီကို သတိပြုမိကာ သတင်းစာလိပ်ကြီးကို ကိုင်လျက်ကပင် ငေးကြောင် ကြည့်နေမိလေသည်။ ဇတ်ခနဲပင် ဒေါ်သောင်းတင်သည် ကိုကိုမော်၏ လက်ထဲမှ သတင်းစာလိပ်ကြီးကို ဖုတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်လေ၏။

ဖျာလိပ်နောက်မှ မောင်မောင်ရင်မှာ တဖုန်းဖုန်းရိုက်သံကြား၍ အသာခေါင်းပြု၍ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်သောင်းတင်ကို ကိုကိုမော်က ပိတ်ရိုက်လိုက်သည်ကို မြင်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မခံချင် ဖြစ်မိသည်။

အခန်းတွင်းမှ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်အနက် သီသီဝင်းမှာ ဒေါ်သောင်းတင်အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟု တွေးမိကာ ရုတ်တရက်နေရာမှ ထ၍ အခန်းဆီးကို ဖယ်လိုက်သည်။ ခင်ဖြူဖြူလည်း စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကာ သီသီဝင်း၏ နောက်မှ သတိနှင့် လိုက်လာသည်။

မောင်မောင်ရင်သည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာနားရှိ ခေါင်းအုံးငယ်ကို ဆွဲကာ ကိုကိုမော်ကို လွဲ၍ ပေါက်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ကိုကိုမော်သည် ဒေါ်သောင်းတင် ပုတ်ချလိုက်သော သတင်းစာလိပ်ကို ကုန်း၍ ကောက်လိုက်သည် ဖြစ်ရကား ခေါင်းအုံးငယ်သည် သူ့ပေါ်မှ ပိုးခနဲ ဖြတ်ကျော်ကာ အခန်းဆီးဖွင့်၍ မျက်နှာပြလိုက်သော သီသီဝင်း၏ မျက်ခွက်ကို ပြေးမှန်လေရာ၊ သီသီဝင်းမှာ “အောင်မယ်လေး”ဟု အော်၍ နောက်သို့ ဖရိုင့်သွားသည်နှင့်

အမျှ လက်က မထားသော အခန်းဆီးမှာ ပြန်ဖုံးသွားတော့သည်။ သီသီဝင်းနောက်မှ သတိနှင့်ရပ်နေသော ခင်ဖြူဖြူသည် နောက်သို့ ယိုင်လာသော သီသီဝင်းကို ဆီး၍ ဖက်ထားလိုက်၏။

“အဝင်း ... ဘာဖြစ်သွားသလဲ ...”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူး ... အသာနေ ... အသာနေ ... အပြင်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး ...”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ လေသံနှင့် ပြောပြီး ကြောက်၍ ငြိမ်နေလေတော့သည်။ သို့သော် ... သူတို့၏ အာရုံသည် အပြင်ဘက်မှ နောက်ထပ်လှုပ်ရှားလာမည့် အသံဆီသို့ နားစိုက်နေကြ၏။

ကိုကိုမော်သည် သတင်းစာလိပ်ကို ကိုင်၍ ခါးကို ပြန်အမတ်လိုက်တွင် ဒေါသောင်းတင်သည် “ဒါကြီးကို ကိုင်ပြန်ပြီလား”ဟု ဆိုကာ ဖုတ်ခနဲ ပုတ်ချ ... လိုက်ပြန်လေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မောင်မောင်ရင်သည် သူပစ်လိုက်သော ခေါင်းအုံးသည် ကိုကိုမောင်ကို မထိဘဲ လွဲသွားပြီဟု သိသည်နှင့် ဖျာလိပ်နောက်မှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ... ‘ဟိတ် ...’ဟု အော်လိုက်သည်။ ဒေါသောင်းတင်သည် အမှတ်တမဲ့မို့ ကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်သွားအောင် လန့်သွားပြီးလျှင် ဖျာလိပ်ဘက်မှ လှည့်၍ အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အမလေး ... မအောင်ဖြူ ...”

“မအောင်ဖြူ မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော် ... မောင်မောင်ရင်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မောင်မောင်ရင်သည် ဖျာလိပ်နောက်မှ ထွက်လာလေသည်။ ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက္ကူလိပ်ဆီသို့ မရောက်နိုင်ပေ။ ခါးကို ကုန်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါသောင်းတင်သည် သူ၏ ဗိုလ်ဆံဖုတ်ကို ဧတ်ခနဲ လက်နှင့် ဆုပ်ဆွဲထားလိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း အံကြိတ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါကြီးကို ကောက်ပြန်ပြီလား ... ဟင်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်သောင်းတင်သည် ကိုကိုမော်ကို ဆံပင်မှ ဆုပ်၍ မ၊တင်လိုက်လေရာ၊ ကိုကိုမော်မှာ ကြွတက်လာပြီး မတ်တတ် အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက်လာရလေသည်။ နဂိုမူလ အခြေအနေသို့ ကိုကိုမော် ပြန်ရောက်မှ ဒေါ်သောင်းတင်သည် ဆံပင်ကို လက်လွှတ် လိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ... ကိုကိုမော် ... ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချဉ်းကပ်လာ၏။ ကိုကိုမော်သည် သိပ်အခဲကျေပုံ မရသေး။ လစ်ပြီထင်၍ သတင်းစာ လိပ်ကို ကုန်း၍ ကောက်လိုက်လေသည်။ ဤတစ်ချိတွင် သူက အနည်းငယ် လျင်မြန်သဖြင့် သတင်းစာလိပ်ကို ကိုင်မိ၏။ သို့သော် ဤတစ်ချိတွင် ဒေါ်သောင်းတင်၏ လက်က မလှုပ်ရှားပေ။ ခြေကသာ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှား၍ တက်နင်းလိုက်ရာ ကိုကိုမော်၏ လက်ဖမိုးပေါ် တွင် နင်းထားမိလေသည်။

“အမလေး ... နာတယ်ဗျ ... လွှတ်ပါ ... လွှတ်ပါ ...”

“လွှတ်မယ် ... မင်းသတင်းစာကို မကောက်နဲ့ ...”

“မကောက်ပါဘူး ခင်ဗျာ ...”

ဒေါ်သောင်းတင်က ခြေကို ကြွပေးလိုက်၏။ ကိုကိုမော်သည် သူ့ကတိအတိုင်း သတင်းစာလိပ်ကို မကောက်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက် သည်။ မောင်မောင်ရင်ကမူ ... ချိုသာစွာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကိုမော် ... ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ် ... ဒါမှ မကျေနပ်ရင် နားထောင်ပြီးတော့ ခင်ဗျား ... ရိုက်ပါဗျာ ... ကျွန်တော် ခံပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ... ကောင်းပြီ ... ရှင်းပြ ...”

အခန်းတွင်းမှ ခင်ဖြူဖြူက သိသိဝင်းကို လေသံဖြင့် ပြောလိုက် သည်။

“အပြင်မှာ ... ကိုမောင်ရင်တွင် မကဘူး ... ဖြူဖြူပြောတဲ့ ကိုကို မော်ပါ ရောက်နေပြီလေ ... အသာနေ ... သူတို့ ဘာတွေ ပြောကြသလဲ ဆိုတာ နားထောင်ကြရအောင် ...”

ခင်ဖြူဖြူ အကြံပေးသည်ကို သဘောတူသည့်အသွင်ဖြင့် သီသီ ဝင်းသည် ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

အပြင်တွင် မောင်မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်း အာရိုက်ရတော့ ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ ဖြူဖြူကို စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် နေ့စဉ် စိတ်နဲ့ ပစ်မှားနေတာက သီသီဝင်းဗျ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား ရဲ့ ချစ်သူ ဖြူဖြူနဲ့ဟာ တကယ့် မောင်နှမအရင်းလို ခင်တာပါပဲ ... ဖြူဖြူကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ အပေါ်မှာ သစ္စာရှိပါတယ်ဗျာ ...”

“ဪ ... သစ္စာရှိလို့ ခင်ဗျားနဲ့ တွဲနေတာကိုး ...”

“ဟာ ... ဒါက အကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ ဖြူဖြူတို့ဟာ တစ်ကြိမ်က စိတ်အခန့် ... မသင့်ဘဲ ... ကဒတ်က ဆောက်တွေ ဖြစ်တယ် ...”

“ကတောက် ကဆတ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါဗျ ...”

“အင်းလဲ ဒါပဲ ပြောတာပါ။ အဲဒီတော့ သူဟာ ခင်ဗျားမှ သတိ ပြန်လည်လာပါစေတော့ဆိုပြီး ...”

“ကျုပ်က မျောနေတာမှ မဟုတ်တာ ...”

“အေးလေ ... သူ့အပေါ်မှာ စိတ်ပြန်လည်လာပါစေတော့ဆိုပြီး စိန်ခြူးကြာညောင်တွေ ... နာဂဆဒွန်တွေ ... အစချိတဲ့ ဘောလယ်တွေ စပ်ကရော ...”

“ဘာဆိုင်သလဲဗျ ... ဒါက လှုပ်ထိပ်ခေါင်တင်ပဲဗျ ...”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ... ကျွန်တော်က တင်စားပြီး ပြောလိုက်တာ။ လှုပ်ထိပ်ခေါင်တင် မင်းသမီးဟာ ... မောင်တော် ကနောင်မင်းသားကို

စိတ်ပြန်လည်လာပါစေတော့ဆိုပြီး ဘောလယ်တွေ စပ်ခဲ့သလို ... ဖြူ
ဖြူဟာလည်း ... ကိုကိုမော်ဆိုတဲ့ သူ့ချစ်သူ စိတ်ပြန်လည်လာပါစေ
တော့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို နောက်ပိုးဂေါ်ငနဲယောင်ဆောင်ခိုင်းခဲ့တယ်
ဒီလို ... ဆောင်ခိုင်းရာမှာ ... အလကားမှတ်သလား ...”

“ပိုက်ဆံပေးရတယ် ဆိုပါတော့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော့် ဝင်ငွေ မထိခိုက်ရအောင် တစ်နေ့ကို
ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးရတယ်ဗျ။ ဒီတော့မှ ခင်ဗျားက မခံချင်စိတ်ဖြစ်လာ
ပြီး ... သူ့ဆီ ပြန်လာပါစေတော့ဆိုတဲ့ အကြံဗျ။ ဒီလို ချစ်သူမျိုးကို
ခင်ဗျား ဘယ်မှာ လိုက်ရှာမလဲ ...”

ကိုကိုမော်သည် မောင်မောင်ရင်၏ စကားဆုံးသော် ဝိုင်ကျသွား
လေ၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်ရင်ကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မော့
ကြည့်ပြီး ... “ခင်ဗျား အခု ပြောနေတာတွေဟာ တကယ်ပဲလား ကို
မောင်မောင်ရင် ...”ဟု ... သေချာအောင် ထပ်မေး၏။

“တကယ်ပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျား မယုံရင် ... လာ ... အခု ဖြူဖြူဆီ
သွားမယ် ...”

“ယုံပါပြီဗျာ ... သေချာအောင် မေးတာပါ။ ဒီလိုဆိုရင် လွဲကုန်
ပြီဗျာ ... လွဲကုန်ပြီ ...”

“ဘာလွဲတာလဲ ... ခါးတောင်ကျိုက်လွဲတာလား ...”

“မဟုတ်ဘူးဗျ ... စိတ်ကူးတွေ။ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဖြူဖြူ
မှ စိတ်ပြန်လာပါစေဆိုပြီး ... သူ မနာလိုစိတ်တွေ ဖြစ်လာအောင်
မစန်းရီနဲ့ ကျွန်တော် ချစ်နေသလိုလို သတင်းလွှင့်လိုက်တာ တကယ်
ဆိုတော့ မစန်းရီနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ မောင်နှမလို ချစ်ကြ ခင်ကြတာ
ပါဗျာ ...”

“ဟင် ... အဲဒီ မစန်းရီကို ခင်ဗျားကကော တစ်နေ့ ဆယ့်ငါး
ကျပ်ပေးရသလား ...”

“မပေးရပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း သိပ်ပြီး တွဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

“ဒါဖြင့် ... မစန်းရီဟာ ဆံပင်လည်း ညှပ်တာမှ မဟုတ်ပါဘူးနော် ...”

“အိုဗျာ ... ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ...”

“ဪ ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ အကြံတွေ ထပ်တူထပ်မျှ တူကုန်ကြလို့လားလို့ မေးကြည့်တာပါ ... ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဗျားက လွဲကုန်ပြီလို့ ပြောတာကိုး ...”

“ဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ဒီလို လုပ်လိုက်ကြမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ဆုံဖြေရှင်းတဲ့ဆီ မရောက်ဘဲ ... ဝေးသထက် ဝေးကုန်ကြတာပဲ။ အခုလည်း ခင်ဗျား ရှင်းပြလို့ သိရတာကိုး။ ဖြူဖြူကို ကျွန်တော် သိပ်အားနာသွားပါပြီလေ။ ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်မိပါတယ်။ အခုသာ သူနဲ့တွေ့ရရင် ခြေသလုံးဖက်ပြီးတောင် တောင်းပန်လိုက်ချင်ပါတယ်ဗျာ ...”

ဤအချိန်တွင် အခန်းတွင်းမှ ဖြူဖြူသည် ရုတ်တရက် အခန်းဆီးကို ဖယ်၍ အပေါက်ဝတွင် လူလုံးပြ၍ ရပ်လိုက်လေသည်။ အစဉ်အမြဲပင် လှပစွာပြုံးတတ်သော ခင်ဖြူဖြူသည် ယခုလည်း ပြုံးပြုံးကလေးပင် ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုမော် ...”

မိုးကြိုးအပစ်ခံရသောသူ၏ အလောင်းကြီးပင် ဤမျှလောက် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေမည် မထင်ပါ။ ကိုကိုမော်သည် အခန်းဝတွင် ရပ်လာသော ခင်ဖြူဖြူကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားကြီး သင့်၍ မျက်လုံးများကြောင်ကာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတော့သည်။ သူ့ မျက်စိပင် သူ မယုံသလို ဖြစ်နေ၏။ ထိုနောက်မှ အားရဝမ်းသာသော အသွင်

သတ္တန်ဖြစ်လာကာ ... နီးနီးကလေးပင် အော်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟင် ... ဖြူဖြူ ...”

ဤတွင် မောင်မောင်ရင်က “ကဲ ... လူချင်းတွေ့ပြီလေ ... ခင်ဗျား ခုနက ပြောတယ်မဟုတ်လား ... ခြေသလုံးဖက် ကိုက်ချင်တယ်ဆို။ ကိုက်လေ ... အခု ကိုက်ပါတော့လား ...”

ကိုကိုမော်သည် ပြုံး၍ ခေါင်းကြီးကို စောင်းကာ ...

“တောင်းပန်မယ်လို့ ပြောတာပါဗျ ... ခင်ဗျားကလည်း ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ကိုကိုမော်ထံမှ မျက်စိကို ရွှေ့လိုက်ကာ ခင်ဖြူဖြူသို့ ညှိုးငယ်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဖြူဖြူ ... လက်တည့်တာ မတည့်တာ အပထား။ ငှက်သေတာသာ ပဓာန မဟုတ်လား။ ဖြူဖြူရဲ့ အကြံအစည်အတိုင်း မဟုတ်ပေမယ့် ... ကိုကိုမော်နဲ့ ဖြူဖြူတို့ဟာ ပြန်လည်တွေ့ဆုံ ပေါင်းသင်းမိကြပါပြီလေ ... သူများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင် ဆိုပေမယ့် ... ဖြူဖြူကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကိုယ်တော့ ဘဝခရီးမှာ ထီးထီးဘဲ လျှောက်ရပါတော့မယ်လေ ...”

ခင်ဖြူဖြူသည် လက်တစ်ဖက်သည် အခန်းဆီး၏ နောက်ကွယ်သို့ ဝင်သွား၏။ သူ၏ မျက်နှာတွင်ကား အစဉ် လန်းဆန်းသော အပြုံးကလေးသည် ဆောင်းဦးနံနက်ခင်းမှ နှင်းဆီပမာ ကျက်သရေရှိစွာ ခိုနားလျက်ရှိပြီး ... သာယာသော အသံကလေးများသည်လည်း နှုတ်ဆီမှ ပျံ့လွင့်လာလေတော့သည်။

“ကိုမောင်ရင် ... ဖြူဖြူ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ကုလားဘုန်းကြီးဆီက ရတဲ့ ဆေးလုံးကလေးကို အဝင်းကို ကျွေးလိုက်ပြီးပါပြီလေ”

မောင်မောင်ရင်၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းဝန်းသွားတော့သည်။

“ဟင် ... ဒါဖြင့် သိသိဟာ ကျွန်တော့်ကို မမုန်းတော့ဘူးပေါ့”

“မမုန်းတော့ပါဘူးတဲ့ရှင် ... အရင်ကလိုပဲ ချစ်မြဲပါပဲတဲ့။ လာပါ

ဝင်းရဲ့ ရှက်မနေပါနဲ့ ... ထွက်ခဲ့ပါ ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခင်ဖြူဖြူ အခန်းဆီးနောက် ရောက်နေသော လက်တစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲထုတ်ရာ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ ပြုံးနေသော အသားညိုကလေး သီသီဝင်း ပေါ်လာလေ၏။

မောင်မောင်ရင်သည် မျက်လုံးကျွတ်၍ သီသီဝင်းကို ပစ်မှန်ချင်မှန်ပါစေ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် အားရပါးရ ဖြစ်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကိုကိုမော်က ရုတ်တရက် ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ပုတ်လိုက်ရာ “သေပါပြီဗျ” ဟု အော်ကာ မောင်မောင်ရင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွား၏။

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ... လန့်လိုက်တာ ... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုမှာ ... ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ ...”

“ဒါဖြင့်ရင်လဲ ... ခြေသလုံး သွားဖက်ကိုက်လေ ... ဘာငိုနေတာလဲ ...”

“ကျုပ်က တကယ်ကိုက်မှာဗျ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် ရှေ့ကို အတင်းတိုးလာရာ ခင်ဖြူဖြူက ရင်ဘတ်ကိုဆီး၍ တွန်းလိုက်လေသည်။

“ကိုမောင်မောင်ရင်ကလည်း ... မဟုတ်တာတွေ ...”

ဤတွင် တစ်ချိန်လုံး ခပ်မဆိတ်နှင့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ရုပ်ရှင်ပမာ ငေးငိုင့်၍ ကြည့်နေသော ဒေါ်သောင်းတင်မှာ အသက်ဝင်လာလေတော့သည်။

“ဟင် ... မင်းတို့တော့ ဟန်ကျကုန်ပြီပေါ့ ... ဪ ... ဇော်သိန်းတစ်ယောက်လာရင် ငါဘယ်နှယ့် ပြောရပါလိမ့်ကွယ်”

မောင်မောင်ရင်သည် ဒေါ်သောင်းတင်ဘက်ကို အားရ ဝမ်းသာစွာနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟာ ... စိတ်ချ/ ... စိတ်ချ ...။ သူ မလာတော့ပါဘူးလေ...
သူ အခု ဒီလိုဖြစ်နေပြီခင်ဗျာ ... သူမလာတော့ဘူး ...”

မောင်မောင်ရင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို လက်သီးဆုပ်ကာ လက်
ကောက်ဝတ်ဆီ၌ ပူး၍ ပြသလိုက်၏။ ဇော်သိန်း အဖမ်းခံနေရပြီကို
သရုပ်ဖော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ကိုကိုမော်က ဘာထင်သွား
သည် မသိချေ။ သူ့စကားကို နားထောင်ကြည့်ပါဦး။

“ဟာ ... ခင်ဗျားကလဲဗျာ ... သိုင်းသင်နေတယ်လို့ ပြောပါ...၊
အဲဒါဟာ ... ဓားနှစ်လက်မှာ ဓားစကြာလှည့်တာဗျာ ... ဒီလို ပူးပြီး
လှည့်တယ် မဟုတ်လား ...”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲဗျာ ... အချုပ်ခံနေရပြီ... အချုပ်ခံနေရပြီ”
ဒေါ်သောင်းတင်သည် ပါးစပ်ကြီး ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွား
အောင်ပင် အံ့အားသင့်သွားမိလေတော့သည်။

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့တုန်း ...”

“ဟာ ... သူက မှောင်ခိုလုပ်ငန်း အကြီးအကျယ် လုပ်တာ။
ကျွန်တော့်ကိုတောင် ဖမ်းချုပ်ထားသေးတယ် ...”

“ရဲကလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဇော်သိန်းကပေါ့ ... သတ်မလို့။ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော်လွတ်လာပြီး ရဲကို သတင်းပေးလို့ ရဲက ဖမ်းသွားပြီ။ ဒီတော့
ကျွန်တော်ဒုက္ခတွေ ငြိမ်းပြီ မှတ်တယ်။ မငြိမ်းပါဘူးဗျာ။ ဒီအကြောင်း
ကို ဒီမှာ ပြောဖို့လာတော့ အောင်မလေး ... ပြေးလိုက်ရတာ ...”

“ဪ ... မင်းကို ခွေးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ ...”

ဤတွင် ကိုကိုမော်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဝင်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“ကျွန်တော် လိုက်တာပါ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်ပြောမှ ကျွန်
တော်လည်း ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်ရတာပဲ ...”

ကိုကိုမော်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါ်သောင်းတင် သည် လက်ကို ဘောလုံးဖမ်းဟန်မျိုး လုပ်ပြ၍ ...

“ဘယ်နှယ့် ... ခွေးလုံးလုံး ... မင်းဟာက ဘယ်လို ခွေးမျိုးကြီး လဲဟဲ့ ...” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“လုံးဝကို ခွေးဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာပါ ခင်ဗျာ”

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ရှေ့၌ ကားဆိုက်လိုက်သံ ကြားရသဖြင့် အပေါက်ဝဆီသို့ အားလုံးမျှော်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ တက်လာကြ သူများကား ... ဦးဘဇံနှင့် သူ၏ အစ်မ ဒေါ်သိန်းလှတို့ ဖြစ်ကြ၏။

“ဟဲ့ ... သီသီဝင်း။ တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်နေသလား”

ဒေါ်သိန်းလှ၏ အမေးကို သီသီဝင်းက ပြန်မဖြေနိုင်ခင် ဒေါ်သောင်းတင်က ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“လူက ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... စိတ်နေမကောင်းတာပါ”

ဒေါ်သောင်းတင်၏ အဖြေကို ကြားရသောအခါ ...

ဦးဘဇံက “ဟာ ... ကျုပ်က မမှလှဆီမှာ ဘော်လီလာချုပ်တဲ့ သီသီဝင်းဟာ ငယ်ငယ်လေးမှတ်လို့ ဒီအဒေါ်ကြီးကိုး” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

“အို ... မောင်ဘဇံက ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ သီသီဝင်းက ဒီမှာလေ ...”

ဒေါ်သိန်းလှက ညွှန်ပြလိုက်မှ ဦးဘဇံသည် သီသီဝင်းကို သနား သလို စိုက်ကြည့်ပြီး ... “ဪ ... စိတ်မကောင်းတာသူကိုး ...။ အဲဒါဟာ ဓာတ်နဲ့ သွားနှိပ်လိုက်ရင်” ဟု ပြောနေခိုက်တွင် ဒေါ်သိန်းလှ က မောင်ဘဇံ ... တော်စမ်း ... မင်းဟာ ကြီးလေ ဝှကျလေပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်မ နေကောင်းပါပြီ ... နက်ဖြန် အလုပ်ဆင်းပါ့ မယ် ...”

သီသီဝင်းက ဝင်၍ စကားကို ပြောပြလိုက်၏။ မောင်မောင်ရင်ကလည်း ချစ်သူ၏ဘက်မှ လိုက်ဖြေပါသည်။

“စိတ်ချပါ ... ဒေါ်ဒေါ် ... သူ နေကောင်းပါပြီ။ ကုလား ဘုန်းကြီးဆီက ဆေးလုံးစားပြီးလို့ နက်ဖြန်ခါ အလုပ်ဆင်းပါလိမ့်မယ် ...”

ဒေါ်သိန်းလှက ကြောင်သွား၏။ ခင်ဖြူဖြူက ပြုံးသည်။ သီသီဝင်းက မောင်မောင်ရင်ကို မျက်စောင်းထိုး၏။ ဤသို့ လူသုံးဦးတစ်မျိုး စိတ်နှော့ချိန်ဝယ် ... ဦးဘဝံသည် မောင်မောင်ရင်ကို မျက်လုံးကြီးများ ပြုံး၍ ကြည့်၏။ မောင်မောင်ရင်ကလည်း ဦးဘဝံကို ကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးပြူးလာလေတော့သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ဦးဘဝံက လက်ညှိုးကြီး ငေါက်ခနဲ ထိုးလိုက်ရာ မောင်မောင်ရင်မှာ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီး ထွက်ပြေးရန် ခြေလှမ်းလိုက်၏။ သို့သော် ဘာဖြစ်တာလဲဗျဟု ဆိုကာ ကိုကိုမော်က ဖမ်းဆွဲထားလိုက်မှ မပြေးဖြစ်ဘဲ ဦးဘဝံနှင့် ပြန်လှည့်၍ ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ဤတွင်မှ ဦးဘဝံ ဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

“အလို ... သံခမောက်ဆောင်း ကိုယ်တော်ကြီးပါလား ... ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ ကြွလာတာလဲ ... ချစ်သူပျောက်လို့ ရှာပုံတော်ဖွင့်တာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ချစ်သူကို တွေ့ပါပြီ ...”

မောင်မောင်ရင်သည် သီသီဝင်းဆီသို့ ကြည့်ရင်း ဖြေကြားလိုက်ရာ ဦးဘဝံကလည်း သီသီဝင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဤတွင် ဒေါ်သိန်းလှသည် ဦးဘဝံကို မျက်စောင်းကြီးထိုးပြန်ကာ ...

“မောင်ဘဝံက ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲဟဲ့ ...”

“မမလှ မသိဘူးနော် ... ဒီသူငယ်ပေါ့ မမကြီးတို့ အိမ်ထဲကို ခိုးဝင်လာပြီး သူ့ချစ်သူ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်ဆိုလို့ ဖြေရှင်းလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့ ...”

“ဪ ... မမကြီး တစ်နေ့ကပြောတာ သူ့အကြောင်းလား

ဘုရားခန်းထဲ ဝင်ပုန်းတာလေ ...”

သူတို့၏ စကြားများကို သီသီဝင်း စိတ်ဝင်စားလာလေတော့ သည်။

“ကိုမောင်မောင်ရင် ... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ...”

“မသိပါဘူး ... သီသီရယ် ... မိန်းမလက်ရေးနဲ့ စာတစ်စောင် ရတယ် ... အဲဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ သီသီဝင်းဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပါတယ် ဆိုပြီး သီသီအရေးနဲ့ ရေးလိုက်တော့ ... ထိပ်မြေကိုက်သလို ဖြစ်ပြီး...”

“လာပြန်ပြီလားကွ ... ဒီဥပမာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထိပ်ကို မိုးကြိုးပစ်သလို ဖြစ်ပြီး အူယားဖားယား တက်သွားမိတာပဲ။ နောက်တော့ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဖူး ...”

သီသီဝင်းသည် ငိုငိုသွားလေတော့သည်။

“ဒါ ... ကိုဇော်သိန်း လက်ချက်ဖြစ်မှာပဲ ... ဒီအိမ်ကို ကိုသာဒွန်း ကြီး သိတယ်။ ဦးသာဒွန်းက ကိုဇော်သိန်းဆီမှာ ကားမောင်းနေတာကိုး။ ဪ ... ကိုမောင်မောင်ရင်ဟာ ကျွန်မအတွက်နဲ့ တော်တော် ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရတယ်နော် ...”

သီသီဝင်း၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါသောင်းတင်က မောင်မောင် ရင်ကို ဝင်၍ တောင်းပန်လိုက်၏။

“မောင်ရင်ရယ် ... မင်းပစ်သွားတုန်းက သီသီဟာ စိတ်ဒုက္ခ တော်တော်ရောက်ရပါတယ်။ ငါတော့ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲရော လို့ ထင်လိုက်တာပဲ ...။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ မပစ်ပါနဲ့ မောင်ရင် ရယ် ...”

ဤတွင် ကိုကိုမော်က လက်ခုပ်တီး၍ စည်းလိုက်ရင်း နှုတ်မှ လည်း “မပစ်ပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ် ... ကြက်တက်စူးလို့ သေပါမယ်...” ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ ကျန်အပိုဒ်များကို မောင်မောင်ရင်ကပါ ရောဆို ၍ နှစ်ယောက်သား ယိမ်းတိုက်ထားသလို ကြမ်းပေါ်တွင် မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဘယ်ဘက်က စူးစူး ... ညာဘက်က စူးစူး ... ခွပ်လိုက်ကြစို့ သူငယ်ချင်း အောက်အီးအီးအွတ် ...”

နှုတ်မှဆိုရင်း နှစ်ယောက်သား မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ကြက်ဖ ခွပ်လိုက်ကြရာ၊ ခင်ဖြူဖြူက “အို ... ပေါလိုက်ကြပါပေ”ဟု ဆို၍ ကိုကိုမော်ကို တွန်းလိုက်သလို ... သီသီဝင်းကလည်း “အို ...” ဟု ဆိုကာ မောင်မောင်ရင်ကို တွန်းလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကြမ်းပေါ် ပက်လက်လန် လဲကုန်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဦးဘဇံက ဒေါသိန်းလှဘက် လှည့်၍ “လာ ... ပြန်ကြပါစို့ မမလှရယ်။ ကြားရင် ဒီကောင်တွေ လုပ်ပုံနဲ့ ကျွန်တော် ပါ ရွစ် ရွစ် ဖြစ်လာပြီး ကြက်ဖခွပ်မိဦးမယ်ဟု ပြော၍ ဆင်းသွားလေ တော့သည်။”

